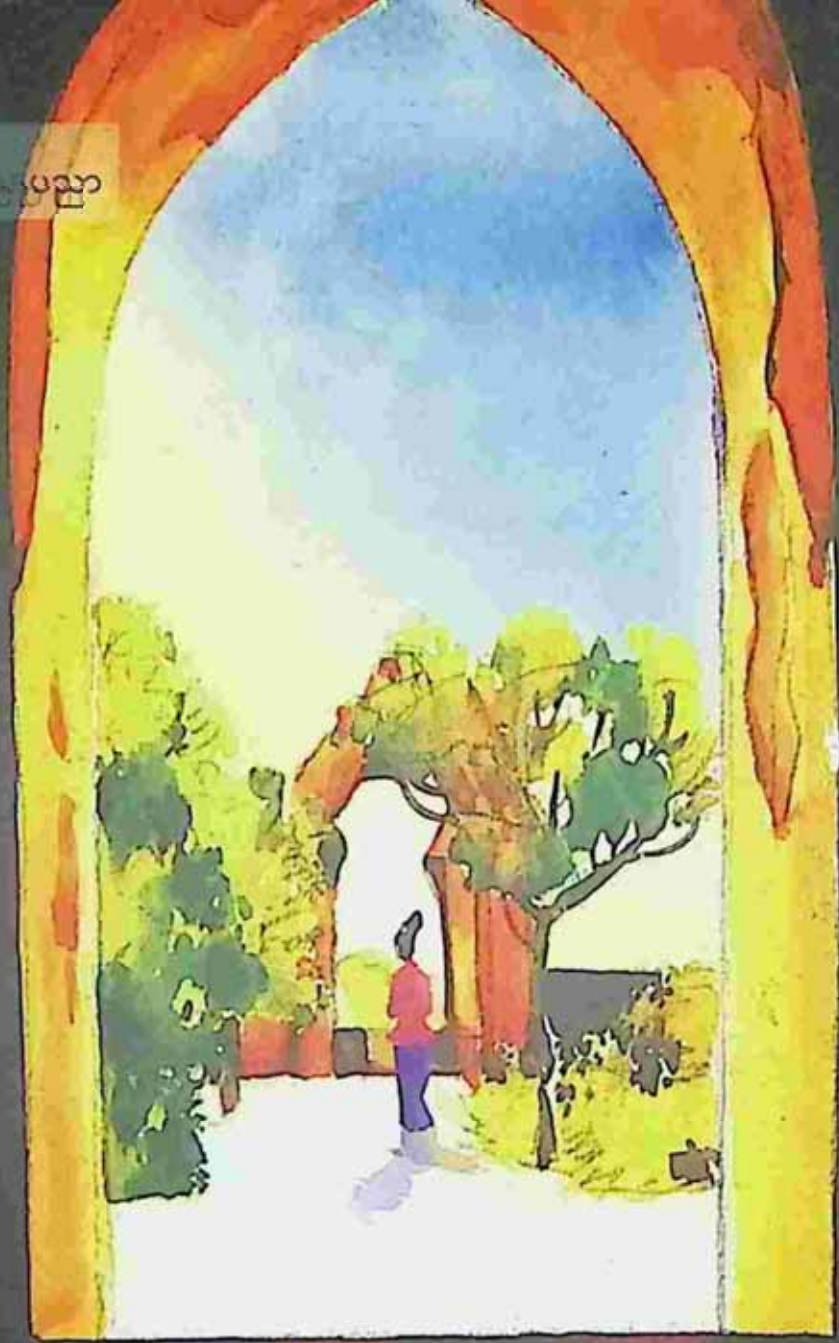

mgvde. com

မောင်သိန်းဆိုင် ဇာတ်မြေ

တတိယအကြိမ်

mgyoe.com

မောင်သိန်းဆိုင် ဗဟိုခြေချ

Handwritten signature in blue ink

ISBN 9789997114082

FIC24

9 789997 114082

3,500.00KS

ပုဂံပြိုသူ၊ စာရေးသူ - မောင်သိန်းဆိုင်၊

မျက်နှာဖုံး - သန့်ဇော်သစ်၊ စာမျက်နှာ ၂၉၂ မျက်နှာ၊ ၁၃ ဇင်ဘီ x ၂၀.၅ ဇင်ဘီ

စာပြင်စာဆင်ပုံစံမူပိုင် - စိတ်ကူးချိုချို®

စာမူမူပိုင် - စာရေးသူ၏မိသားစု၊

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - အိဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၅၊ ဩဂုတ်လ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းစျေး ၃၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ပုဂံမြို့သု
မောင်သိန်းဆိုင်

စာစီစာကုံးခြင်း ၂၀၁၅

2023-2024
2023-2024

2023-2024
2023-2024

နတ်သမီးကမ်းပါး...။

မေခနှင့် မလိခ မြစ်နှစ်သွယ်တို့ပေါင်းဆုံစီးဆင်းရာမှ ဧရာဝတီမြစ် ဖွားမြောက်လာခဲ့သည်။ ဧရာဝတီမြစ်၏ အလျဉ်သည် မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း တောတောင်များ၊ ကျောက်ဆောင်များ အကြားမှ အဟုန်ပြင်းစွာ စီးဆင်း လာလျက် တိုက်စားနိုင်စွမ်းရှိသော အရာမှန်သမျှကို တရွေ့ရွေ့ တိုက်စား လာခဲ့သည်။ ချေဖျက်နိုင်စွမ်းရှိသော အရာမှန်သမျှကို တဖြည်းဖြည်း ချေဖျက် လာခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်မှာ အစောက်အမတ်အားဖြင့် နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကမ်းပါး မြောက်မြားစွာ ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်လာ ခဲ့သည်။ ယင်းတို့အနက် နတ်သမီးကမ်းပါးကား အထင်ရှားဆုံး ချောက် ကမ်းပါးတစ်ခု ဖြစ်ပါချေ၏။

ခင်စောမူသည် နတ်သမီးကမ်းပါး၌ ရပ်တည်လျက် ရှိလေသည်။ သူမရပ်တည်နေရာ ကမ်းပါးကို မြစ်ရေအလျဉ်က ဦးတိုက်နေသည်။ ဝဲကတော့ထိုးနေသော ရေပြင်မှာ ဆူပွက်နေသည့်နှယ်၊ ဒေါသတကြီး အော် မြည်ဟစ်ကြွေးနေသည့်နှယ် ဖြစ်သည်။

မြင့်မားမတ်စောက်သော နေရာမှာ ရပ်တည်နေရသည် ဖြစ်ခြင်း ကြောင့် လေ၏တိုးဝှေ့ခြင်းကို ခံစားနေရသည်။ ခင်စောမူ၏ကိုယ်မှ အဝတ် များသည် လေတွင် တဖျပ်ဖျပ် လွင့်ပါးနေသည်။ ဆံပင်သည် မျက်နှာကို ရစ်သိုင်း လွှမ်းခြုံလျက်ရှိပေသည်။

ခင်စောမူ မျက်နှာမူထားသော နေရာတွင် ကျယ်ပြန့်သော သောင် ပြင်ရှိသည်။ သောင်ပြင်ပေါ်၌ အလေ့ကျ မြက်ရိုင်းနှင့် ကိုင်းပင်များ ပေါက်

ရောက်နေချေသည်။ လေအတိုးတွင် ကိုင်းပွင့်ဖြူဖြူတို့ ယိမ်းကသည့်နှယ် လှုပ်ခါ သိမ့်ယမ်းနေကြသည်။

အချိန်မှာ ညနေစောင်းဖြစ်သည်။ ဆည်းဆာချိန် ဖြစ်သည်။

နေဝန်းသည် တန့်ကြည့်တောင်ကို မေးတင်ထားသည်။ ၎င်း၏ နိမ့်နိမ့်သော အဆင်းအရောင်ဖြင့် ပုဂံမြို့ဟောင်းကို ထွေးပိုက်ထားသည်။

ကြည့်လေရာရာ ဘုရား၊ ပုထိုး၊ ဂူ၊ ကျောင်းတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော ပုဂံမြို့ဟောင်းကား လွမ်းမောဆွတ်ကျင့်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် သာယာနေသည်။ အာနန္ဒာ၊ သဗ္ဗညု၊ ဂေါတော့ပလ္လင် စသော မြင့်မားသည့် ဘုရားများ၏ ရှည်လျားသော အရိပ်တို့သည် မြေပြင်မှာ ထင်နေလေရောမည်။

ငှက်တစ်သင်းသည် ဝက်ကြီးအင်းဆီမှ ဧရာဝတီတစ်လျှောက် ပျံဝဲလာနေကြသည်။

ရွှေစည်းခုံစေတီမှ လျှပ်စစ်မီးလုံးများ လင်းလက်စပြုလေပြီ။ ရွှေစည်းခုံစေတီ၏ ရွှေအရောင်သည် ဆည်းဆာရောင်နှင့် လျှပ်စစ်မီးရောင် ရောစွက်ကာ တောက်ပဝင်းလက်နေချေသည်။

ရှုခင်းကား ပန်းချီကားတစ်ချပ်နှယ်လျှင် သာယာပါဘိသည်။

ခင်စောမူ၏ ရင်ဝယ် အလွတ် ကျက်မှတ်ခဲ့ဖူးသော ကဗျာတစ်ပုဒ်မှ စာပိုဒ်အချို့ လူးလွန့်လာသည်။

နောင်ဆီတစ်ခွင်၊ ဧရာပြင်ဝယ်
ရေယာဉ်ပြည့်လင်း၊ တဝင်းဝင်းနှင့်
ပိန်ညင်းပျံဝဲ၊ ငှက်ပျော်ပွဲတည်။

စင်စစ် သည်သို့သော ရာသီ၊ သည်သို့သော အချိန်ကာလမှာ နတ်သမီးကမ်းပါးမှနေ၍ ကြည့်လေသော် သာမောလွမ်းဆွတ်ဖွယ်ချည်းပင်။ ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ချည်းပင်။

သို့ရာတွင် ခင်စောမူ၏ ရင်မှာကား သာမောလွမ်းဆွတ်ခြင်းအစား နာကြည်းဆို့နစ်ခြင်းကိုသာ ခံစားနေရသည်။ ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့ခြင်းအစား ကြေကွဲ လှိုက်လှဲခြင်းကိုသာ ခံစားနေရသည်။

နတ်သမီးကမ်းပါးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကြားသိခဲ့ရသော စကားသံ
အချို့ကို နားအစုံဝယ် ပဲ့တင်သံသဖွယ် ကြားယောင်လာမိသည်။

‘မစောလတ်ဟာ နတ်သမီးကမ်းပါးကနေ လျှောချပြီး သူ့
ကိုယ်သူ့ အဆုံးစီရင်သွားသတဲ့’

ယခင်ကဆိုလျှင်...

နတ်သမီးကမ်းပါးမှာ လာ၍ရပ်လျက် သည်သို့သော ရှုခင်းကို
ခံစားလေတိုင်း ရေမှာ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သာတောင့်
သာယာ ရှိခဲ့ရသည်။

ယခုမူ...

သည်သို့မဟုတ်ချေပြီကောကွယ်။

mgyc.com

mgyc.com

[၁]

စိတ်စောလျက် ရှိသောကြောင့်ပင် ထင်သည်။ တစ်နာရီ မိုင်လေး ဆယ်နှုန်းဖြင့် ပြေးနေသော ကားကိုပင် နှေးကွေးလွန်းသည်ဟု အထင်ရောက် မိသည်။

ငလှိုင်းချောင်းသို့ မိုးမရွာမီ ရောက်လိုလျက်ရှိသော ခင်စောမူသည် တရိပ်ရိပ်တက်လာသော တိမ်သားထုကို လှမ်းကြည့်ရင်း မော်တော်ကား လီဗာကို ခပ်ဖိဖိနင်းမိသည်။

အညာမိုးဆိုသည်က အခက်သားကလား။

ချောင်းဖျားမှာ မိုးညိုပြီဆိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရေသည် ချောင်း အတွင်း အတားအဆီးမရှိ ဝါးလုံးထိုး ကျလာတတ်သည်။ ရေကျလာလျှင် ချောင်းကို ဖြတ်ရန်မှာမလွယ်။ မော်တော်ကား လမ်းမှာ ထိုအခါ ပိတ်ဆို သွားတတ်သည်။ ချောင်းရေကျပြီး အတန်ကြာပြန်လျှင်ကား ရေဟူ၍ တစ် စက်ကလေးမျှ တင်ကျန်နေရစ်ခြင်းမရှိဘဲ ချောင်းမှာ ခြောက်ခန်းသွားတတ် ပြန်သည်။

ညောင်ဦးမှ ထွက်မည်ပြုကတည်းက တရိပ်ရိပ်တက်လာသော တိမ်သားထုကို တွေ့ရသည်။ ချောင်းဖျားဆီသို့ တိမ်သားထု လွင့်တက်သွား သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ခင်စောမူသည် ကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နှင့် ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး မောင်းလေ့မောင်းထရှိသော ကိုကိုလွင့်အား ကား မမောင်းစေဘဲ သူမကိုယ်တိုင် မောင်းလာခဲ့သည်။

မြကန်ချောင်း၊ ငလှိုင်းချောင်း စသည်တို့တွင် ရေကျလာပါက ဖေဖေအား ကြိုဆိုရန် အချိန်နောက်ကျနေလေရောမည်ဟု ခင်စောမူ တွေးလျက်ရှိပါသည်။ ရေကျအသွားကို ချောင်းရိုးမှ ထိုင်စောင့်နေလိုစိတ်လည်း မရှိ။

မော်တော်ကား၏ အရှိန်ကြောင့် ထနောင်းပင်ပုကလေးများ၊ ထန်းပင်များသည် နောက်တွင် တရိပ်ရိပ် လည်လျက်ကျန်ခဲ့သည်။ ကျောက်ပန်းတောင်းဘက်မှ တက်လာသော ကားများမှာ ခင်စောမူ၏ ကားကို လွတ်အောင် ပွတ်ကာသိကာ ရှောင်၍သွားရသည်။ အချို့သော ကားမောင်းသူတို့က ကျိန်ဆဲမည်ပင် ပြုကြသည်။ သို့ရာတွင် မိန်းမသားတစ်ယောက်ကား မောင်းလာ သည်ကို မြင်ကြရသောကြောင့် ဆဲကားမဆဲဖြစ်။ ထိုအရပ်ဆီမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကားမောင်းလာသည်ကို မြင်လျှင် အံ့ဩစရာအသွင်ဖြင့် ငေး မောကြည့်တတ်ကြသည်သာ ဖြစ်လေသည်။

‘မူနဲ့ လိုက်ခဲ့ရတာ ကိုယ်ဖြင့် လိပ်ပြာတောင်လွင့်ချင်လာပြီမူ’
ကိုကိုလွင်က ခင်စောမူကို လှမ်းပြောသည်။

‘လွင့်ချင်လည်း လွင့်ရော ကိုကိုလွင်၊ မူ ဖေဖေကို ဘယ်လောက် တွေ့ချင်နေတယ်ထင်သလဲ’

‘ကိုယ်လည်း ဦးနဲ့ တွေ့ချင်တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မတွေ့ရခင် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ၊ မူရဲ့ ကားအရှိန်ကိုလည်း ပြန်ကြည့်ပါဦး။’

‘ဒါကိုတောင် နှေးတယ်ထင်မိသေးတယ် ကိုကိုလွင်’
ကိုကိုလွင်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ရသော အမူအရာကို တမင်ပင် လုပ်ပြလိုက်သည်။

နေရာတကာတွင်ပင် ခင်စောမူသည် သူ့အား အနိုင်ကျင့်ခဲ့မြဲ ဖြစ်သည်။ သူမက ထာဝစဉ် အနိုင်ရမှ ကျေနပ်တတ်မြဲပင်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုကိုလွင်သည် ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခင်စောမူက စကားဆက်သည်။

‘ပြီးတော့ ငလှိုင်းချောင်းဖျားမှာ မိုးတွေညိုနေတယ် မဟုတ်လား’

ကိုကိုလွင်၊ ငလှိုင်းချောင်းရိုးကို မိုးမရွာခင် အရောက်သွားပြီး မိုးလွတ်ခဲ့ရင် ဟိုဖက်မှာ အေးအေးဆေးဆေး မောင်းလို့ရတယ် မဟုတ်လား’

ကိုကိုလွင်က ပုပ္ဖားတောင်ကလပ်ဆီသို့ ငေးကြည့်နေရာမှ ခင်စောမူဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့...ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးကြီး အမိကို ဘယ်လိုမှ အပြစ် မတင်ခဲ့ပါဘူး၊ စိတ်တိုင်းကျသာ မောင်းပါတော့။ ဒါပေမဲ့ လိပ်ပြာလွင့်သွား ရင်သာ’

ကိုကိုလွင်၏ စကားမဆုံးမီ ခင်စောမူက ဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘မူက ရန်ကုန်မှာဆိုရင် ကားကြိုကားကြားမှာ ကားမောင်းလာတဲ့ မိန်းကလေးပါ ကိုကိုလွင်’

‘အေးလေ...ဒါကြောင့် မူကို ကိုကိုလွင်က အပြစ်မတင်ပါဘူးလို့ ပြောခဲ့ပြီကော’

ကုန်တင်ကားတစ်စီးကို ကျော်တက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ခင်စောမူက ပြောသည်။

‘အပြစ်သာမတင်သာ၊ စိတ်ထဲကတော့ သဘောမကျလှဘူး မဟုတ် လား’

‘စိတ်ထဲကလည်း သဘောကျပါသတဲ့ ကျောင်းအမရယ်၊ မူလုပ်တာ မှန်သမျှကို သဘောမကျတာ ဘာမှမရှိဘူး။ အခုကြည့်လေ ဒီနှစ်ကုန်ရင် လက်ထပ်မယ်ဆိုတာတောင် သဘောကျလို့ လိုက်လျောခဲ့ပြီ မဟုတ်လား’

ခင်စောမူက ကိုကိုလွင်ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။

‘တော်ပါ၊ ဒီစကားမျိုးကျတော့ အတော်ကြားချင်နေတယ်။ သူပဲ ဖေဖေဆီမှာ အကျပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး’

ကိုကိုလွင်က ခင်စောမူဘက်သို့ တိုးလာသည်။

‘ကိုကိုလွင်နော်...ထိုင်လက်စနေရာမှာ နေစမ်းပါ၊ နို့မဟုတ်ရင် မူ ကားကို ထိုးမှောက်ပစ်လိုက်မှာ’

ခင်စောမူ၏ စကားကြောင့် ကိုကိုလွင် တစ်ဖက်သို့ ပြန်တိုးသွား ရသည်။

ကားသည် ငလှိုင်းချောင်းရိုးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

‘တော်ပါသေးရဲ့၊ ရေကျမလာသေးလို့’

ခင်စောမူသည် တစ်ကိုယ်တည်းပြောသလို ပြောလိုက်သည်။ ငလှိုင်းချောင်းမှာ တောင်ကျချောင်း ဖြစ်သည်။ ညောင်ဦးနှင့် ကျောက်ပန်းတောင်း ကားလမ်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်ထားသည်။ သာမန်အချိန်မှာဆိုလျှင် ဝါကြင့်သော သဲအပြင်သာရှိ၍ ရေကို မတွေ့သာ။ အညာမှာ မိုးညိုလျှင် ကား ရေရောသဲပါ တစ်ရှိန်ထိုး ကျလာတတ်သည်။ အညာတောင်ကျချောင်းတို့ ထုံးစံအတိုင်း တံတားမရှိ၊ စင်စစ် တံတားလည်းမလိုပေ။ မြေပြင်မှာ သဲဖြင့် မာကျစ်နေတတ်သဖြင့် ရေကျရုံခဏသာ စောင့်ရသည်။ ပြီးလျှင် ကား အလွယ်တကူ ဖြတ်သန်း၍ရသည်။

ခင်စောမူသည် ချောင်းကို စိတ်အေးလက်အေး ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။

တစ်စစဖြင့် ပုပ္ပားတောင်ကို ကွဲကွဲပြားပြား မြင်သာလာပေပြီ။ ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့ကား မဝေးကွာလှတော့ပြီ။

ပုပ္ပားတောင်သည် ကားလမ်းတစ်လျှောက် လိုက်ပါလာတတ်သည်။ လမ်း၏ ကွေ့ကောက်ခြင်း ဖြောင့်တန်းခြင်းအလိုက်၊ တစ်ခါ တစ်ခါ ဆေးတိုက်အနေအထား၊ တစ်ခါ တစ်ခါ ရှေ့တည့်တည့် စသည်ဖြင့် မြင်လာသည်။ တိမ်သားထုက ယင်းနေရာတွင် အလှိုင်းလှိုင်းထနေသည်။

ပုပ္ပားတောင်ကလပ်သည် တောင်မကြီးနှင့် သီးခြားကင်းလွတ်လျက် တမင်ပြုပြင် ဖန်တီးထားသည့်ပမာ တည်ရှိသည်။ မြေမှသည် မိုးသို့ မှိုအင့်သဖွယ် ထိုးထွက်လျက်ရှိသည်။

အများအားဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ခြောက်သွေ့ပြီး မြေပြန့်သဖွယ်ရှိနေရာမှ ပုပ္ပားတောင်တစ်ဝိုက်မှာသာ စိမ်းစိုလန်းဆန်းပြီး မြင့်မောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်တော့လည်း သာယာမှုအလုံးစုံမှာ ပုပ္ပားတောင်တွင် ရှိနေသည့်အသွင် ဖြစ်သည်။

သည်တစ်သက်တွင် သာယာမှုအလုံးစုံကို ဖေဖေတစ်ယောက်သာ လျှင် မိမိအတွက် ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု ခင်စောမူ ထင်သည်။

မိတဆိုးဖြစ်သော ခင်စောမူသည် ဖခင်အပေါ် ဆိုးခဲ့နဲ့ခဲ့သည်။ သူမ ဆိုးနဲ့.မှုကို ဖခင်ဖြစ်သူက အကြည်အသာ ခံယူသည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတစ်ခေါက် အညာသို့ ခရီးထွက်ဖြစ်ခြင်းမှာလည်း ခင်စောမူ၏ ဆိုးနဲ့.မှုကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ပထမပိုင်းက ကိုကိုလွင်နှင့် ၎င်း၏မိခင် ဒေါ်စောမြင့်ကို အဖော် ပြုကာ မေမြို့၊ မန္တလေး၊ မုံရွာ စသည်တို့သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ပုဂံ၊ ညောင်ဦးသို့ ခင်စောမူတို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ဖေဖေအား ပုဂံတွင် ဆုံကြရန် သံကြိုးရိုက်ခဲ့သည်။

စင်စစ်တွင် သင်္ဘောအဆင်မပြေပါက ခင်စောမူတို့သည် ပုဂံသို့ ဖေဖေထက် နောက်ကျပြီးမှ ရောက်ရဖို့ရှိပါသည်။ သင်္ဘောအဆင်ပြေသဖြင့် ဖေဖေထက်စောရောက်သည်။ ညောင်ဦးဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောဆိုက်လာလျှင် ခင်စောမူကား ဖေဖေကို ကျောက်ပန်းတောင်းအထိ ဆင်းကြိုရန် ချက်ချင်း အကြံရသည်။ ဒေါ်စောမြင့် တားနေသည့်ကြားမှ အတင်းထွက်ခဲ့သည်။ ပျဉ်းမနား-ကျောက်ပန်းတောင်းရထားမှာ ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ ဆယ့်နှစ် နာရီတွင် ဆိုက်ကပ်မည်ဖြစ်ရာ အချိန်က မဝေးလှတော့။ ထို့ကြောင့်ပင် ခင်စောမူ တက်သုတ်နှင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘူတာတွင် ဆုံကြရန် ကြိုတင်စာရေးထားခြင်းမရှိ၍ ဖေဖေအနေ နှင့် သူမတို့လာအကြိုကိုမစောင့်ဘဲ ထွက်လာမည်စိုးသည်ကတစ်ချက်၊ လမ်းမှာ ချောင်းရေကျမည်ကို စိုးသည်ကတစ်ချက်၊ ပြီး ဖေဖေ အံ့အားသင့် သွားအောင် အရင်ရောက်နှင့်ချင်သည်ကတစ်ချက်ကြောင့် သည်မျှ စိတ်စော နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုကိုလွင်သည် ပိုမိုပေါများလာသော ထန်းပင်များကို ငေးစိုက် ကြည့်နေသည်။ ခင်စောမူ မောင်းသော ကားပေါ်တွင် အကြိမ်ကြိမ် အတန်တန် လိုက်ပါဖူးပြီမို့ ကြောက်စိတ်ကား မရှိလှ။ မကျွမ်းကျင်သော လမ်းဖြစ်၍သာ အမှားအယွင်းတွေ့မည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။

ကိုကိုလွင်သည် ညောင်ဦးသားစစ်စစ် ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကို စစ် အတွင်းက ညောင်ဦးမှာ မွေးဖွားခဲ့သည်။

ကိုကိုလွင်၏မိခင် ဒေါ်စောမြင့်မှာ ခင်စောမူ၏မိခင် ဒေါ်စောလှိုင်နှင့် ညီအစ်မဝမ်းကွဲ တော်စပ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုကိုလွင်နှင့် ခင်စောမူမှာ မောင်နှမဝမ်းကွဲ ဖြစ်လေသည်။

ကိုကိုလွင်နှင့် ခင်စောမူတွင် ဘဝတူသော အချက်တစ်ချက်ရှိသည်။ ၎င်းမှာ နှစ်ယောက်စလုံး မိတဆိုးနှင့် ဖတဆိုးဖြစ်နေကြခြင်းပင်။

ကိုကိုလွင်၏ဖခင်သည် စစ်ဒဏ်ကြောင့် သေဆုံးခဲ့သည်။ ခင်စောမူ၏မိခင်မှာ ခင်စောမူငယ်စဉ်ကပင် ဆုံးပါးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မိဘများက ကိုယ့်သား သူ့သမီးဟူ၍ ခွဲခြားမှုမရှိဘဲ နှစ်ယောက်စလုံးကို မိမိရင်နှစ်ပမာ ချစ်မြတ်နိုးခြင်း ရှိသည်။ ထိုမှစ၍ပင် သည်မောင်နှမကို လက်ထပ်ပေးရန် အကြံရခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်ထင်ရပေသည်။

ယခုတစ်ခေါက် အညာခရီးကား ခင်စောမူအဖို့ အပျိုဘဝ၏ နောက်ဆုံးခရီး ဖြစ်ချေသည်။

ယခင်က တစ်နှစ်တစ်ခေါက်ဆိုသလို ညောင်ဦးသို့ ခင်စောမူ ရောက်လာတတ်မြဲပင်။ သူမမိခင်၏ အုတ်ဂူကို တစ်နှစ်တစ်ခေါက် အကန်တော့ ရောက်ခဲ့မြဲ ဖြစ်သည်။

ခင်စောမူ၏ မိခင်မှာ ပုဂံသူဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဖခင်ကား ရန်ကုန်သားဖြစ်လေသည်။ စစ်ပြေးရင်း ညောင်ဦးသို့ ရောက်ရှိလာရာ ခင်စောမူ၏ မိခင်နှင့် ချစ်ကြိုက်ပြီး ညားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မိခင်၏မျိုးရိုးတို့အနက် ယခုအခါ ထင်ထင်ရှားရှားရှိသူကား နည်းပါးလှချေပြီ။ သွေးအနီးဆုံးဆို၍ ဒေါ်စောမြင့်တစ်ယောက်သာ ရှိပေတော့သည်။ ဒေါ်စောမြင့်သည်ပင် ရန်ကုန်မှာ အနေများလာသည်ဖြစ်ရာ ပုဂံသို့ တမင်တကာ မလာဘဲနှင့် ရောက်ရှိနိုင်ရန် ခဲယဉ်းနေပေသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ မိခင်၏အသွေးများသောကြောင့်လား မပြောတတ်။ ခင်စောမူသည် ပုဂံကိုချစ်၍ ညောင်ဦးကို သံယောဇဉ် တွယ်တာသည်။ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်တစ်ခေါက်ရောက်ရမှ ကျေနပ်သည်။ ရောက်နိုင်အောင်လည်း ကြိုးစားသည်။

ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့ကို မြင်သာ၍ လာလေပြီ။

ပန်းခြင်းတောင်းသဖွယ် အဆင့်ဆင့်တည်ရှိနေသော ကျောက်တုံးများပေါ်မှ ထုံးဖြူစေတီများကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ သည်နေရာတစ်ဝိုက်၌ ထန်းပင် ပိုမိုများပြားလာသည်။ မြေအပြင်မှာလည်း ပိုမို၍ ညီညာသည်။ ပြောင်း၊ မြေပဲနှင့် နှမ်းကိုင်းများမှာ စိမ်းမြလျက်ရှိသည်။

ပုပ္ပားတောင်မှ စမ်းကျရေကို ပိုက်ဖြင့်သွယ်၍ ရေပေးနိုင်ကတည်းက ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့မှာ စိမ်းမြဝေဆာသောအဆင်းဖြင့် သာသာယာယာ ဖြစ်လာသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင်ကား ခြောက်သွေ့နေသော မြို့တစ်မြို့သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရေတောင်းလာလျှင် ရေအစား ထန်းရည်ကိုသာ ပေးရလောက်အောင် ရေရှားသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ခင်စောမူသည် မြို့နှင့်နီးကပ်လာသည့်တိုင်အောင် မော်တော်ကားအရှိန်ကို လျှော့ချမပစ်ခဲ့။ လီဗာကို ခပ်ဖိဖိနင်းလျက်ပင် ရှိသည်။ သို့နှင့် ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်သို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ညောင်ဦး-မြင်းခြံလမ်းဆုံသို့ အရောက်တွင် အရှိန်ကိုလျှော့ရန် သတိမရဘဲ စတီယာရင်းကို ဆွဲကွေ့လိုက်မိသည်။

‘ဟေ့...သတိထား’

နံဘေးမှ ကိုကိုလွင့်အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခင်စောမူ၏ မျက်စိများ ပြာဝေသွားသည်။ လီဗာကို လွှတ်၍ ဘရိတ်ကို နင်းလိုက်မိသည်။

အကြောင်းမူ တံတောင်ဆစ်ချိုးပမာ ဖြစ်နေသော လမ်းချိုးမှ ရုတ်တရက် ထွက်လာသည့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို မြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်သမားအဖို့မှာလည်း ခင်စောမူ၏ ကားကို ရုတ်ခြည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရဟန်တူသည်။ သူသည် ဘရိတ်ဖမ်းရန်ပင် အခွင့်ရလိုက်ဟန်မတူဘဲ ကားနှင့်လွတ်ရန် လမ်းဆေးသို့ ထိုးချလိုက်ရသည်။ လူနှင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှာ တခြားစီဖြစ်သွားကာ ချုံပုတ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ထိုးကျသွားသည်။

မော်တော်ကား ရပ်လျှင်ရပ်ချင်း ကိုကိုလွင့်က ကားတံခါးကို ဖွင့်

ဆင်းရဲနဲ့ သတိရသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှောက်ရာသို့ ပြေးသွားသည်။ ခင်စောမူသည် ရုတ်တရက်တွင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလျက် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားသည်။ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်ပင် ကားတံခါးဖွင့်၍ ဆင်းလိုက်သည်။ သွေးသံရဲရဲရှုခင်းကို မြင်တွေ့ရလေတော့မည်လားဟု စိတ်မှာ ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ်သွားမိသည်။

ကိုကိုလွင်သည် ချုံပုတ်အတွင်း လွင့်စင်သွားသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးသူကို တွဲထူလာသည်။ ခင်စောမူသည် ထိုသူကို မကြည့်ဝံ့ ကြည့်ဝံ့ ကြည့်နေမိသည်။

ဒဏ်ရာအနာတရ များများစားစား ရဟန်ကားမတူ။ သို့ရာတွင် သူ၏ကိုယ်မှ အဖိုးတန်ဂျာကင်အင်္ကျီမှာ စုတ်ပြဲလျက်ရှိသည်။ နဖူးပြင်ကို လက်နှင့်ဖိထားသည်။ ထိုနေရာတွင် သွေးစသွေးနုများ ရှိနေသည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်သမားသည် ခင်စောမူ၏ အပါးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သူက ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို အဝေးမှပင် အကဲခတ်သလို ကြည့်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ အနီးသို့ရောက်သည့်တိုင်အောင် မျက်လွှာချမသွား။

ခင်စောမူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိသည်။

သူ၏ နှုတ်မှ မမျှော်လင့်သော စကားတစ်ခွန်း ထွက်လာသည်။

‘ဪ...ဘယ်သူများလဲလို့၊ လက်စသတ်တော့ မစောလတ်ကိုး’

ယင်းစကားကို ကြားရသည့်အတွက် ခင်စောမူစိတ်မှာ ထူးခြားသည် ထင်မိ၏။ ထိုမျှသာမက မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိလေလျှင် အပြစ်တင်စကားနှင့် ခြိမ်းခြောက်စကားတို့ကိုသာ ကြားရလိမ့်မည် ထင်ထားရာမှ ယင်းစကားမျိုးကို မကြားရသည့်အတွက် အံ့အားသင့်မိသည်။

သူ၏ မျက်နှာထားကလည်း ထူးခြားလှပါဘိ။

ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေသောသူ၏ မျက်ဝန်းများက တောက်ပလှသည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ အပြုံးကို မြင်တွေ့ရ၏။ တစ်နေရာမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ကျွမ်းကျမ်းဝင်ဝင် သိခဲ့သည့်ပုံမျိုး။

‘ကျွန်...ကျွန်မရဲ့ အပြစ်ပါ၊ ကားက အရှိန်သိပ်ပြင်းနေလို့ပါ’

ခင်စောမူက တောင်းပန်မည်ပြုသည်ကို ထိုသူက လက်ကာပြရင်း ပြောသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒီအတွက် တောင်းပန်နေစရာ မလိုပါဘူး’

ကိုကိုလွင်က ဝင်ပြောသည်။

‘တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒဏ်ရာကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရလို့။ နဖူးမှာ တော့ နည်းနည်းပြဲသွားတယ်ထင်တယ်’

‘မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကော ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲ ဟင်’

ခင်စောမူက ဝင်၍မေးသည်။ ယင်းအမေးကို ကိုကိုလွင်ကပင် အဖြေပေးသည်။

‘ဘာမှဖြစ်ပုံ မရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ် ကို ဆက်ပြီးစီးလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ နဖူးကဒဏ်ရာလည်း ဆေးထည့် ဦးပေါ့။ ဒီအနီးအနားမှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်အပ်ထားပြီး ကျောက်ပန်း တောင်း ဆေးရုံကို ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပေါ့။ ဟုတ်လား’

ကိုကိုလွင်သည် ခင်စောမူကို အဖြေပေးရင်း တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်သမားကို ပြောလိုက်သည်။

ယင်းအချိန်တွင် ခင်စောမူတို့အပါးမှာ လူများ ဝိုင်းလျက်ရှိသည်။ အဖြစ်အပျက်ကို စူးစမ်းသူတို့ အလျှိုလျှို ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။

ကိုကိုလွင်က လမ်းနံဘေးမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ မော်တော်ဆိုင် ကယ်ကို သွားအပ်သည်။ ယင်းအခိုက် နံဘေးမှလူများ ဝိုင်းကြည့်နေသည်ကို မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာ၍ ခင်စောမူက ကားအတွင်းဝင်ထိုင် သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သမားကလည်း ဝင်၍ထိုင်သည်။

သူ၏နဖူးမှ သွေးစသွေးနုများ ပိုမိုကျဆင်းလာသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ခင်စောမူသည် သူမ၏လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပေးရသည်။

‘အဲဒါနဲ့ အုပ်ထားပါလား ဟင်’

‘နေပါစေ၊ ရပါလိမ့်မယ်’

‘မဟုတ်တာဘဲ၊ သွေး သိပ်ထွက်နေတယ်’

သူက ငြင်းဆန်နေရာ ခင်စောမူက အတင်းပင် လက်ကိုင်ပဝါကို ပေးရသည်။ ဒဏ်ရာကို ပဝါဖြင့်အုပ်လျက် ကိုင်ထားရန် တိုက်တွန်းရသည်။

ယင်းအခိုက်၌ ထိုသူသည် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကိုသာ စူးစိုက် ကြည့်လျက်ရှိသည်။ မျက်တောင်ခတ်ရန် မေ့လျော့နေသည့်အလားပင်။

ရဲရဲစူးစူးနိုင်လှသော အကြည့်ကြောင့် ခင်စောမူသည် အနေရ ကျဉ်းကျပ်၍ပင် လာမိလေသည်။

‘မစောလတ် ပုဂံကို ပြန်လာတာလားဟင်၊ ပုဂံရောက်နေတာ ကြာ ပြီလား’

သူ့ထံမှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

သူ့စကားများက ခင်စောမူအတွက် ထူးခြားနေသည်ချည်းဖြစ်၍ ရုတ်တရက် အဖြေမပေးစွမ်းနိုင်။

‘ရှင် လူမှားနေပြီ ထင်တယ်၊ ကျွန်မနာမည်က မစောလတ် မဟုတ် ပါဘူ။ ခင်စောမူပါ’

ခင်စောမူစကားကို သူက ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

‘လူမှားပါဘူး၊ မှားနိုင်စရာ အကြောင်းလည်း မရှိပါဘူး။ ခင်စောမူ ဆိုတာက ခုမှခေါ်တာပါ။ အရင်ကဆိုရင် အမိနာမည်က မစောလတ်ပါ’

‘ကျွန်မမှာ အမေမွေးကတည်းက နာမည်တစ်လုံးတည်းပဲ ရှိပါ တယ်။ အဲဒါကလည်း ခင်စောမူပါပဲ’

ခင်စောမူက အခိုင်အမာ ဆိုသည်။ ထိုအခါ သူက ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဪ...မစောလတ် မစောလတ်၊ ကျုပ်ကို မမှတ်မိဘူးကိုး’

သူသည် အကြည့်ကို ခင်စောမူ၏ မျက်နှာမှ တခြားသို့ လွှဲပြောင်း လိုက်ကာ တစ်ကိုယ်တည်းပင် ညည်းညည်းညာညာကြီး ပြောလိုက်လေ သည်။

ခင်စောမူသည် သူ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ မျက်ဝန်းများက ရီဝေနေသလိုပင်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် ကြေကွဲဆွေးမြည့်နေသလိုပင်။

ခင်စောမူသည် အတွေးရခက်သလို ဖြစ်လာသည်။ စိတ်တွင်လည်း နောက်ကျိရှုပ်ထွေးလာသည်။

သူက ခင်စောမူဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ပြန်တွေးကြည့်ရင်တော့ ရေးရေးပေါ်လာနိုင်ပါတယ် မစောလတ်ရယ်၊ မစောလတ် မေ့နေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်နဲ့ မစောလတ်ဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မမှတ်မိစရာ၊ မေ့လောက်စရာ ကောင်းတဲ့လူတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး’

ခင်စောမူသည် သူ၏ မျက်နှာကို ပိုမိုစူးစိုက်စွာ ကြည့်မိသည်။

‘ကျွန်မကို ရှင် တစ်နေရာရာမှာများ တွေ့ဖူးထားသလား ဟင်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ ရှင့်ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ပါဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မနဲ့ ဆင်တူသူ တစ်ယောက်နာမည်ဟာ မစောလတ်ဆိုတာများ ဖြစ်နေမလား’

‘မစောလတ်ကို ကျုပ် အသေအချာ တွေ့ဖူးတာပေါ့။ မစောလတ် မေ့နေလို့ပါလို့။ ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီကော မစောလတ်နဲ့ ကျုပ်ဟာ အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေပါလို့’

ခင်စောမူသည် စဉ်းစားသလိုအမူအရာဖြင့် မျက်တောင်များကို ပုတ်ခတ်လိုက်ပြီး...

‘ကျွန်မကို ရှင် ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ဖူးတာလဲဟင်။ ဘယ်တုန်းက တွေ့ဖူးတာလဲ’

သူသည် ခင်စောမူ၏ အမေးကို အဖြေမပေးသေးခင်တွင် အနည်းငယ်ပြုံးကာ ဝေရီသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို ပိုမိုစူးစိုက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏ အကြည့်ကို မခံမရပ်နိုင်သလို ဖြစ်လာ၍ ခင်စောမူက မျက်လွှာချမည်ပြု၏။ သို့ရာတွင် သူ့ထံမှပေါ်လာသော စကားသံကြောင့် မျက်လွှာချခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့။

‘မစောလတ်ကို ကျုပ်မြင်ဖူးတာ ပုဂံမှာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေး ဆယ်ကပါ မစောလတ်’

ခင်စောမူ၏ကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နှလုံးသားမှာ သွေးတိုးအဟုန် မြန်ဆန်လာလေသည်ကား ထင်မိသည်။ အကြည့်ချင်းဆိုင် နေမိသော မျက်ဝန်းများမှာ အရောင်တောက်ရွန်း၍ လာပေသည်။

အတန်ကြာအောင် စကားမပြောဘဲ နေမိကြရာ နှစ်ယောက်သား အဖို့ ဝန်းကျင်မှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

ခင်စောမူသည် စတင်၍ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ သူမက ချစ်စဖွယ် ကောင်းအောင် ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ရှင် ရယ်စရာပြောနေတာများလား’ဟူ၍လည်း ပြုံးလျက်က မေးလိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ‘လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်က ကျွန်မမှ မမွေးသေးတာ၊ ရှင်ကော မွေးဦးမှာတဲ့လား’

သူ၏မျက်နှာမှာ တည်ကြည်သွားသည်။ နဖူးကြောများ တင်းသွားသည်။

‘ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘယ်တော့မှ ရယ်စရာမပြောပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်က မစောလတ်ဆိုတာ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒီတုန်းက ကျုပ်နာမည်ဟာ မောင်မောင်ကြီးလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့ကြဖူးပါတယ် မစောလတ်။ မစောလတ် လူဝင်စားရှိတယ်ဆိုတာ ယုံသလားဟင်၊ လူဝင်စားတွေဟာ အတိတ်ဘဝက အကြောင်းအရာတွေကို ပြန်ပြောတတ်တယ်ဆိုတာကိုရော မစောလတ် သိရဲ့လား’

သူ၏ တည်ကြည်သော မျက်နှာအနေအထားကြောင့် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာမှအပြုံးမှာ ပျောက်သွားရသည်။

‘လူဝင်စား ဟုတ်လား’

ခင်စောမူက သူ၏ စကားကို ပဲ့တင်ထပ်လိုက်မိသည်။

ယင်းအချိန်တွင် ဂုဏ်းဆီသို့ ကိုကိုလွင်ရောက်လာသည်။ ကိုကိုလွင်သည် တံခါးကိုဖွင့်၍ ကားအတွင်း ဝင်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အပ်ထားခဲ့တယ်’ဟု ပြောရာမှ တစ်ဆက်တည်းပင် ခင်စောမူအား ပြောလိုက်သည်။

‘ကဲ...မူ သူ့ကို ကျောက်ပန်းတောင်းဆေးရုံကို အရင်ပို့ပြီးမှ ဘူတာကို သွားကြတာပေါ့’

ကိုကိုလွင် ရောက်လာသည့်အတွက် စကားစ ပြတ်သွားခြင်းကို သူက ခံပြင်းမိပုံရသည်။ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားပုံရသည်။

ခင်စောမူသည် ကားကိုစက်နှိုးကာ မောင်းထွက်လိုက်ရသည်။ သူမ၏ စိတ်အတွင်းမှာကား ကိုကိုလွင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်းကို ဝမ်းသာမိလေသည်။ ကျေးဇူးတင်မိပေသည်။ ခင်စောမူသည် အဆက်အစပ် မရှိသော စကား၊ ထူးခြားလွန်း၍ လိုက်မမီနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသော စကားများကို ဆက်လက်ကြားသိရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေမိသည်။

‘အရင်လိုရင် အနှေးတွေ့တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ မရွေးမူ’ဟု လမ်းတွင် ကိုကိုလွင်က ဆိုသည်။ ‘တော်သေးတာပေါ့လေ၊ ဒီလောက်နဲ့ ပြီးသွားတာ’

သူက ခင်စောမူကို အပြစ်တင်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ခင်စောမူက သည်တစ်ခါတွင်မူ ကိုကိုလွင်အား နှုတ်လှန်မထိုးတော့ပေ။

သူမသည် ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းရင်းမှ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် မော်တော်ကား နောက်ကြည့်မှန်မှနေကာ ကားပေါ်တွင်ပါလာသူအား အကဲခတ်မိသည်။

သူ၏အသက်မှာ ကိုကိုလွင်ထက်ပင် ငယ်ပေဦးမည်။ အသားလတ်လတ်၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့်မို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနှင့် အလွန် ကြည့်၍ကောင်းသော မျက်နှာပုံဖြစ်သည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှာ တင်းကျပ်ပီရိခြင်းရှိသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာ မျက်နှာ၏ အဓိက ဖြစ်သည်။ တောက်ပရွန်းလက်လှသည်။ သူသည် အဖိုးတန်ဂျာကင်နှင့် ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသည်။ အဝတ်အစားမှာ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ပေကျံနေသည်ကို မြင်ရသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် မှောက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါမည်။

သူသည် ကိုကိုလွင် ရောက်လာသည့်နောက် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲနေခဲ့သည်။

ကိုကိုလွင်က သူ့အကြောင်းကို စပ်စုသည်။
 'မိတ်ဆွေက ကျောက်ပန်းတောင်းကပါပဲလား'
 ကိုကိုလွင် အမေးကို ဦးစွာ ခေါင်းခါပြသည်။
 'မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ပုဂံကပါ'
 'ခဏ လာလည်တာလား'
 'ဆိုပါတော့'

သူက ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း အဖြေပေးသောကြောင့် အတန်
 ကြာမျှ စကားပြတ်သွားရသည်။

'ဒါထက် နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ'
 သူသည် အမေးကို ရုတ်တရက်မဖြေ။
 အတန်ကြာမှ...

'မောင်မောင်ကြီးပါ၊ မောင်မောင်ကြီးလို့ပဲ ခေါ်ပါ'

ကိုကိုလွင်အဖို့ ယင်းအမည်မှာ မည်သို့မျှ ထူးခြားဟန် မတူသော်
 လည်း ခင်စောမူအဖို့မှာ ထူးခြားသလို ဖြစ်သွားလျက် နောက်ကြည့်မှန်မှ
 တစ်ဆင့် သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ အကြည့်ချင်း ဆုံလိုက်
 ရပါသည်။

ကားကို ကျောက်ပန်းတောင်း ဆေးရုံဘက်သို့ ချိုးကွေ့ခဲ့သည်။
 ဆေးရုံမှာ ဘူတာရုံနှင့် များစွာမဝေးကွာလှ။

'ပုဂံကိုအပြန်မှာ ခုလိုဖြစ်ရတာလား ကိုမောင်မောင်ကြီး'

ကိုကိုလွင်၏အမေးကို ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးသည်။

'ဒါဖြင့် အပြန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံကိုဝင်ခေါ်ပါ့မယ်။ ဒီက
 မူဖေဖေကို ဘူတာရုံသွားကြိုပြီးရင်ပေါ့။ အခြေအနေကောင်းရင် မော်တော်
 ဆိုင်ကယ်စီးပြီး ပြန်ချင်ပြန်ပါ။ ဒါမှမဟုတ်လို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ် မစီး
 ချင်ရင် ကျွန်တော်တို့ကားနဲ့ ညောင်ဦးအရောက် လိုက်ခဲ့ပေါ့။ မဟုတ်လား'
 မောင်မောင်ကြီးက...

'ကောင်းပါတယ်။ အဲဒါ အဆင်အပြေဆုံး ဖြစ်မှာပါပဲ'

ကျောက်ပန်းတောင်းဆေးရုံမှ ဆရာဝန်မှာ ကိုကိုလွင်၏အသိ ဖြစ်

သည်။ ကိုကိုလွင်က အကျိုးအကြောင်းပြောလျက် မောင်မောင်ကြီးကို အပ်နှံကာ ဘူတာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

‘လူဝင်စားဆိုတဲ့ စကားကို ကိုကိုလွင် ကြားဖူးသလားဟင်’
လမ်းတွင် ခင်စောမူက မေးပါသည်။

‘ကြားဖူးသားပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မူ’

‘လူဝင်စားဆိုတာ လူတစ်ယောက် သေဆုံးပြီးတဲ့နောက် ဘဝအသစ်တစ်ခုမှာ ပြန်ပြီး ဝင်စားတာမျိုးမဟုတ်လား ကိုကိုလွင်’

‘အစစ်ပေါ့မူ၊ ဒီစကားဟာ ဘာများဆန်းနေလို့လဲ’

ခင်စောမူသည် ကိုကိုလွင်ကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ပေ။ သူမ၏ နားမှာ စောစောက မောင်မောင်ကြီးဆိုသူ ပြောခဲ့သော စကားသံများ ပဲ့တင်သံသဖွယ် ပေါ်လာလျက်ရှိသည်။

တစ်ခါမျှ ကြုံဆုံဖူးခြင်းမရှိပါဘဲလျက် ရုတ်တရက် တွေ့ကြုံစဉ် အခိုက်တွင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဖူးခဲ့သလို ဆိုခဲ့သော စကားများ၊ ပြီး သူ၏ ထူးခြားသော မျက်နှာထားနှင့် အရာအားလုံးပင် ခင်စောမူအတွက် အဆန်းတကြယ်ချည်း ဖြစ်နေပါပကောလား။

‘ဒါထက် လူဝင်စားဆိုတာ တကယ်ရှိတတ်သလား ကိုကိုလွင်’
ခင်စောမူ၏ အမေးစကားကြောင့် ကိုကိုလွင်က စိတ်တိုသွားမိပုံ

ရသည်။

‘အလကားဟာတွေပါ မူ။ မူလည်း ခေတ်ပညာတတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါတွေကို ဘာလို့ မေးနေရတာလဲ’

ကိုကိုလွင်သည် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို စူးစမ်းသလို ကြည့်သည်။

‘မူ့ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေပါလား၊ မူ့စိတ်ထဲမှာ စောစောက ကိစ္စအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသလား ဟင်’

ခင်စောမူသည် ကိုကိုလွင်ကို ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

‘အဲဒါနဲ့ မပတ်သက်ပါဘူး၊ တခြားကိစ္စအတွက်ပါ’

‘ဘာလဲ တခြားကိစ္စဆိုတာက၊ စောစောကပြောတဲ့ လူဝင်စား ပြဿနာလား’

ခင်စောမူက ကိုကိုလွင်ကို အဖြေမပေးဘဲ ထပ်၍ပင် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

‘လူဝင်စားဆိုတာက သူတို့ဘဝဟောင်းက အကြောင်းတွေကို တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောတတ်တယ်ဆို’

ကိုကိုလွင်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားရသည်။

‘ဒီအကြောင်း တော်ကြပါစို့ မူ။ ဒါတွေဟာ သိပ္ပံပညာထွန်းကားတဲ့ ဒီကနေ့ခေတ်မှာဆိုရင် ပုံပြင်တွေ၊ အယူသီးမှုတွေ ဖြစ်နေပါပြီ’

သူသည် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း စကားဖြတ်ထားလိုက်သည်။ ခင်စောမူ၏ မျက်နှာမှာ ထူးထူးခြားခြားကြီးပင် တည်ကြည်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူက စကားဆက်သည်။

‘ကိုယ်တော့ ဒီလောက် ဗရုတ်သုတ်ခထဲမှာ မူ အဲဒီအကြောင်းကို တွေးနေတာကိုပဲ အံ့ဩနေမိပြီကွာ’ဟု ဆိုလိုက်ပါသည်။

ကျောက်ပန်းတောင်းဘူတာသို့ ခင်စောမူတို့ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် ရထားဝင်မလာသေး။ သို့ရာတွင် အလံချိုးထားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ရထားလာနေသံကို ကြားရသည်။

‘တော်ပါသေးရဲ့၊ ရထားကို မိပေလို့’

ကိုကိုလွင်ကဆိုလေသည့်တိုင် ခင်စောမူသည် ကိုကိုလွင်နှင့် လိုက်လျောညီအောင် မပြောမိပေ။ ယခုအခါတွင် ဖေဖေအား ကြိုဆိုရခြင်းထက် ပိုမိုစိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော အကြောင်းရပ်များသည် ခင်စောမူ၏ ရင်ဝယ် ခိုတွယ်လျက် ရှိလေသည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် လည်းကောင်း၊ လူဝင်စားအကြောင်းသည် လည်းကောင်း ခင်စောမူ၏ ဦးနှောက်ကို စိုးမိုးလျက်ရှိလေသည်။

ဘူတာရုံသို့ ခင်စောမူတို့ ရောက်ရှိလာကြပြီးနောက် များမကြာမီမှာပင် ရထားဝင်လာသည်။ ဖေဖေအား ရထား၏ အထက်တန်းတွဲတစ်တွဲတွင် ရှာတွေ့ရသည်။

အမှန်ပင် ကျောက်ပန်းတောင်းဘူတာ၌ သမီးဖြစ်သူကို မမျှော်

လင့်ဘဲ တွေ့ရှိရသည့်အတွက် အံ့ဩသွားလေသည်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားရလေသည်။

ဦးဘမူသည် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပေပြီ။ ရှေ့နှစ်ခါဆိုလျှင် အလုပ်မှ ပင်စင်ယူတော့မည်။ ဆံပင်ဖြူ ကျိုးတိုးကျဲတဲပေါက်နေသော ဦးခေါင်းကြောင့် အသက်မှာ ရှိသည်ထက် ပိုမိုအိုမင်းသည်ဟု ထင်မှတ်စရာ ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နှင့် များစွာ သွက်လတ်ဖျတ် လတ်လျက် ရှိသေးသည်။

‘အပြန်မှာတော့ ကိုကိုလွင်ပဲ ကားမောင်းတော့မယ်နော် မူ’
ပစ္စည်းများကို ကားပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်း၍အပြီးတွင် ကိုကိုလွင်က ဆိုသည်။ ကိုကိုလွင်စကားကို ခင်စောမူက သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။

‘အလာတုန်းက သမီးကား မောင်းလာတယ်ပေါ့’ဟု ဦးဘမူက မေးသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ’
သမီးဖြစ်သူ၏ အနည်းငယ် တင်းမာတည်ကြည်သယောင်ဖြစ်နေ သော မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ကာ...

‘ဒါဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ပြန်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား သမီး’
ဦးဘမူက မေးလိုက်သည်။

အမေးကို ကိုကိုလွင်က ဝင်ရောက်အဖြေပေးသည်။

‘သိပ် ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီး ဖြစ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဦး၊ လမ်းချိုး အကွေ့မှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သမားတစ်ယောက်နဲ့ တိုက်မိမလိုဖြစ်တာပါ။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သမားက သူ့ဘာသာ အရှိန်လွန်ပြီး မှောက်သွားတာပါ’

ဦးဘမူက စိုးရိမ်သလို ဖြစ်သွားသည်။

‘ဒဏ်ရာအနာတရများ ဖြစ်သွားသေးသလားကွယ်’

‘ပွန်းရဲ့ပဲ့ရဲ့လောက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်က စီးလို့

ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား မသိဘူး။ မဖြစ်ရင် ကျွန်တော်တို့ကားနဲ့ပဲ ပုဂံအရောက် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ သူက အခု ကျောက်ပန်းတောင်းဆေးရုံ မှာပါ’

‘ဒါကြောင့် သမီးကိုကြည့်ရတာ ဣန္ဒြေရနေတာကိုး’

စင်စစ် ဦးဘမူအတွက် သည်သတင်းစကားမှာ မဆန်းပြားလှ။ ခင်စောမူမို့ ကားနှင့်ထွက်သွားပြီဆိုလျှင် အပြန်မှာ တစ်စုံတစ်ခုတော့ ဖြစ် လာသည်ချည်းပင်။ အနည်းဆုံး ရှေ့မှာရပ်ထားသောကားကိုဖြစ်ဖြစ် ဝင် တိုက်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်တော့သည်။

သို့ရာတွင် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာမှာ တည်ကြည်လျက် မာကျော သယောင်ဖြစ်နေသည်ကား ဦးဘမူ၏ မှတ်ချက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေ သည်။ တသီးတခြားဖြစ်သော ခံစားရချက်များကို ခင်စောမူ ခံစားနေရသည်။

တဒင်္ဂပဟန် ဆုံခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်စေ မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရ ခြင်းသည် ခင်စောမူအတွက် မေ့ရက်နိုင်စရာမရှိသော အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်မှာ ခင်စောမူ၏ မျက်စိ သူငယ်အိမ်မှာ စွဲထင်နေသည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ အသံကို နားက ပဲ့တင် သဖွယ်ကြားယောင်နေမိသည်။

ထိုအကြောင်းများကြောင့် ခင်စောမူသည် အတွေးရေလျဉ်တွင် နစ်မျောနေမိပြီး တည်တည်ကြည်ကြည် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကလေး ရှိနေ ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုကိုလွင်က ဒရိုင်ဘာနေရာကို ယူသည်။ သားအဖနှစ်ယောက်က နောက်ဘက်ခုံတန်းတွင် ထိုင်ကြသည်။

ကားသည် ဘူတာရှေ့မှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ကျောက်ပန်းတောင်းဆေးရုံသို့အရောက်၌ ကိုကိုလွင်နှင့် ရင်းနှီး သော ဆရာဝန်ထွက်လာသည်။

‘ခင်ဗျားလူတော့ ဆေးထည့်လို့ပြီးပြီးချင်းမှာပဲ လစ်သွားပြီ ကိုကိုလွင်’ ဆရာဝန် ပြောသည်။

‘ဟောဒီ စာကလေးပဲ ပေးသွားတယ်’ဆိုကာ လက်တစ်ဝါးစာမျှ ရှိသော စာရွက်ကလေးကို လှမ်းပေးသည်။

ကိုကိုလွင်က စာရွက်ကိုလှမ်းယူသည်။ စာကိုဖတ်ရင်း သူ၏ မျက်နှာမှာ တွေ့တွေ့ဝေဝေ ဖြစ်သွားရလေသည်။

သိလိုဇောဖြင့် ခင်စောမူက ကိုကိုလွင်၏လက်မှ စာရွက်ကို ဆွဲယူ လိုက်သည်။

ညီညာသောလက်ရေးဖြင့် ရေးသားထားသော စာမှာ ခင်စောမူ အတွက် ဖြစ်နေပါသည်။

အခွင့်သာတဲ့နေ့မှာ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

မောင်မောင်ကြီး

အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍ကားမသိ။

စာကိုဖတ်၍ အပြီးတွင် ခင်စောမူ၏ ရင်မှာ ဟာသွားသည်။ နုန်း ခွေသွားသည်ဟု ထင်သည်။

‘သူ့ဒဏ်ရာက အတော်များသလား ဒေါက်တာ’

ခင်စောမူ၏ စိုးရိမ်မကင်းလေသံဖြင့် အမေးကို ဆရာဝန်က နှစ်သိမ့် ပြုံးဖြင့် အဖြေပေးသည်။

‘မများပါဘူး၊ ဒီဒဏ်ရာကြောင့် မျက်နှာမှာ ရက်အတော်ကြာကြာ အစင်းထင်နေမှာကလွဲရင် စိတ်ပူစရာ မရှိပါဘူး’

ဆရာဝန်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရသည်။ ထို့နောက် နှုတ် ဆက်စကားဆို၍ ကျောက်ပန်းတောင်းဆေးရုံမှ ခွာခဲ့ကြသည်။

‘ဖေဖေ မှတ်မိမလားမသိဘူး၊ သမီးတို့မျိုးရိုးထဲမှာ မစောလတ် ဆိုတာများ ရှိသလား ဖေဖေ’

လမ်းတွင် ခင်စောမူ မေးသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး၊ ရှိချင်ရှိနေမှာပေါ့။ သမီးမေမေဘက်က ဆွေတွေမျိုးတွေထဲမှာဆိုရင် စောပါတဲ့နာမည်တွေ အပေါသားပဲ။ မစောလှိုင်တို့၊ မစောမြင့်တို့ ဆိုတာတွေကြည့်ပါလား။ သမီးရဲ့ နာမည်မှာတောင် စောပါ အောင် သမီးရဲ့အမေက မှည့်ထားခဲ့သေးတာကော’

ကိုကိုလွင်သည် မော်တော်ကား နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်သည်။ သူ့ထံမှ အသံပေါ်ထွက်လာသည်။

‘ဘာလဲ မူ၊ သူက မူ့ကို မစောလတ်ဝင်စားတာလို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လားဟင်’

ခင်စောမူက ကိုကိုလွင်မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

ခင်စောမူကို ဖေဖေက ကွက်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

ခင်စောမူမှာ အနေကျဉ်းကျပ်သွားရသည်။ အဖြေကိုကား မပေးမိ လေတော့။

[၂]

အိမ်သို့ပြန်ရောက်သော် အစပိုင်းက လမ်းမှာ ကြုံဆုံခဲ့ရသမျှကို မေ့ပျောက်နေသယောင်ရှိရသည်။ သားအဖ၊ တူဝရီးတစ်တွေ ဝမ်းပန်းတသာ ကြုံဆုံရခြင်းက ပျော်ရွှင်မှုကို ဖြစ်စေသည်။ သို့ဖြင့် ထမင်းစားချိန်သို့ ရောက် ရှိလာခဲ့လေသည်။

‘မူ့အတွက် အကောင်းဆုံး ပုန်းရည်ကြီး သုပ်ထားတယ်’
ဒေါ်စောမြင့်က ဆိုသည်။ ခင်စောမူသည် ပုန်းရည်ကြီးကို နှစ်ခြိုက်သူ ဖြစ်သည်။ ပုန်းရည်ကြီး တစ်မယ်တည်းနှင့် ထမင်းအဝ စားနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

‘ဒီကနေ့ ညောင်ဦးမှာ အောက်ဘက်က လာရောင်းတာတဲ့၊ ပုစွန် ခြောက်ကောင်းကောင်းတွေ ရလိုက်တယ်။ ပုစွန်ခြောက်ထောင်းပြီး ပုန်းရည် ကြီးထဲမှာ ထည့်ထားတယ်။ နှမ်းဆီစစ်စစ်ဆမ်းပြီး ကြက်သွန်နိုင်နိုင်နဲ့ သုပ် ထားတယ်’

ဒေါ်စောမြင့်က ခင်စောမူအတွက် တယုတယ ပြင်ဆင်ပေးထား သည်။ ခင်စောမူသည် အဒေါ်ဖြစ်သူအား ကျေးဇူးတင်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေ မိ၏။

ဒေါ်စောမြင့်သည် မေမေနှင့် အတော်ပင်တူကြောင်း ခင်စောမူ သတိထားမိသည်။ မေမေ၏ ကိုယ်ခွဲဆိုလျှင် မှားအံ့မထင်ပေ။ မေမေသည် ခင်စောမူ အသက် ငါးနှစ်လောက်အရောက်၌ ဆုံးပါးခဲ့ရသည်။ အသက်

ဆယ်နှစ်အရွယ်လောက်ထိ ခင်စောမူသည် ဒေါ်စောမြင့်၏လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ခင်စောမူသည် ခရစ်ယာန်သာသနာပြု မိန်းကလေးကျောင်းမှ ဘော်ဒါသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။ ယခုအခါ ခင်စောမူ၏ အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ရှိလေပြီ။ စင်စစ် ခင်စောမူအဖို့ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားဘဝမှ လွတ်မြောက်သည့်နှစ်မှာ များစွာ မကြာလှသေး။

ကျောင်းပိတ်ချိန်မှလွဲ၍ အပြင်အပသို့ ရောက်ခဲ့သဖြင့် ပြင်ပလောကအကြောင်းကို များစွာ မသိတတ်နိုင်။

ခင်စောမူ၏ ဘဝဝယ် အရင်းနှီးဆုံး အတွေ့ကြုံ အများဆုံး လူများကား ဖေဖေ၊ ဒေါ်စောမြင့်နှင့် ကိုကိုလွင်တို့သာလျှင် ဖြစ်ကြပေသည်။ ထိုသည်မှလွဲ၍ ခင်စောမူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အသိုက်အဝန်းမှာ ဘော်ဒါဆောင်တွင် အတူနေသော ကျောင်းသူများ၊ ဆရာမများသာ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဥစ္စံမှ တိုးထွက်လာစ ငှက်ငယ်ပမာဖြစ်သော ခင်စောမူအဖို့ လောကမှာ ဆန်းကြယ်သောအရာများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်ဟု အထင်ရောက်မိပေသည်။

ထမင်းဝိုင်းအပြီး၌ ခင်စောမူသည် ဒေါ်စောမြင့် ထမင်းဝိုင်းသိမ်းရာတွင် ဝိုင်းဝန်းကူညီသည်။ တူဝရီးနှစ်ယောက်သာ ထမင်းစားခန်းမှာ ကျန်နေခဲ့သည်။

ထိုစဉ်အခိုက် သူ၏အသိတွင် မောင်မောင်ကြီးဟူသော အမည်သည် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ မောင်မောင်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်းသော ကြုံဆုံခဲ့ရသမျှကို စိတ်မှ ပြန်လည် တွေးဆလာမိသည်။

‘ဒါထက် မူတို့ အမျိုးအဆွေတွေထဲမှာ မစောလတ်ဆိုတဲ့ နာမည်ပါတဲ့ လူများရှိသလား ဒေါ်ဒေါ်မြင့်’

ခင်စောမူက မေးသည်။

‘မစောလတ်’ ဒေါ်စောမြင့်က တူမဖြစ်သူ၏စကားကို ရွတ်ဆိုကြည့်

သည်။

‘ဒီနာမည်ကို မူ ဘယ်လိုလုပ်သိလာတာလဲ’ဟု ပြန်လှန် မေးခွန်း ထုတ်လိုက်သည်။

‘မူ အကြောင်းတစ်ခုနဲ့ သိရတာပါ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊ အဲဒီနာမည်ကို ကြားဖူးသလားဟင်’

ဒေါ်စောမြင့်သည် အတိတ်ကို ပြန်လည် တွေးတောသလို မျက် တောင်များ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်လိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ...

‘ကြားဖူးတာပေါ့ မူ၊ အသေအချာ ကြားဖူးတာပေါ့’

‘အဲဒီနာမည်ပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲဟင်’

‘ဒေါ်ဒေါ်မြင့်တို့ မူမေမေတို့ရဲ့ အဒေါ်တစ်ယောက်ပါ။ မူနဲ့ဆိုရင် အဘွားတော်တာပေါ့’

ခင်စောမူ၏ ကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

‘မူအဘွား ဟုတ်လား၊ ဒေါ်စောလတ်ဆိုတာ မူအဘွားလား’ သိရှိပြီးဖြစ်နေပါလျက် ထပ်မေးမိသည်။

ခင်စောမူ၏ မျက်လုံးကလေးများမှာ အရောင်တောက်လာသည်။ မျက်နှာမှာ စိတ်အားထက်သန်မှုဖြင့် သွေးရောင်လွမ်းတက်လာသလို ရှိသည်။

‘ဒေါ်စောလတ်ဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်လောက်က တကယ်ရှိခဲ့တာပေါ့နော်’

ခင်စောမူ၏အမေးကို ဒေါ်စောမြင့်က ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးသည်။

‘ဒါပေါ့...တကယ်ရှိခဲ့တာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မူ’

ခင်စောမူထံမှ အသံထွက်မလာတော့ပေ။

ခင်စောမူ၏ မျက်စိအစုံသည် တစ်နေရာတည်းသို့သာ စူးစိုက်မိ လျက်ရှိသည်။ အကြည့်သည် တည်ငြိမ်နေသည်။ ခင်စောမူသည် မျက်တောင်ခတ်ရန်ပင် မေ့လျော့နေသည့်အလား ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်စောမြင့်သည် ပန်းကန်များကို ဆေးကြောပေးသည်။ ခင်စောမူက အဝတ်တစ်ခုဖြင့်သုတ်ကာ ကြောင်အိမ်အတွင်း အစီအရိထား ပေးသည်။

ခင်စောမူထံမှ အသံထွက်မလာတော့သဖြင့် ဒေါ်စောမြင့်က ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်သည်။

‘မူမှာ ဒေါ်စောလတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို စိတ်ဝင်စားစရာတွေ ဖြစ်နေရလို့လဲကွယ်’

ဒေါ်စောမြင့်က မေးသည်။

‘စိတ်ဝင်စားစရာတွေကတော့ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးပဲ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်’ ခင်စောမူသည် စကားပြောရင်းမှ မသိမသာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက် သည်။

‘ဝန်လေးဘူးဆိုရင် အဲဒီ ဒေါ်စောလတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်ဒေါ်မြင့် သိမိသလောက် မူ့ကို ပြောပြပါလားဟင်’

ဒေါ်စောမြင့်သည် စဉ်းစားသလို တွေ့တွေ့ဝေဝေ ဖြစ်သွားသည်။ သူမက စိတ်အစဉ်ကို အတိတ်ဆီသို့ လွင့်လိုက်ဟန်တူသည်။

‘ဒေါ်စောလတ်အကြောင်းက မေ့သလောက် ရှိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ တွေးလို့ရသလောက်ကတော့ ဒေါ်စောလတ်ဆိုတာက ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်း ထဲမှာ အချောဆုံး၊ အလှဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ပဲတဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒါပေမဲ့ ဆွေမျိုးတစ်မျိုးလုံးက သူ့ကို ဝိုင်းပယ်ထားတယ်၊ သေခန်း ရှင်ခန်းဖြတ်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာတွေလည်း ရှိသေးတယ်’

‘ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်’

‘အိမ်က သဘောမတူတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်တယ်ဆိုပြီး အမွေဖြတ်ထားခဲ့သေးတယ်လို့ ပြောတယ်။ နောက်မှ ပြန်ပြီးခေါ်ကြတာတဲ့။ ပြန်ခေါ်တယ် ဆိုတာထက် အဲဒီလူနဲ့ ခွဲလိုက်ကြတယ်ဆိုရင် ပိုပြီး မှန်ကန် လိမ့်မယ်ထင်တယ်’

ခင်စောမူသည် ဒေါ်စောမြင့်၏ မျက်စိအိမ်အတွင်း စူးစိုက်၍ကြည့် လိုက်သည်။

ဒေါ်စောမြင့်က စကားဆက်သည်။

‘ဒေါ်စောလတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်ဒေါ်မြင့် သတိရတာ တစ်ခု

ရှိတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဒေါ်ဒေါ်မြင့် အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေး
တယ်။ ဒေါ်စောလတ်ရဲ့ အသုဘပါပဲ။ ညောင်ဦးမှာတော့ ပြောစမှတ်တွင်
စရာ ကောင်းလောက်အောင် စည်ကားတယ် မူ။ သူ့သေပုံသေနည်းက
ထူးခြားတော့ လူတကာကပဲ စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြပြီး တစ်မြို့လုံးလိုလို အသုဘ
လိုက်ပို့ကြတယ်’

‘ဒေါ်စောလတ်က ဘယ်လိုသေဆုံးခဲ့လို့လဲ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်’

ဒေါ်စောမြင့်၏ ပြောအလာကို စောင့်မနေနိုင်တော့သလို
ခင်စောမူက ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

‘ဒေါ်စောလတ်ဟာ နတ်သမီးကမ်းပါးကနေ လျှောချပြီး
သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားလို့ပဲ မူ’

‘ရှင်’

အာမေဇိုတ်သံသည် ခင်စောမူ၏ နှုတ်မှ ထိုးထွက်သွားသည်။

အသည်းနှလုံးကို အေးစက်မာကျောသော လက်ဖြင့် ဖမ်းယူ
ဆွဲဆုတ်ခြင်းခံရသလို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိသည်။

သည်အကြောင်း စမိသည်ကိုပင် ယခုတော့ မှားလေပြီလား ထင်မိ
ပါသည်။ ဒေါ်စောလတ်၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းသည် ယင်းသို့သော ကြေကွဲ
နာကျင်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်မျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ယခင်က ခင်စောမူ
ထင်မထားပေ။ မျှော်လင့်မထားမိပေ။ ဒေါ်စောလတ်၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို
သည်သို့ ဖြစ်စေလိုခြင်းလည်း မရှိပေ။

ယခုမူ အဘယ်သို့မျှ ရှောင်လွှဲ၍မရဘဲ ကြေကွဲနာကျင်ဖွယ် အဖြစ်
အပျက်ကို ကြားသိရလေပြီကော။

ခင်စောမူသည် အဒေါ်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို ပိုမိုစူးစိုက်၍ကြည့်
ရင်းက မေးလိုက်ပါသည်။

‘မူ့ကို တစ်ခုပြောပြစမ်းပါ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊ အဲဒီ...ဒေါ်စောလတ်နဲ့
ချစ်ကြိုက်ခဲ့တဲ့သူရဲ့ နာမည်ဟာ မောင်မောင်ကြီးဆိုတာများလားဟင်’

ခင်စောမူ၏ အမေးကြောင့် ဒေါ်စောမြင့်မှာ အံ့အားသင့်သလို
ဖြစ်သွားသည်။

‘ဒါကို မူ ဘယ်လိုလုပ်သိနေသလဲကွယ်၊ မူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒါတွေကို သိနေရတာလဲ’

ခင်စောမူသည် ဒေါ်စောမြင့်၏ အမေးကို အဖြေမပေးဘဲ ရုတ်ခြည်း ဆိုသလိုပင် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

ထိုနောက် ဧည့်ခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဧည့်ခန်းတွင် ဖေဖေနှင့် ကိုကိုလွင်ရှိသည်။ ဖေဖေက ဆေးတံခဲ လျက် ကိုကိုလွင်က စီးကရက်တစ်လိပ် သောက်နေသည်။ သူတို့သည် အကြောင်းအရာတစ်ရပ်ကို ပြောလက်စ ရှိနေကြဟန်တူသည်။ ခင်စောမူ၏ အရိပ်အယောင်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် စကားကို တစ်ဝက်တစ်ပြက်နှင့် ရပ်ထားကြဟန်တူပေသည်။

‘သမီးကို စောင့်နေကြတာ’ဟု ဖေဖေက ပြောသည်။ ‘သမီးရဲ့ မေမေ အုတ်ဂူကို သွားကြည့်ကြရအောင်၊ အဝတ်အစား လဲတော့လေ’ဟု တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဆိုသည်။

ခင်စောမူသည် သူမအတွက် ရရှိထားသော အခန်းသို့လာခဲ့သည်။ အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ရင်း အမှတ်မထင် အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ စာရွက်ခေါက်ကလေး ထွက်ကျလာသည်ကို မြင်ရသည်။

ယင်းစာရွက်ကလေးမှာ မောင်မောင်ကြီးက ပေးခဲ့သော စာရွက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အခါသင့် အခွင့်သာလျှင် ဆုံချင်ပါသည်ဟူသော အကြောင်းအရာပါသည့် စာရွက်ပင်ဖြစ်သည်။

ယခုအခါတွင်တော့ ခင်စောမူ အသေအချာ ပြောတတ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ဤသည်မှာ သူမကိုယ်၌ကလည်း မောင်မောင်ကြီးဆိုသူအား တွေ့ဆုံလိုစိတ် ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ မောင်မောင်ကြီးထံတွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် အကြောင်းအရာ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိနေသည်ဟု ခင်စောမူ တွေးနေမိပါသည်။ ထူးခြားသော အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်သော ကိစ္စရပ်များကို စတင်ဖန်တီးလေသူက မောင်မောင်ကြီးပင် မဟုတ်ပါလား။

မိမိသည် သူပြောသလို တစ်ဘဝက မစောလတ်ဆိုသူများလေလား ဟု စိတ်မှာ အတွေးရောက်လာသည်။ ယင်းအတွေးကြောင့် ခင်စောမူ၏

နှလုံးသားမှာ သိမ့်ခါလာရသည်။ ‘အဝတ်လဲပြီးပလား သမီး၊ သွားကြရ အောင်’ဟု ဖေဖေ လောဆော်သံ ပေါ်လာသောအခါတွင် ခင်စောမူ မှန်တင်ခုံ ရှေ့မှ ထမိသည်။ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

အိမ်၏ ဆင်ဝင်အောက်၌ ကိုကိုလွင်က ကားကို အသင့်ပြင်ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

သုသာန်မှာ ညောင်ဦးမြို့အထွက်တွင် ရှိသည်။ ပုဂံသို့သွားရာ လမ်းတွင် ဖြစ်ပါသည်။

မေမေ၏အုတ်ဂူမှာ ပျက်စီးယိုယွင်းခြင်း မရှိတတ်သေး။ တစ်နှစ် တစ်ခါဆိုသလို ပြုပြင်ထားသဖြင့် အကောင်းပကတိအတိုင်း ရှိနေသည်။ အုတ်ဂူ၏ပတ်လည်မှာ ဆူးပင်နှင့် ချုံပုတ် အနည်းအကျဉ်း ပေါက်ရောက်နေ သည်။ သည်သုသာန်မြေဝယ် မေမေ့ကို မြှုပ်နှံထားရသည်မှာ ကြာလေပြီ။

မေမေသည် အတော်ပင် အစွဲအလမ်းကြီးသူဖြစ်ကြောင်း ဖေဖေ ပြောပြချက်များအရ ခင်စောမူ သိခဲ့ရသည်။ ဖေဖေနှင့် အကြောင်းပါ၍ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်ပါခဲ့ရသည့်တိုင် သူမ မွေးရပ်ဇာတိအပေါ် စွဲလမ်း တွယ်တာစိတ် အလွန်အမင်းထားခဲ့သည်။ မမာမကျန်းဖြစ်စဉ်တွင် မည်သို့မျှ တားဆီး၍မရတော့ဘဲ ညောင်ဦးမြို့သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ညောင်ဦးမှာပင် မေမေ ခေါင်းချခဲ့သည်။

မျိုးရိုးနှင့် ဒေသစွဲ ကြီးမားလွန်းသောကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ စိတ် ပျက်မိသည်ဟု ဖေဖေ ပြောပြသည်။ ခင်စောမူသည် မေမေ့စိတ်နှင့် မရိုးမစွဲ လိုက်သူ ဖြစ်သည်။ မေမေ့လိုပင် အစွဲအလမ်း အတွယ်အတာကြီးသူ ဖြစ်လေ သည်။

သုသာန်သို့ ခင်စောမူတို့ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် နေဝင်လုနီးပြီ။ ဆည်းဆာရောင်ကြွင်း၏ အလင်းရောင်ကိုသာ မြင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေက ရောက်ရှိလာပြီး များမကြာမီမှာပင် ပြန်ရန် ပြောဆိုပါသည်။

“ဒေါ်စောလတ်ကိုလည်း ဒီသင်္ချိုင်းမှာပဲ မြေမြှုပ်သဂြိုဟ်ခဲ့လား မသိဘူး”

ခင်စောမူ လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသည်။

ဖေဖေရော ကိုကိုလွင်ကပါ ခင်စောမူကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ၎င်းတို့ထံမှ အပြစ်တင်သံများ ပေါ်ထွက်မလာမီ ခင်စောမူ ကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ယင်းသို့ လျှောက်လာရင်းမှ မျက်စိက တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့လာရသည်။ ဤသည်မှာ ယိုယွင်းပျက်စီးနေပြီဖြစ်သော အုတ်ဂူတစ်လုံးမှ စာတန်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခင်က မေမေ့အုတ်ဂူကို အကန်တော့လာရင်း သည်နေရာကို အကြိမ်ကြိမ် ဖြတ်သန်းခဲ့ရဖူးသော်လည်း သတိမထားမိ။ ယခုတော့ တိုက်ဆိုင်ချင်၍ပဲထင်သည်။ ထိုအုတ်ဂူမှ စာတန်းကို ဖတ်လိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီး

၁၂၅၀၊ ပြာသိုလဆန်း ၁၂ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွား၍
 ၁၂၈၇၊ ဝါခေါင်လဆုတ် ၈ ရက်နေ့တွင် အနိစ္စရောက်သည်။

ကြံ့မုကြံ့တတ်ပလေဟု ခင်စောမူသည် စိတ်မှပြောနေမိလေသည်။ စင်စစ်တွင် သည်အုတ်ဂူမှ မောင်မောင်ကြီးမှာ သူမ ကြံ့ဆံ့ခဲ့ရသော မောင်မောင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ချင်မှ ပတ်သက်မည်၊ စပ်ဆိုင်ချင်မှ စပ်ဆိုင်ပါလိမ့်မည်။ အခြားသော မောင်မောင်ကြီး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

အကယ်၍ ဒေါ်စောလတ်နှင့် ပတ်သက်သော မောင်မောင်ကြီး ဆိုပါက...

ခင်စောမူသည် အတွေးကို မဆက်တတ်တော့ပေ။ မဆက်ဝံ့တော့ပေ။

သို့ရာတွင် အုတ်ဂူတွင်ရေးထိုးထားသော ခုနှစ်သက္ကရာဇ်များအရ အုတ်ဂူမှာ အနှစ်လေးဆယ်ကျော်က အုတ်ဂူဖြစ်နေသည်။ ထိုအတွက် ဆန်းကြယ်သည်ဟု ခင်စောမူ ထင်လိုက်မိပြန်သည်။

ကားအတွင်း ခင်စောမူဝင်ထိုင်၍ များမကြာမီ ဖေဖေနှင့် ကိုကိုလွင်တို့ ရောက်လာကြသည်။ နှစ်ယောက်လုံးပင် ခင်စောမူအတွက် မျက်နှာမကောင်းကြ။

ခင်စောမူသည် မော်တော်ကား နောက်ဘက်ခုံတန်း၌ ဝင်ထိုင်

သည်။ ဖေဖေက ခင်စောမူထိုင်ခုံတန်းသို့ လာထိုင်လေသည်။ ကိုကိုလွင်က ကားကို သုသာန်ရှေ့မှ လိုမ့်ထွက်စေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူသည် မိမိ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လျက်ရှိကြောင်း ခင်စောမူ တွေ့ရသည်။

‘ဒီတစ်ပတ် သမီးကို အညာလွှတ်လိုက်မိတာ ဖေဖေအမှားများ ဖြစ်နေပလား မပြောတတ်ဘူး’

ခင်စောမူသည် ဖေဖေ၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေရာမှ မျက်လွှာချထား လိုက်သည်။

‘ကိုကိုလွင်ပြောလို့ သမီးစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဝင်နေတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိရပါပြီ၊ စင်စစ်တော့ လူဝင်စားတို့ ဘာတို့ ဆိုတာဟာ အယူသီးမူ တွေပါ သမီး၊ ဒီအတွက် သမီးစိတ်ကိုသမီး ညှဉ်းပန်းသလို မဖြစ်စေချင်ဘူး’

ဖေဖေစကားမဆုံးမီတွင် ခင်စောမူက ဖြတ်ပြောမိသည်။

‘ဒါပေမဲ့ သူက ဘာလို့ သမီးကို မြင်မြင်ချင်း မစောလတ်လို့ ခေါ် ခဲ့တာလဲ ဖေဖေ၊ သမီးဟာ ဒီအမျိုးအနွယ်ထဲကပါလို့ သူဘယ်လိုလုပ် သိနိုင် မှာလဲ’

‘သူက သမီးကို တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးထားလို့ နေမှာပေါ့၊ ဒီအမျိုး အနွယ်ထဲကလို့ ကြိုပြီး သိထားလို့ နေမှာပေါ့’

‘ဒါကြောင့် သမီးရဲ့စိတ်မှာ ဆန်းကြယ်တယ်လို့ ထင်နေမိတာပါ ဖေဖေ။ သမီးနဲ့ သူဟာ မော်တော်ကားတိုက်မလိုဖြစ်တဲ့ အချိန်ကလွဲလို့ အရင်ကဆို မျက်နှာချင်းတောင် မဆိုင်ဖူးခဲ့ပါဘူး၊ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ကြ ပါဘူး’

စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေသော သမီးဖြစ်သူအတွက် စိတ်မှာ စနိုးစနောင့်ဖြစ်မိဟန်များ ဦးဘမူ၏ မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်နေသည်။

‘ဘာပဲပြောပြော ဒီကိစ္စကို သမီးခေါင်းထဲမှာ ပြဿနာတစ်ရပ် အနေနဲ့ ဝင်မနေစေချင်ဘူး။ ဒီလူဝင်စားတို့ ဘာတို့ကိုလည်း သမီး မယုံ စေချင်ဘူး’

‘သမီးက လူဝင်စားဆိုတာ တကယ်ရှိတယ်လို့ ဖေဖေကို မပြောမိ
သေးပါလား၊ ယုံတယ်လို့ သမီးပြောမိလို့လား ဖေဖေ’

ခင်စောမူ၏ အသံမှာ မာကျောခက်ထန်သယောင် ရှိလာသည်။

‘သမီး ဖေဖေကို ဒီလို တစ်ခါမှ ပြန်မပြောဖူးဘူး’

ဦးဘမူ၏ မျက်နှာမှာ ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက် ပိုမိုအိုမင်းသွားသည်
ထင်ရ၏။

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် ဖေဖေ၊ ဒီအကြောင်းအရာတွေ ထားလိုက်ကြ
ရအောင်’

ထို့နောက် အိမ်သို့ရောက်သည်အထိ စကားမပြောဖြစ်ကြတော့။

[၃]

မယ်တို့နေသည်၊ ပုဂံပြည်တည့်
 ရှေ့ဆီတစ်ခွင်၊ မြေအပြင်ဝယ်
 ညိုစင်မတ်မား၊ တောင်ပုပ္ဖားသည်။
 ထွားထွားမြင့်ကျိုင်း၊ မြမြမှိုင်း၍
 ရှုတိုင်းအံ့အာ၊ လွမ်းဖွယ်သာတည့်။

(ဇော်ဂျီ)

အရှေ့ဘက်သို့ လွမ်းမျှော်၍ ကြည့်လေသော် ပြာမှိုင်းသော ပုပ္ဖား
 တောင်ကို ရေးရေးပျပျ မြင်ရပါသည်။ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ဖြစ်သော လွင်မှ
 ထိုးထွက်နေသည့် ပုပ္ဖားတောင်သည် တိမ်သားထုအတွင်း တိုးဝင်တော့မည့်
 နှယ် ဖြစ်သည်။ မိုးခေါင်ရေရှားနယ်ပယ်၏ ခြောက်သွေ့ဝါကြင့်သော လွင်
 ပြင်မှာ မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်မဆုံးနိုင်အောင် ကျယ်ပြန့်သည်။ ပုပ္ဖားတောင်
 တစ်နေရာတွင်သာ တိမ်ဆိုင်း၍ ညိုမှိုင်းနေသည်။ အခြားသော နေရာများ
 တွင်ကား နေရောင်ခြည်သည် တောက်ပပူနွေးလျက်ရှိသည်။ ထိုနေရာမှ
 တောင်ဘက်ဆီသို့ ရွေ့လျားကြည့်ရှုလာခဲ့ရာ တူရွင်းတောင်သည်
 ခြောက်သွေ့သောအသွင်ဖြင့် မားမားရပ်လင့်နေလေသည်။ တူရွင်းတောင်
 မှာ တောင်ကတုံးဖြစ်သည်။ လက်ဖြင့် ပြုပြင်တည်ဆောက်သလို မြေအပြင်
 ပေါ်မှာ ပုံပုံကြီးတည်ရှိသည်။ တောင်ရိုးတစ်လျှောက်မှာ သစ်ပင်ဝါးပင်မရှိ။

နီကြန့်ကြန့် အဆင်းအရောင်က တောင်တန်းတစ်လျှောက်လုံးကို လွှမ်းခြုံထားပေသည်။

ပုဂံမြို့ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အစပ်နားလောက်မှာ နရပတိစည်သူမင်းကြီး၏ ကောင်းမှုတော် စူဠာမဏိ ဂူဘုရားကိုလည်းကောင်း၊ နရသူမင်းတည်တော်မူခဲ့သော ဓမ္မရံကြီး ဂူဘုရားကိုသော်လည်းကောင်း မားမားစွင့်စွင့်နှင့် မြင်ရချေသည်။

ထိုမှသည် တောင်ဘက်သို့ ရမ်းရော်ကြည့်၍ လာလေသော် လောကနန္ဒာမှ အစပြုကာ သီရိပစ္စယရွာကို လည်းကောင်း၊ ရွှေဖက်လိပ်ငွေဖက်လိပ်ဘုရားများ၊ စိန်ညက်အစ်မနှင့် ညီမဘုရားများ၊ အပယ်ရတနာနှင့် နဂါးရုံဘုရားများကို လည်းကောင်း မှိုင်းမှိုင်းပျံ့ပျံ့နှင့် မြင်ရပါသည်။ တစ်ဖန် နန်းဘုရားနှင့် မနုဟာမှစ၍ မြင်ကပါရွာကို လည်းကောင်း၊ မြစေတီ၊ ကန်ပေါက်ကြီးနှင့် နရသီဟပတေ့ (တရုတ်ပြေးမင်း) တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော မင်္ဂလာစေတီကိုလည်းကောင်း တွေ့ရပါသည်။

အနောက်ဘက်တွင် ကျောက်ထရံကြီးပမာဖြစ်သော တန့်ကြည့်တောင် တည်ရှိ၏။ ဧရာဝတီဖြစ်သည် ပုဂံမြို့ကို ရစ်ကာဝိုက်ကာ ငြိမ့်ငြိမ့်သာသာ စီးဆင်းနေသည်။ တန့်ကြည့်တောင်၏ အခြေမှာ ယုန်လွတ်ကျွန်းရှိသည်။ ခြေတံရှည်အိမ်ကလေးများ၊ စိမ်းစိမ်းမြမြရှိသော လယ်ယာများမှာ ရေပြင်ပေါ်တွင် ပေါလောမျောပါနေသည့်အသွင် ရှိသည်။ လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများ တလက်လက်ထနေသော ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင်ပေါ်မှာ ရွက်လွင့်သွားသော လှေနာဝါတို့ကို မြင်တွေ့ရသည်။

အရှေ့ဘက်သို့ မှန်းမျှော်ကြည့်မည် ဆိုပြန်လျှင်ကားသစ်ပင်များ အုပ်ဆိုင်းနေသော ဝက်ကြီးအင်း ထိုမှအလွန်တွင် ရွှေစည်းခုံစေတီ စသည်များကို မြင်ရသည်။

ခင်စောမူသည် ယင်းသို့သော ရှုခင်းကို သဗ္ဗညုစေတီ၏ ဒုတိယပစ္စယာမှနေကာ ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ပုဂံရှုခင်းကို အပေါ်စီးမှနေကာ ရှုကြည့်နေရဘိသည်သို့ ဖြစ်သည်။ ပုဂံတစ်ဝိုက်သည်ကား ကြည့်လေရာဘုရားပုထိုးတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်၍နေသည်။ ‘လှည်းဝင်ရိုးသံတည်ညံ ပုဂံဘုရား

ပေါင်း'ဆိုသည့် စကားအတိုင်း ဂူဘုရားတို့ လက်ညှိုးထိုး၍ မလွဲနိုင်အောင် ပေါများသည်။

ဘုရားပုထိုးများ၊ ဟိန္ဒူ ဘုရားကျောင်းသဏ္ဍာန် ဘုရားကျောင်း အဆောက်အအုံများမှာ နေရာအနှံ့ ပြန့်ကျက်နေသည်။ သူမ၏ ဝန်းကျင် တွင်ပင် ဗောဓိ၊ ဂေါတော့ပလ္လင်၊ အာနန္ဒာ၊ ရွှေဂူကြီး စသည့် ဘုရားများနှင့် မီးမလောင်ကျောင်း၊ နတ်လှောင်ကျောင်း စသော ဘုရားကျောင်းများကို မြင်တွေ့နေရသည်။

ပုံစံထူးခြားသော ငကျဲနားတောင်း ဘုရားလည်းရှိသည်။

အချို့သည်လည်း ထုံးရောင်ဖွေးလျက်၊ အချို့လည်း မြေနီရောင် စွေးလျက်၊ အချို့သည်လည်း ရေညှိရောင်ပြေးလျက်ရှိသည်။ အစွန်း အချွန်း အစွင့်အမြင့်တို့က မြေမှထိုးတက်နေကြသည်။

ပုဂံရောက်လျှင် ခင်စောမူသည် ကျန်စစ်သားမင်းကြီး၏ ကောင်းမှု တော် အာနန္ဒာ သို့မဟုတ် အလောင်းစည်သူမင်းကြီး၏ ကောင်းမှုတော် သဗ္ဗညုစေတီများသို့ အရင်လာတတ်မြဲပင်။ ယင်းစေတီတော်များ၏ အလယ်ပစ္စယာမှနေကာ ပုဂံဝန်းကျင်ကို ရှုမောမြဲပင်ဖြစ်တော့သည်။

ပုဂံထွန်းကားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာနီးပါးမျှ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော် လည်း ပုဂံမြို့ဟောင်းသည် ထိုစဉ်အခါက ပုဂံ၏ အကြီးအပွား၊ အစည် အပင်ကိုလည်းကောင်း၊ အားမာန်နှင့် ဂုဏ်ယူတက်ကြွဖွယ်အကြောင်းတို့ကို လည်း ကောင်း သရုပ်သကန်ဆောင်နိုင်ဆဲ ရှိသည်ဟု အထင်ရောက်မိသည်။ ပုဂံမြို့ ဟောင်းကို မြင်တွေ့ရသည်မှာ အားတက်ဖွယ်လည်း ကောင်းသည်၊ ကြည်နူး ဖွယ်လည်း ကောင်းသည်၊ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်လည်း ကောင်းနေသည်။ ခင်စောမူသည် အားတက်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း၊ လွမ်းဆွတ်ခြင်းများကို တစ်လှည့်စီ ခံစားနေရသည်။

အချိန်ကာလမှာ မိုးမကုန်တတ်သေး။ ပုဂံသို့ ဘုရားဖူးများ အလာကျဲလျက်ရှိသည်။ အများအားဖြင့် ဆောင်းဦးပေါက်လောက်တွင် ပုဂံ သည် ဘုရားဖူးများဖြင့် စည်စည်ကားကား ရှိတတ်သည်။ ဘုရားပွဲတော် များလည်း ကျင်းပတတ်သည်။ ခင်စောမူအနေနှင့်ကား ယခုရာသီကို ပိုမို

နှစ်သက်သည်။ လူသူကင်းရှင်းလျက် စိတ်အေးလက်အေး နေရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ညောင်ဦးတွင် တစ်ရက်နားကြပြီးနောက် ခင်စောမူတို့ ပုဂံသို့ လာခဲ့ ကြသည်။ ပုဂံတွင် ရက်အတန်ကြာ နေထိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။

ခင်စောမူသည် အနောက်မြောက်ဘက် ပစ္စယာမှနေကာ တန့်ကြည့် တောင်နှင့် ၎င်းအခြေမှ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ယခုအခါ သူမသည် ပစ္စယာကို တစ်ပတ်ပတ်မိပြီး ဖြစ်သည်။ စိမ်းစိုသော ယုန်လွတ် ကျွန်းကို ငေးလို၍ သည်နေရာကို ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ချားသီး၏ အရိပ်ကျနေသဖြင့် နေရောင်မှ အကာအကွယ်ရနေသည်။

ဖေဖေ၊ ကိုကိုလွင်နှင့် ဒေါ်စောမြင့်တို့က တည်းခိုအိမ်မှာ ရှိနေကြ သည်။ ခင်စောမူသည် ၎င်းတို့အား အသိမပေးဘဲ အလစ်တွင် ထွက်လာခဲ့ သည်။ အသိပေးခဲ့လျှင် တားမြစ်နေမည်အမှန်ပင်။ ပုဂံတွင် ခင်စောမူ၏ ခြေရာမှာ ထပ်၍ပင်နေလောက်ပြီဆိုခြင်းကို သိလျက်နှင့် တားမြစ်တတ်ကြ သည်ဖြစ်၍ လစ်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သဗ္ဗညုဘုရား၏ အလယ်ပစ္စယာမှာ လူရှင်းနေသည်။ မိမိတစ် ယောက်တည်း ရှိသည့်အသွင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အင်္ဂတေပေါ်မှ ရှုပ်တိုက်၍လာသော ခြေသံကို ခင်စောမူ အလွယ်တကူ ဂရုပြုမိခြင်းဖြစ်မည်။ သူမ၏ နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ခြေသံပေါ်လာသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ သည်။

မိမိအား မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အံ့အားသင့်သွားသော လူရွယ်တစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ သူမအား စူးစိုက်ကြည့်နေသော မျက်နှာ မှာ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟင်...မစောလတ်’

သူ့ထံမှ အသံပေါ်လာသည်။ သည်အမည်ကို ခေါ်ဆိုသံကြားရ သောအခါ အလယ်ပစ္စယာသို့ တက်ရောက်လာသူမှာ မည်သူမည်ဝါဟူ၍ ရုတ်ခြည်းမှာပင် မှတ်မိလိုက်သည်။ မှတ်မိသည်နှင့် တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ခင်စောမူ၏ ရင်မှာ အခုန်မြန်လာသည်။ မောင်မောင်ကြီးနှင့် ရုတ်တရက်

ရင်ဆိုင်တိုးရတော့မည်ဆိုသောအခါ အားငယ်ပျော့ညံ့သောစိတ်က အလိုလို ဝင်လာလေတော့သည်သာပင်။

ခင်စောမူသည် အပါးသို့ ချဉ်းကပ်လာသော မောင်မောင်ကြီးအား ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်နေမိသည်။ မည်သို့မျှ ရှောင်လွှဲ၍ ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သိနေသောကြောင့်သာ ငြိမ်သက်နေလိုက်ရသည်။ စင်စစ် တွင် ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်မှောက်မှ ငှက်များလို အတောင် ဖြန့်၍ ပျံပြေးချင်သည်။ မြေကိုခွဲလျက် ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းလိုစိတ် ပေါ်ပေါက်လာမိသည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။

‘မစောလတ်ကို ဒီနေရာမှာ တွေ့လိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ ထင်လည်း မထင်ခဲ့ဘူး။ မစောလတ်ကော၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဒီမှာ လာတွေ့လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မထားဘူး မဟုတ်လားဟင်’

သူက ရင်းရင်းနှီးနှီးအမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မလည်း တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ပါဘူး’ဟူသော စကားသည် ခင်စောမူ၏ နှုတ်မှ ထစ်ငေါ့စွာ ထွက်သွားသည်။

‘ဒါဆိုရင် ကံကြမ္မာကိုက မစောလတ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ကြုံရအောင် ဖန်တီးပေးလိုက်တာပဲ ဖြစ်မှာပါ မစောလတ်။ ကဲ...ပြောပါဦး မစောလတ်ရယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ လာတွေ့ရတော့ မစောလတ် ဝမ်းမသာမိဘူးလားဟင်’

မောင်မောင်ကြီးက ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်ရင်းက မေးပါသည်။

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာပါတယ်’

စောစောကလိုပင် သည်စကားစုကလည်း ထစ်ငေါ့စွာ ထွက်သွားပြန်သည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ကျေနပ်သလို ပြုံးလိုက်သည်။ သူသည်

ခင်စောမူ၏ မျက်နှာပေါ်မှ အကြည့်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ကာ တန့်ကြည့်တောင် ဘက်သို့ လွှဲပြောင်းလိုက်သည်။

‘မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရတယ်လို့ ပြောမယ့်သာ ပြောရတာ မစောလတ်ရယ်။ စင်စစ်မှာတော့ မစောလတ်ကို ကျွန်တော် မျှော်ခဲ့ရတာ၊ စောင့်ခဲ့ရတာက အနှစ်လေးဆယ်ရှိပါပြီ။ အနှစ်လေးဆယ်လုံးလုံးစောင့်ခဲ့၊ မျှော်ခဲ့ရတာပါ မစောလတ်’

မောင်မောင်ကြီးက တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလို ညည်းပြောပြော လိုက်သည်။ ခင်စောမူသည် ယင်းစကားကြောင့် ဒူးများပင် ညွတ်ခွေ၍ ကျရတော့မည့်နှယ် ခံစားရသည်။ ရင်မှာလည်း ထိတ်၍ခုန်၍လာလေပြီ။

သည်စကားသည် ယခုလိုအခါ၌ ခင်စောမူ မကြားလိုသည်ကား အမှန်ပင်။ အဘယ့်ကြောင့်ဟူ၍ မရေရာသော်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကြောင့်ပင် ယင်းစကားမျိုးကို နားကမခံသာအောင် ဖြစ်သည်။ မကြားဝံ့ မကြားနိုင်အောင် ရှိရသည်။

အထူးသဖြင့် အဖော်မပါဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းရှိနေစဉ်မှာ ဖြစ်သော ကြောင့် ပို၍ အားငယ်မိသည်လား မပြောတတ်ပေ။

သို့ရာတွင် မရဲသော်လည်း ပြေးခဲ့စေဟူသော စကားလိုပင်။ ခင်စောမူသည် မိမိကိုယ်ကို အားပေးလျက် မောင်မောင်ကြီးကို ပြန်ပြောမိသည်။

‘ဒီမယ်...ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စကားတွေကို ကျွန်မ ရှေ့မှာမပြောဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ စပြီးတွေ့တဲ့နေ့က ပြောခဲ့သလို ကျွန်မ ဟာ မစောလတ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံပါ။ ရှင်အမှတ်မှားတာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မနာမည်ဟာ ခင်စောမူပါ။ ကျွန်မကို ခင်စောမူ အနေနဲ့ပဲ ဆက်ဆံစေချင်ပါတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး’

ခင်စောမူ၏ စကားကြောင့် မောင်မောင်ကြီးက တစ်ဖက်သို့ ပြန် လှည့်လာသည်။ သူက ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘာလဲ မစောလတ်။ မစောလတ်ဟာ ခုအထိ အတိတ်က

အကြောင်းအရာတွေကို ပြန်တွေးလို့ မရသေးဘူး၊ မစောလတ်ရဲ့ အသိမှာ ဒါတွေသာ ခုအထိ ပေါ်မလာသေးဘူးဆိုတဲ့ သဘောလားဟင်'

သူ့အမေးကို ခင်စောမူ မဖြေတတ်။

'မစောလတ်မှာ မေ့လျော့တတ်တဲ့အကျင့်က ခုထိ ရှိနေတုန်းပဲကိုး။ တကယ်တော့ မစောလတ်ရယ်၊ တခြားဟာတွေကို ထားပါ။ မစောလတ် အတွက် စိန်စားပြီး အသက်ကို အဆုံးရှုံးခံခဲ့တဲ့ မောင်မောင်ကြီးတစ်ယောက် ကိုတော့ဖြင့် မေ့လျော့ဖို့ မသင့်ပါဘူး။ မေ့မထားထိုက်ပါဘူး'

မောင်မောင်ကြီး၏ စကားကြောင့် ခင်စောမူ၏ မျက်ဝန်းအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားသည်။ အံ့ဩမှုတင်မက ထိတ်လန့်မှုပါ ရောစွက်ပါဝင်နေသော အကြည့်ဖြင့် မောင်မောင်ကြီးအား ကြည့်မိသည်။ မောင်မောင်ကြီးက သူမအား မပွင့်တပွင့် ပြုံးလျက်ကြည့်နေကြောင်း မြင်ရသည်။

ခင်စောမူ မျက်လွှာချလိုက်ရသည်။

ယခုအခါ သူမမျက်စိတွင် ညောင်ဦးသုသာန်မှာ တွေ့ခဲ့ရသော အုတ်ဂူကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ ယင်းအုတ်ဂူပေါ်မှ စာတန်းသည် စိတ်အသိ၌ ပေါ်လာသည်။

မောင်မောင်ကြီးထံမှ စကားသံများ ပေါ်လာပြန်သည်။

'ကျွန်တော်တို့ချင်း တမလွန်ဘဝမှာ ပြန်ပြီးဆုံကြရအောင်လို့ ကတိထားခဲ့တာကို မေ့သွားပလား မစောလတ်။ အဆင်မပြေနိုင်ကြတဲ့ဘဝကို စွန့်ပြီး နောင်ဘဝမှာ ပြန်လည် ဆုံတွေ့ပါရစေသားလို့ ရွှေစည်းခုံဘုရားမှာ ဆုတောင်းခဲ့ကြတာကို မမေ့သင့်ပါဘူး မစောလတ်ရယ်။ နှစ်ယောက်သား အတူတူဆုယူပြီး ညောင်ရေအိုးရေသောက်ခဲ့တာများ တစ်ပိုင်းတစ်စလောက် တောင်မှ အမှတ်မရတော့ဘူးလား။ အဲဒီနောက် မစောလတ်ဟာ နတ်သမီးကမ်းပါးကနေ လျှောချသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်မှာတင်ပဲ စိန်စားပြီး အသက်အသေခံခဲ့တယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် ကြာခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ မနေ့တစ်နေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသလိုပါပဲ မစောလတ်၊ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ ရသလိုပါပဲ'

မောင်မောင်ကြီး၏အသံမှာ လှိုက်လှဲနေသယောင်၊ ကြေကွဲနေသယောင်၊ ဆိုးနှင့်နေသယောင် ထင်ရသည်။

ခင်စောမူ၏ ရင်မှာလည်း ယင်းကြေကွဲမှု၊ လှိုက်လှဲမှု၊ ဆိုးနှင့်မှုတို့ ကူးစက်ဝင်ရောက်လာသည်သို့ ဖြစ်ပါသည်။ နှလုံးသွေးလှည့်ပတ်မှု အရှိန် အဟုန် မြန်ဆန်လာသည်။ သို့နှင့်အမျှ ရင်အတွင်းမှာ ပူလောင်ပြင်းပြလာသည်။

ခင်စောမူ၏ နှုတ်ခမ်းလွှာများမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ကြည် ခိုသီးလာသည်။ စိတ်အတွေးမှာလည်း ဗလောင်ဆူနေပြီ ထင်သည်။

ဒေါ်စောမြင့် ပြောခဲ့သော စကားများက အမှတ်ရစရာ ဖြစ်လာသည်။ ဒေါ်စောလတ်တစ်ယောက် နတ်သမီးကမ်းပါးမှ ခုန်ချကာ အသက်စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်ဟု ဒေါ်စောမြင့်ပြောခဲ့သည်ကို ယခု မောင်မောင်ကြီးက အတည်ပြုချက် ထုတ်နေပါပြီကော။

‘မစောလတ် အမှတ်ရစပြုလာပလားဟင်၊ အတွေးမှာ တရေးရေး ပေါ်မလာဘူးလား’

မောင်မောင်ကြီး အမေး။

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်ဝန်းအတွင်း စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ သူ၏ မျက်ဝန်းများမှာ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်နေသည့်နှယ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခင်စောမူသည် ချက်ချင်း မျက်လွှာချပစ်မိသည်။

မောင်မောင်ကြီးက စကားဆက်ပါသည်။

‘ကျွန်တော်ဟာ ဒီအကြောင်းတွေကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ပြောတတ်ခဲ့ပါတယ် မစောလတ်။ ကျွန်တော့်အဘိုးက ကျွန်တော့်ကို လူဝင်စားလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်အသိမှာ ဒီအကြောင်းအရာတွေဟာ အလိုလို ဝင်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မောင်မောင်ကြီးအဖြစ်ကနေ လူဝင်စားဖြစ်လာရတယ်ဆိုရင် မစောလတ်ဟာလည်း တစ်နေရာမှာ လူဝင်စားပြန်ဖြစ်တန်ကောင်းရဲ့လို့ ထင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အသက်ဟာ အခု နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်

ရှိခဲ့ပါပြီ မစောလတ်။ ကျွန်တော်ဟာ လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက မစောလတ်ကို ရှာဖွေခဲ့ပါတယ်။ အခုမှပဲ လာပြီးတွေ့ရတော့တယ်လို့ ဆိုရ လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစောလတ်နဲ့တွေ့ဖို့ စောင့်ခဲ့ရတာကတော့ အနှစ်လေးဆယ်ရှိပါပြီ။ အခုဆိုရင် အနှစ်လေးဆယ်ပြည့်ခဲ့ပါပြီ မစောလတ် ရယ်’

မောင်မောင်ကြီး၏ တိကျသေချာလှသော စကားများကြောင့် ခင်စောမူသည် မျက်တောင်ခတ်ရန်၊ လှုပ်ရှားရန် မေ့လျော့နေသူပမာ ဖြစ်သည်။ သူ့စကားကို နားစိုက်ထောင်နေမိသည်။ သည်မျှ တိတိကျကျကြီး ပြောလာတော့လည်း ခင်စောမူအနေနှင့် မည်သို့ ပြန်ပြောရမည်ပင် မသိ။

ရင်မှာ ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားနေရသည်ဟု ထင်သည်။ ယင်း ဝေဒနာကား အလွန်အမင်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ခင်စောမူတွင် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်မှောက်မှ ထွက်ပြေးလိုသောဆန္ဒသာလျှင် ရှိပါသည်။

မောင်မောင်ကြီးထံမှ ထပ်မံကြားသိရမည့် အကြောင်းအရာများကို နားထောင်ရန် မဝံ့မရဲဖြစ်မိသည်။ သည်ထက်ပို၍ သိရှိလာလျှင် သည်ထက် ပို၍ လှိုက်လှဲစွာ ခံစားရမည်ကို ကြောက်နေမိသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ခင်စောမူသည် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီးက ခင်စောမူ၏ လှုပ်ရှားမှုကို သိရှိလိုက်သလို စကားဆိုပါသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ မစောလတ်၊ ပြန်တော့မလို့လားဟင်’

ခင်စောမူက သူ့အမေးကို ဦးစွာခေါင်းညိတ်၍ အဖြေပေးသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မအဖို့ ပြန်တာ အကောင်းဆုံးနေမှာပါပဲ ကိုမောင်မောင်ကြီး’

‘ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ မစောလတ်ကို ဒီမှာ ခဏနေစေချင်ပါ သေးတယ်’

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို တောင်းပန်သော အမူအရာဖြင့် ကြည့်မိသည်။ ‘ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါတော့ ကိုမောင်မောင်ကြီး’ ဟု အနူးအညွတ် ခွင့်တောင်းမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

မောင်မောင်ကြီးက သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ မစောလတ် ပြန်ချင်ပြန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ မှာလိုက်ပရစေလား၊ မစောလတ်ရယ်။ ကျွန်တော် မစောလတ်နဲ့ စကားတွေ ပြောချင်တယ်။ မစောလတ်ကို ထပ်ပြီး တွေ့ချင်ပါတယ်။ ဝန်မလေးဘူးဆိုရင် ဒီအခွင့်အရေးကို မစောလတ်အနေနဲ့ ပေးစေချင်ပါတယ်ဗျာ’

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးအား ဘာမျှ ပြန်မပြောမိ၊ မျက်လုံး ရွဲကြီးဖြင့်သာ တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ရှေ့မှောက်မှ ထွက် ခဲ့သည်။ သူ့အပါးမှ ခွာခဲ့သည်။ စိတ်မှာ အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက် လာသည်ဟု ထင်မိသည်။

ဥမင်လမ်းကို အပြေးတစ်ပိုင်း ဆင်းမိသည်။ မုခ်ဦးကို အလျင်စလို ဖြတ်မိသည်။ ရှေ့နောက်နှင့် ဝဲယာကိုလည်း မကြည့်မိ။ တည်းခိုအိမ်သို့ ရောက်လိုစိတ်သာလျှင် စောနေသည်။

တည်းခိုအိမ်သို့ မရောက်မီ လမ်းမှာ အကြိုထောက်လာသော ကိုကိုလွင်နှင့် ဆုံရပါသည်။ ကိုကိုလွင်ကို မြင်ရသောအခါ အားကိုးရသည့် ပမာ ခံစားရသည်။

ကိုကိုလွင်က မေးသည်။

‘မူ့ကို မတွေ့တာနဲ့ ဦးက ကိုယ့်ကို ရှာခိုင်းလိုက်တယ်။ မူ ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲဟင်’

‘ဘယ်မှ မသွားပါဘူး ကိုကိုလွင်၊ သဗ္ဗညုတင်ပါ’

‘သွားမယ်ဆိုရင်လည်း သွားမယ့်အကြောင်း ပြောရောပေါ့၊ အခု တော့ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိနဲ့။ ကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေ စိတ်ပူအောင် အတော် လုပ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲကွယ်’

ကိုကိုလွင်က ခင်စောမူကို အပြစ်တင်နေသည်။

ခင်စောမူသည် ကိုကိုလွင်ကို အခြေအတင်မပြောဘဲ နေလိုက်ပါ သည်။

ခင်စောမူသည် တည်းခိုအိမ်သို့ ရောက်အောင် ခြေလှမ်း မြန်မြန် ဆန်ဆန် လှမ်းမိသည်။ ကိုကိုလွင်ပင် မနည်းမိအောင် လိုက်ယူရသည်။

သို့ဖြင့် တည်းခိုအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။

ဧည့်ခန်းမှာ ဖေဖေရှိသည်။ ဖေဖေသည် စစ်တုရင်ခုံမှာ ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်ရာ စောစောပိုင်းက ကိုကိုလွင်နှင့် စစ်တုရင်ထိုးနေပေလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစား မိသည်။ ခင်စောမူဝင်လာသောအခါ စစ်တုရင်ကွက်မှ မော်ကြည့်သည်။

ခင်စောမူသည် ဖေဖေအား နှုတ်မဆက်အားဘဲ မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်ခဲ့ သည်။

ထမင်းစားပွဲပြင်နေသော ဒေါ်စောမြင့်အပါးမှာ ရပ်မိသည်။ ဒေါ် စောမြင့်က ခင်စောမူ အပြင်သွားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မေးမြန်းသည်။ တော်ရုံ လျော်ရုံသာ အဖြေပေးမိသည်။

ထိုနောက် ခင်စောမူသည် ဒေါ်စောမြင့်အား သူမ သိလိုရာကို မေးသည်။

‘ဒီမယ်...မူ့ကို တစ်ခုပြောပြစမ်းပါ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊ ဒေါ်စောလတ်နဲ့ ချစ်ကြိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ မောင်မောင်ကြီးဟာ အဆိပ်သောက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေခဲ့သလားဟင်’

ဒေါ်စောမြင့်က ခင်စောမူ၏ မေးခွန်းကို အဖြေပေးရန် နှောင့်နှေး နေသည်။

သူမက အတိတ်ကို ပြန်တွေးရ ခေါ်ရသေးဟန် တူသည်။ အတန် ကြာမှ အဖြေပေးပါသည်။

‘ဟုတ်တယ် မူ၊ ဒေါ်ဒေါ်မြင့် မှတ်မိသေးတယ်။ ဒေါ်စောလတ် ဆုံးလို့ ခုနစ်ရက်အကြာလောက်မှာပေါ့။ မောင်မောင်ကြီးဟာ စိန်နဲ့သံပရာ ဖျော်သောက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေခဲ့တာပဲ’

ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကလေးမှာ သွေးဆုတ်ဖြူရော်သွားသည်။ မရေမရာ သိထားရသမျှမှာ ယခုမှ အတည်ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ယုံကြည်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာသည့် အသွင်အပြင်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

ခင်စောမူသည် တစ်ယောက်တည်း ပြောသလို ပြောမိသည်။

‘သူဟာ တကယ်တမ်း ကိုမောင်မောင်ကြီး ဝင်စားတာများလား မသိဘူး’

ခင်စောမူ၏ စကားကို ဒေါ်စောမြင့်က နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရဟန်တူသည်။

‘ဘယ်သူလဲ မူ၊ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ’ အလောတကြီး မေးသည်။

ဒေါ်စောမြင့်သည် ခင်စောမူ၏ ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး အရင်းအမြစ်ကို မသိသေးပေ။

‘လူတစ်ယောက်ပဲ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊ သူက သူ့ကိုယ်သူ မောင်မောင်ကြီး ဝင်စားတာပါလို့ ပြောတယ်။ အစပိုင်းကတော့ မူအနေနဲ့ လူဝင်စားဆိုတာကို မယုံပါဘူး။ သူ့ကို ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် အားတုံ့အားနာဖြစ်ခဲ့ရတာလောက်ပါပဲ။ အခုတော့ သူ့စကားကိုပဲ ယုံစားရမလို့ ဖြစ်နေပြီ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်။ သူဟာ အတိတ်က အဖြစ်အပျက်တွေကို တိတိကျကျ ပြောနိုင်တာ တွေ့ရတယ်။ ဒါထက် ဒေါ်ဒေါ်မြင့် လူဝင်စားရှိတယ်ဆိုတာ ယုံသလားဟင်’

ခင်စောမူ၏ အမေးကို ဒေါ်စောမြင့်က ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးသည်။

‘ခေတ်ပညာမတတ်လို့ ခေတ်မမီဘူး၊ အယူသီးတယ်ပဲ ဆိုချင်ဆို။

ဒေါ်ဒေါ်မြင့်တော့ လူဝင်စားရှိတယ်ဆိုတာ ယုံတယ် မူ’

ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကလေးမှာ တွေ့တွေ့ဝေဝေကလေး ဖြစ်သွားသည်။ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် အသွင်သဏ္ဍာန်သို့ တစ်မုဟုတ်ချင်း ကူးပြောင်းသွားသည်။

‘ဟုတ်မဟုတ်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ စကားကြုံလို့ ပြောရဦးမယ်။ မူ ငယ်ငယ်တုန်းက မူ့ကို ဒေါ်စောလတ် ဝင်စားတာလို့ အားလုံးကထင်ကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မူ့ရုပ်ရည်က ဒေါ်စောလတ်နဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲ ကိုး၊ သိပ်ပြီးတူတာပဲ။ အမျိုးထဲမှာလည်း အခုနေဆိုရင် မူဟာ အလှဆုံးပဲ။ ဟိုတုန်းကလည်း ဒေါ်စောလတ်ဟာ အလှဆုံးပဲပေါ့မူ’

ဒေါ်စောမြင့်၏ စကားများကြောင့် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာမှာ သွေးတစ်စက်မှမရှိတော့သလို ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားရသည်ဟု စိတ်တွင် ထင်လာမိပါသည်။

[၄]

အစပိုင်းကဆိုလျှင် ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ကြုံရဆုံရ မည်ကို ရင်ဖိုလျက်ရှိလေသည်။ မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဆုံရသည့်အခါ ရင်မှာ လှိုင်းထရသည်။ လှိုက်မောရသည်။ ထူးခြားဆန်းကြယ်၊ အံ့ဖွယ်အသွယ် သွယ်ကို ပေးစွမ်းနိုင်သည်မှာ မောင်မောင်ကြီးဟူ၍ စိတ်ထဲတွင် စွဲမှတ်ထား မိလေသည်။

ယခုမူ သည်သို့ မဟုတ်ချေပြီ။

ပုဂံတွင်ရှိနေသော ရက်များအတွင်း အချိန်ရှိသရွေ့ မောင်မောင်ကြီး နှင့် ကြုံချင်သည်၊ ဆုံချင်သည်။ ယခုအခါ မောင်မောင်ကြီး ပြောလာမည့် လူဝင်စားပြဿနာ၊ ဒေါ်စောလတ်၏အကြောင်း စသည်တို့ကိုလည်း ကြားလိုလျက်ရှိသည်။

မောင်မောင်ကြီးနှင့် သဗ္ဗညုဘုရားပစ္စယာတွင် ဆုံခဲ့ပြီးနောက် ခင်စောမူသည် သဗ္ဗညုဘုရားကို မရောက်ဖြစ်တော့ချေ။

ပုဂံသို့ ရောက်လာပြီဆိုလျှင် ဖေဖေတွင် အစီအစဉ်တွေ အများကြီး ရှိလာတော့သည်။ ဖေဖေသည် ပုဂံသို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပထမ နေ့မှာ မေမေဘက်မှ ဆွေမျိုးများ၊ အသိအကျွမ်းများထံ အလည်အပတ် သွားတတ်သည်။ ပြီးလျှင်မူ ဘုရားများသို့ တစ်ဆူပြီးတစ်ဆူ လှည့်လည် ဖူးမြော်တတ်သည်။

ဖေဖေသည် ပုဂံသို့ ယခုလို မိုးကုန်ခါနီးမှာ ရောက်လိုသည်ဟု

ပြောပြလေ့ရှိသည်။ မိုးဥတုကလည်း မကုန်တတ်သေး၊ ဆောင်းဥတုသို့ လည်း မဝင်တတ်သေး။ မိုးနှင့်ဆောင်း စပ်ကူးမပ်ကူးကာလဝယ် ပုဂံဝန်းကျင် ကောင်းကင်အထက်၌ တိမ်သားထုတို့ မြူးချင်တိုင်း မြူးနေတတ်ပေသည်။

တိမ်တောင်တိမ်လိပ်တို့သည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရွှေစည်းခုံစေတီ အား ဦးတိုက်နေတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံဝယ် အာနန္ဒာစေတီ၏ ချရားသီးအနီး၌ လွင့်ပါးနေတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သဗ္ဗညုစေတီ အထက်၌ တွဲရရွဲခိုတွဲနေတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ဓမ္မာရံကြီး နောက်ဘက်၌ တစ်ပိတစ်ပိုင်း ပေါ်နေတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတလေတွင်မူ တူရွင်းတောင်မှာ တန်းစီနေတတ်ကြပေသည်။

သို့ဖြင့် ယင်းသို့သော ရာသီ၌ ပုဂံမြို့ကို ကြည့်မြင်ရသည်မှာ တိမ်သားထုက ဘုရားပုထိုးအပေါင်းသို့ ဝပ်စင်းခညောင်းလျက် ဦးညွတ် ပူဇော်နေသည်ဟု ထင်မှတ်စရာ ဖြစ်နေပေသည်။

အကယ်၍ အချိန်သာ ရခဲ့မည်ဆိုပါက ဖေဖေအနေနှင့် ကျောက် ပန်းတောင်းမှ လာရောက်လိုစိတ်မရှိ။ မန္တလေးမှနေ၍ သင်္ဘောနှင့် စုန်ဆင်း လိုသော ဆန္ဒမျိုးသာရှိသည်ကို ခင်စောမူ သိထားသည်။

‘မန္တလေးကနေ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းလာခဲ့ရင် ညောင်ဦးရောက်တော့မယ်ဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နတ်သမီးကမ်းပါး ဖွေးဖွေး ကြီးကို အဦးဦးဆုံး မြင်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ရွှေရောင်ဝင်းလဲ့နေတဲ့ ရွှေစည်းခုံစေတီ ကို ဖူးမြော်နိုင်တယ်။ ပုဂံကိုရောက်ရတော့မှာပါကလားဆိုပြီး ရင်မှာ နွေးလာ တတ်တယ်’

ဖေဖေက ၎င်း၏ခံစားချက်ကို ပြောပြသည်။

‘ညောင်ဦးကနေ ပုဂံကိုသွားတဲ့အခါမှာလည်း ကားနဲ့မသွားဘဲ မြင်းလှည်းနဲ့သာ သွားချင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ညောင်ဦးကနေ ပုဂံသွားတဲ့လမ်းတစ်လျှောက်က အလှအပကလေးတွေကို ခံစားချင်လို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ လမ်းမှာ ထနောင်းပင်တွေ အစီအရီနေတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ ထနောင်းပင်အထက်က ချိုးကူသံဟာ အညာရဲ့ နှုတ်ခွန်းဆက်တေးပဲ။

ပုဂံမြို့ကကြိုနေပါတယ်ဆိုတဲ့ နှုတ်ဆက်သံပဲ။ တစ်ခါတလေမှာ ဥဩသံ သာသာအေးအေးကလေးကို ကြားနိုင်သေးတယ်။

‘နောက်တစ်ခုကတော့ ညောင်ဦး-ပုဂံလမ်းပေါ်က ဥပါလိသိမ်တို့၊ ဆပဒစေတီတို့ကို ဖူးနိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းပဲပေါ့။ ဥပါလိသိမ်ကိုဝင်ပြီး မျက်နှာကြက်က ပန်းချီလက်ရာကို အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်ချင်တယ်။ ဒီကလွန်ပြန်ရင်လည်း ပြောင်းခင်း၊ ပဲခင်း၊ နှမ်းခင်းတွေအကြားမှာ ရှိနေတဲ့ စေတီပုထိုးတွေကို ကြည့်ရတာ မြင်ရတာဟာ အရသာရှိသလိုပဲ။ တို့များ အောက်အရပ်မှာ မြေပြန့်ကပေါလေတော့ ဘုရားဝတ္တကမြေဆိုရင် ကျယ်ကျယ် ဝန်းဝန်းယူပြီး သူ့မဟာရာမံ၊ သူ့တံတိုင်းနဲ့ ထားတတ်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီဘက်ကျတော့ လယ်ယာလုပ်လို့ရတယ်၊ ဘုရားဝတ္တကမြေလို နေရာမှာတင် ပြောင်းခင်းတွေ၊ နှမ်းခင်းတွေ၊ ပဲခင်းတွေ၊ စိမ်းစိမ်းမြမြ ရှိနေတာမြင်ရတော့ အမြင်တစ်မျိုး ဆန်းသလိုပဲပေါ့’

ဖေဖေသည် ပုဂံနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ထိုမျှအထိ အသေးစိတ် မြင်နိုင်စွမ်းသူ။ ထိုမျှအထိ ခံစားတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဖေဖေနှင့် လိုက်ရသည်မှာ ပင်ပန်းသည်ဟု မှတ်ယူမိတတ်သေးသည်။

ဖေဖေသည် သရပါ တံခါးကိုလည်း အလွတ်မထား။ သွား၍ကြည့် တတ်သည်။ နေညိုညိုတွင် ဗူးဘုရားမှနေပြီး တန့်ကြည့်တောင်ဘက်သို့ ငေးမျှော်ချင်သေးသည်။ ပုဂံသူတို့ ရေချိုးဆင်းသည်ကို မြင်လိုသေးသည်။

ဖေဖေ အဓိကထား၍ ဖူးမြော်လိုသည်မှာ အာနန္ဒာဘုရား ဖြစ်သည်။ အာနန္ဒာဘုရားနှင့် စပ်လျဉ်းသော အကြောင်းအရာများ အထောက် အထားများကို ဖေဖေ များစွာ အလေးအနက်ထားရှိပုံရသည်။

ဥပမာ-အာနန္ဒာဘုရားသို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင် ရှင်အရဟံပုံ၊ ကျန်စစ် သားပုံမှအစ ဖွားတော်မူခန်း ပန်းတမော့လက်ရာအလယ်၊ ဗုဒ္ဓဝင်စဉ်ကွင်း အဆုံး အားလုံးကိုပင် မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ရှိသည်။ မလေ့လာဘဲ၊ မစူးစမ်းဘဲ ပြန်သည်ဟူ၍ မရှိ။

အာနန္ဒာမှနေ၍ ရွှေဂူကြီး၊ သဗ္ဗညု၊ ပုထိုးသားများ ကန်တော့ ပလ္လင်

စသည်တို့ကို ကူးလိုက်ချင်သည်။ မင်္ဂလာစေတီ၊ မနုဟာ၊ ဓမ္မရံကြီး၊
 စူဠာမဏိ၊ ထီးလိုမင်းလို၊ မင်းအိုချမ်းသာဘုရားများသို့ ခုန်လိုက်ချင်သေး
 သည်။ ထိုမှ အပယ်ရတနာ၊ နဂါးရံ၊ လောကနန္ဒာတို့သို့ ပျံလိုက်ချင်သေး
 သည်။ နန်းဘုရားတွင် ပန်းတမော့ကို ကြည့်လိုက်ချင်သေးသည်။ နန္ဒပညာ
 တွင် နံရံဆေးရေး ပန်းချီကို လေ့လာချင်သေးသည်။ ဂူပြောက်ကြီးတွင်
 ပန်းတော့ကို မြင်ချင်သေးသည်။ ရွှေဖက်လိပ် ငွေဖက်လိပ်တွင် ဖုတ်မြေ
 စဉ်ကွင်းတို့ကို ကြည့်လိုက်ချင်သေးသည်။ ငက္ခနားတောင်းတွင် စဉ်စိမ်းကို
 တွေ့လိုက်ချင်သေးသည်။ မြစေတီ၌ ရာဇာကုမာရ်၏ ကျောက်စာကို ဖတ်
 လိုက်ချင်သေးသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ပုဂံသို့ရောက်လျှင် ဖေဖေသည် သူ့အစီအစဉ်နှင့် သူ
 လောဘတကြီး ရှိနေသည်ချည်း ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခင်စောမူက ပြောမိသည်။

‘ဒီလောက် ပုဂံကို မကြာခဏရောက်ပြီး အမြဲတမ်းလိုလို လေ့လာ
 နေတာတောင် အားမရနိုင်ဘူးလား ဖေဖေ ဟူ၍ မေးမိသည်။

‘ပုဂံဟာ လေ့လာလေလေ နက်ရှိုင်းလေလေပဲ။ လေ့လာလို့ ကုန်
 နိုင်စရာမရှိတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုသိုက်မြုံကြီးပဲ’ဟု ဖေဖေက ပြန်လှန်ပြောဆိုတတ်
 သည်။

ယခုတစ်ခေါက်တွင်လည်း ဖေဖေသည် ပုဂံယဉ်ကျေးမှုကို လေ့လာ
 ရန်အတွက် လောဘတကြီး ရှိနေပြန်လေသည်။ သီရိပစ္စယရွာမှ နားခိုလျက်
 လောကနန္ဒာ၊ ရွှေဖက်လိပ် ငွေဖက်လိပ်ဘုရားများ၊ စိန်ညက်အစ်မနှင့် ညီမ
 ဘုရားများကို နေနေနားနား ဖူးမြော်လိုဟန်တူသည်။ အရှေ့ဖွားစော
 အနောက်ဖွားစောရွာတို့တွင် ချွေးသိပ်ရင်း ဓမ္မရာဇိက ဆုတောင်းပြည့်နှင့်
 နန်းတော်ရာဟောင်းဖြစ်သော တမ္ပဝတီတို့ကို လေ့လာလိုဟန်တူသည်။ ထိုမှ
 နေ၍ ကုန်းတန်းကြီးနှင့် မင်းနန်သူတို့ဘက်သို့ ကူးပြန်ကာ လေးမျက်နှာ၊
 ဘုရားသုံးဆူ၊ သမ္ဗုလနှင့် နန္ဒမညတို့ကို ကြည့်ညိလိုဟန်တူသည်။
 သည်ကမှတစ်ဆင့် စူဠာမုနိဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ကာ ပုဂံသို့ ဝင်လိုဟန်
 တူသည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် ခင်စောမူသည် ဖေဖေ၏ အစီအစဉ်များအတိုင်း မညည်းမညူ လိုက်ပါလျက် ဘုရားစုံကို ဖူးမြော်လေ့ရှိခဲ့သည်။ ဘုရား တစ်ဆူသို့ရောက်လေတိုင်း ၎င်း၏ ရာဇဝင်ကို ဖေဖေက ခင်းပြတတ်သည်။ ဘုရားဒါယကာများနှင့် စပ်လျဉ်းသော ကြည်နူးဖွယ်၊ နှစ်သက်ဖွယ်၊ ကြေကွဲ ဖွယ်၊ နာကြည်းဖွယ် အဖြစ်သနစ်များကို ပြောပြတတ်သည်။ ဤသည်ကို ပင် ခင်စောမူသည် မရိုးနိုင်သော ပုံပြင်များအလား နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် နားထောင်လေ့ရှိခဲ့သည်။

ယခုမူ ဖေဖေအနေနှင့် ဘုရားဖူး အစီအစဉ်များကို လောဘတကြီး စိစဉ်မှာစိုးနေမိသည်။ ယင်းသို့ စိစဉ်ခြင်းဖြင့် ပုဂံတွင် အချိန်ကုန်ကာ ပြန်ရ မည့်ရက်သို့ ရောက်လာမည်ကို စိုးလှပါသည်။

သဗ္ဗညုတွင် မောင်မောင်ကြီးနှင့်ဆုံပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် မြင်ကပါ ရွာဘက်သို့ သွားရသည်။ နန်းဘုရားကို ဖူးကြသည်။ မြစေတီသို့ရောက်လျှင် ရာဇကုမာရ်ကျောက်စာနှင့် စပ်လျဉ်းသောပုံပြင်သည် ခင်စောမူအဖို့ မရိုး နိုင်သော ပုံပြင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ မြစေတီသို့ရောက်လေတိုင်း ရာဇကုမာရ် မင်းသား၏ အမြော်အမြင်၊ သဘောထားကြီးမား မြင့်မြတ်မှုကို အမှတ်ရ သည်။

ကြားလိုသေးသည်၊ ပေါက္ကံပြည်၌
နေခြည်ရောင်ဖြိုး၊ ယာခရီးတွင်
ရွှေချိုးကူသံ၊ သာသည်ကို။
နမ်းလိုသေးသည်၊ ပေါက္ကံပြည်၌
စိတ်ကြည်ရာဇ၊ ကုမာရ၏
မွေးဖုဂုဏာ၊ တုံ့ပြန်ပါသည်
မေတ္တာရနံ့ ကြူသည်ကို။

စသော ဆရာမင်းသုဝဏ်၏ ကဗျာသည် ရာဇကုမာရ်ကျောက်စာ ကို မြင်ရလေတိုင်း ရင်ထဲ၌ ရိုက်ခတ်လာတတ်မြဲပင် ဖြစ်တော့သည်။ မြစေတီကျောက်စာ သို့မဟုတ် ရာဇကုမာရ်ကျောက်စာသည်

မြန်မာစာ အရေးအသုံး၊ အထုံးအဖွဲ့အရာ၌ ရှေးကျသည်။ မြန်မာစာပေ လောကသမိုင်းကို ပြောပြနေသော ကျောက်စာတိုင်ဖြစ်သည်သာမက ယင်း ကျောက်စာ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၊ အကြောင်းမှာလည်း သိင်္ဂီရ ရသမြောက် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ဖေဖေက ပြောပြသည်။

‘ရာဇကုမာရ်မင်းသားဟာ ကျန်စစ်သားရဲ့ ပထမသားတော်ပဲ။ အနော်ရထာမင်းလက်ထက် ကျန်စစ်သားကို အိမ်နိမ့်မှာရှိတုန်း မင်းကြီး မျက်တော်မူတာနဲ့ ကြောင်ဖြူအရပ်မှာ သွားပြီးပုန်းအောင်းနေရတုန်း မထီး တူမ သမ္ဘူလနဲ့ မေတ္တာမျှရာက မွေးဖွားတဲ့သား ဖြစ်တယ်။ အနော်ရထာ မင်းနောက် စောလူးမင်းလက်ထက်မှာ ကျန်စစ်သား ပုဂံကိုပြန်ပြီး မင်းအထံ မှာ ခစားတယ်။ သမ္ဘူလကို လက်ဝတ်ရတနာပေးခဲ့ပြီး သမီးမွေးရင် လက်ဝတ်တော်ကို ထုခွဲကျွေးမွေးရစ်။ သားမွေးရင် ပုဂံကိုလိုက်ခဲ့လို့ မှာသွား တယ်။ ကျန်စစ်သားနန်းတက်တဲ့အခါမှာ သမ္ဘူလဟာ သားတော် ရာဇကုမာရ်ကို လက်ဆွဲပြီး နန်းတော်ထဲဝင်လာတယ်။ အဲဒီအခါ ကျန်စစ်သား မင်းက သမ္ဘူလကို တြိလောကဝဋ်သကာဒေဝီလို့ ဘွဲ့မည်ပေးပြီး မိဖုရား မြှောက်တယ်။ သားတော် ရာဇကုမာရ်ကို အရောက်နှောင်းတဲ့အတွက် ဇေယျ ခေတ္တရာဘွဲ့ပေးပြီး တောင်စဉ်ခုနစ်ခရိုင်ကိုသာ စားစေတယ်။ အရောက် နှောင်းတယ်ဆိုတာကတော့ အဲဒီအချိန်မှာ ကျန်စစ်သားမင်းက သမီးတော် ရွှေအိမ်သည်နဲ့ မွန်မင်းသားကဖွားတဲ့ မြေးတော် အလောင်းစည်သူကို ဘိသိက်သွန်းပြီး မင်းမြှောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်နေလို့ပဲ’

ဖေဖေက ရှင်းပြသည်။

‘ရာဇကုမာရ်မင်းသားဟာ သားတော် အကြီးအဦးဖြစ်ပေမယ့် ထီးနန်းနဲ့ လွဲခဲ့ရတယ်။ မင်းမဖြစ်လိုက်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခမည်းတော်အပေါ် မှာ အမျက်သိုခြင်း၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါဟာ ရာဇကုမာရ်မင်းသားရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့ စိတ်ထားပဲ။ အဲဒီအချိန်က အခြေအနေတွေကို ပြန်ကြည့်ရင် အလောင်းစည်သူ နန်းတက်တာ အဓိပ္ပာယ် အများကြီးရှိတယ်။ စောလူးမင်းရဲ့ လက်ထက်မှာ ပဲခူးစား ငရမန်က ပုန်ကန်ခဲ့တယ်။ ပြည်တော်သာကျွန်းမှာ စစ်ပွဲတစ်ပွဲတိုက်တယ်။ စောလူးမင်း အဖမ်းခံရတယ်။ ပုဂံသားတို့ စစ်ရှုံးခဲ့

တယ်။ ငရမန်ဟာ အခု မြင်းကပါအထိ တက်လာပြီး ပုဂံကိုရံထားတယ်။ ကျန်စစ်သားက အညာကနေပြီး ခုခံတယ်။ စစ်တစ်ပွဲတိုက်ရပြန်တယ်။ အဲဒီ တိုက်ပွဲမှာတော့ ငရမန်ရဲ့တပ်ရှုံးပြီး ငရမန် ကျခဲ့တယ်။

‘ငရမန်ပုန်ကန်တဲ့ အရေးအခင်းဖြစ်လာတော့ မနူဟာမင်းရဲ့မြစ် မွန်မင်းသားတစ်ပါးဟာ အခွင့်ကောင်းရတာနဲ့ မင်းမြှောက်တန်ဆာ ငါးပါး ယူပြီး ပုပ္ပားတောင်မှာ တိမ်းရှောင်ဟန်လက္ခဏာရှိတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက မွန်တွေဟာ ယဉ်ကျေးတယ်။ မြန်မာတွေထက် ပညာတတ်တယ်။ စစ်ကြောင့် နှစ်ဖက်စလုံး သေကြကျေကြ ပင်ပန်းဆင်းရဲ ဖြစ်ကြရတယ်။ ကျန်စစ်သား ဟာ မွန်မြန်မာစစ်ပွဲကို ထပ်ပြီးဖြစ်စေလိုဟန် မတူတော့ဘူး။ ငြိမ်းချမ်းမှု ရစေချင်တယ်။

‘ပုဂံကို ရန်သူတို့ ဖျက်ဆီးတဲ့အခါ အမျိုးလေးပါးတို့ဟာ စစ်သုံ့ပန်း ဖြစ်ပြီး အချို့ဟာ အောက်အကြေကိုပါရတယ်။ အချို့ဟာလည်း အထက် အညာကိုပါရတယ်။ ငါ၏အာဏာဖြင့် ထိုသူတို့ကို ပုဂံသို့ ပြန်ရောက်စေ ပါအံ့။ များစွာသော လူခပ်သိမ်းတို့ဟာ သားတစ်ကွဲ၊ မယားတစ်ကွဲ၊ မိကွဲ၊ ဖကွဲ ဖြစ်ကြရတယ်။ ထိုသူတို့ရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ငါငြိမ်းပါအံ့။ ထိုသူတို့ရဲ့ မျက်ရည်ကို ငါသုတ်အံ့။ ငါရဲ့ ယာလက်နဲ့ ဆန်စပါးရိက္ခာကိုပေးအံ့။ ငါရဲ့ ဝဲလက်နဲ့ ဝတ်စားတန်ဆာပေးအံ့’လို့ ကျန်စစ်သားမင်းကြီး ဆိုခဲ့တယ်။

‘အဲဒီလို ငြိမ်းချမ်းမှုရစေချင်တဲ့ ကျန်စစ်သားမင်းကြီးဟာ ငြိမ်းချမ်း ရေးရေစင်ကို ပုပ္ပားတောင်ဘက် တိမ်းရှောင်သွားတဲ့ မနူဟာမင်းရဲ့မြေး မွန် မင်းသားမှာ မြင်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီမင်းသားကို အကြည်အသာ ခေါ်ယူပြီး သမီးတော်နဲ့ ထိမ်းမြားပေးလိုက်တယ်။ ဖွားလာတဲ့ ရင်သွေးတော်ကို ပုဂံ ထီးမွေ နန်းမွေ ခံစားစေတယ်။

‘အဲဒီနည်းနဲ့ မွန်-မြန်မာ ပဋိပက္ခကို ငြိမ်းသတ်လိုက်တယ်။ ဒီအခြေ အနေကို အမြော်အမြင်နဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ရာဇကုမာရ်မင်းသားက သိပုံပေါ်တယ်။ ဒါကြောင့် သားအကြီးအဦးဖြစ်ပေမယ့် နန်းမရတာကို စိတ်မှာ ဘယ်လိုမှ စနောင့်စနင်းဖြစ်မိပုံ မပေါ်တဲ့အပြင် သူဟာ အမိအဖကို ချစ်မြတ်နိုးတယ်။ အနန္တဂုဏ် ကျေးဇူးကို မမေ့လျော့ဘူး။ အဖပေးဖူးတဲ့ပစ္စည်းကိုလည်း သတိရ

တယ်။ အမိထံကရလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းကိုလည်း သတိရတယ်။ ဒီကျေးဇူးကို တုံ့ပြန်လိုဟန်တူတယ်။ ဒါကြောင့် ခမည်းတော် ကျန်စစ်သားမင်းကြီး နာမကျန်းဖြစ်စဉ်မှာ ရွှေဆင်းတုတစ်ဆူကို သွန်းလုပ်ပြီး သေအံ့မှူးမှူးရှိနေတဲ့ ခမည်းတော်ရဲ့လက်ထဲ ထည့်တယ်။ သူစားရတဲ့ ကျွန်သုံးရွာကိုလည်း လှူတယ်။ အဲဒီ ကောင်းမှုတွေအတွက် ခမည်းတော်ကိုယ်တိုင် ရေစက် သွန်းချစေတယ်။ ဒီအပြုအမူဟာဆိုရင် သေအံ့မှူးမှူးဖြစ်နေတဲ့ ခမည်းတော် ကျန်စစ်မင်းကြီးအဖို့မှာ နှစ်သိမ့်ခြင်းပြင်းစွာဖြစ်မှာ မလွဲဘူးပေါ့။ မိဘကျေးဇူး သိတတ်တဲ့သားအတွက် ပီတိဖြစ်မှာမလွဲဘူး။ မြစေတီကျောက်စာလို့ ထင်ရှားတဲ့ ရာဇကုမာရ်ကျောက်စာမှာ အဲဒါတွေကို ပျူ၊ ပါဠိ၊ မွန်၊ မြန်မာစာ တွေနဲ့ ရေးထိုးထားတယ်’

ဖေဖေက ရှင်းပြသောအခါ ခင်စောမူတို့အတွက် လေးမြောင့် ကျောက်တုံးကြီးပင်ဖြစ်စေကာမူ နက်နဲသော သရုပ်သကန်ကို ဆောင်ယူ ထားသည်ဟု ထင်မှတ်လာမိကြသည်။

ခင်စောမူနှင့် ကိုကိုလွင်သည် ကျောက်စာကို လက်နှင့်ထောက်ကာ တပင်တပန်း ဖတ်ကြသည်။ အကွေ့ရာပုံမှာ အလုံးအဝန်းမဟုတ်ဘဲ မန်ကျည်း စေ့ပုံဖြစ်နေ၍ မဖတ်တတ်ကြ။

နှစ်ယောက်စလုံးပင် ခရစ်ယာန် သာသနာပြုကျောင်းထွက်များ ဖြစ်ကြလေရာ အင်္ဂလိပ်စာတွင် တော်သော်လည်း မြန်မာစာမှာမူ မတော် ကြပေ။ လက်ပွန်းတတီး ထိတွေ့မှုနည်းပါးကြသဖြင့် လည်းကောင်း၊ အလှေ အလာ နည်းပါးသည်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ ‘ပယ်မယား’၊ ‘နာသရောဋ္ဌိ တည်း’၊ ‘အတို့ကျွန်’၊ ‘နှစ်ကျို’၊ ‘သင်ကြီး’၊ ‘ကောင်းလှောင့်တည်း’ စသော စကားများကို နားမလည်နိုင်။

ဖေဖေက...

‘သမီးရဲ့ မေမေသာ အခုအချိန်အခါမှာ ရှိနေရင် သူ့သမီးအတွက် အတော်စိတ်ပျက်မိမှာပဲ’ဟူသော စကားကို ဆိုသည်။ ထိုအတွက် ခင်စောမူ မှာ ရှက်ရွံ့ခြင်းကို ခံစားရသည်။

မေမေ၏ ဆွေမျိုးတို့မှာ ပုဂံမြို့ဆက်များ ဖြစ်ကြသည်ဆိုသော်

လည်း ညောင်ဦးမှာ အနေများကြသည်။ လုပ်ငန်းဆောင်တာအဖြစ်သည်ဟု ပြောပြသည်။ မေမေတို့မျိုးဆက်မှာ ကုန်သည်များဖြစ်ကြ၍ ပုဂံနှင့်စာလျှင် ညောင်ဦးက ပို၍ အဆက်အဆံကောင်းပုံရသည်။ အထက်ကုန်၊ အောက် ကုန် ကူးလူးမှုတွင် လမ်းပန်းအနေနှင့် ညောင်ဦးက ပို၍ အချက်အချာ ကျသည်။

စင်စစ်တွင် တစ်ရံရောအခါက ပုဂံသည် ကြက်ပျံမကျ စည်ကား သိုက်မြိုက်ခဲ့သည်မှန်စေ၊ ပုဂံကောင်းစားစဉ်က ပုဂံပြည်တွင် အိမ်ခြေပေါင်း ၉၉၉၉၉၉၉၉ ရှိလေဟန်ကို 'ကိုးကိုးတန်း ပုဂံအိမ်ခြေပေါင်း'ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ရပ်ကွက်တိုင်းတွင် လောကဝတ်၊ ဓမ္မဝတ်၊ ရာဇဝတ်ရေး ကိစ္စရပ် များအတွက် တီးခတ်နှိုးဆော်အပ်သော မောင်းတစ်လုံးစီ ထားရှိသဖြင့် ရပ်ကွက်ပေါင်း ၃၃၃၃ ရှိဟန်ကို 'ညိုးညိုးညံ့ ပုဂံဆော်သည့်မောင်း' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပုဂံတစ်ခွင်တစ်ပြင်တွင် စေတီဂူဘုရားပေါင်း ၄၄၄၆၇၃၃ ဆူ ရှိလေဟန်ကို 'လှည်းဝင်ရိုးသံတညံ့ညံ့ ပုဂံဘုရားပေါင်း'ဟူ၍ လည်းကောင်း စကားအစဉ်အလာ ရှိခဲ့သော်လည်း ယခုအခါတွင်ကား အိမ်ခြေ တစ်စုစီဖြင့် အစုစုကွဲနေသော ရွာပမာဏလောက်သာ ရှိနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ရေကြည်ရာ မြက်နုရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်တတ်ကြသည်မှာ လူ့သဘာဝပင် ဖြစ်သည်။ ယခု ခင်စောမူတို့ ခေတ်အခါတွင်ကား ပုဂံမှာ အလွန်ဝေးလံသီခေါင်သော အရပ်သဖွယ် ဖြစ်နေရပြီပင် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ခင်စောမူသည် ပုဂံသို့ရောက်လေတိုင်း၊ ပုဂံ၏ တစ်ချိန်က ကြီးကျယ်စည်ပင်မှုကို တွေးမိတိုင်း မိမိကိုယ်ကို ပုဂံအမျိုးအနွယ်၊ ပုဂံသွေးပါသူအဖြစ် စိတ်ကြီးဝင်မိသည်သာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဖေဖေနှင့် လိုက်ပါလျက် ဘုရားပုထိုးတို့၏သမိုင်း၊ ယင်းဘုရား ပုထိုးတို့၏ နောက်ခံရာဇဝင်၊ ဘုရားဒါယကာတို့ဖြစ်စဉ် စသည်တို့ကို ကြားနာမှတ်သားနေစဉ် အခိုက်အတန့်၌ ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ကြံဆုံရသည်ကို လည်းကောင်း၊ ဒေါ်စောလတ်နှင့် လူဝင်စားပြဿနာများကို လည်းကောင်း မေ့ထားနိုင်သည်။ စိတ်အသိမှာ ယင်းအကြောင်းအရာတို့ ပျောက်ကွယ်နေခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် တည်းခိုရာအိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး စိတ်အေးလက်အေး
ရှိနေပြီသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခင်စောမူ၏ အသိကို ယင်းအကြောင်းအရာ
များက ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးလာပြန်လေသည်တည်း။

□

[၅]

ညသည် ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းလှလေသည်။ ညင်းညင်းသာသာ တိုက်ခတ်လာသောလေတွင် တမာရနဲ့ သင်းနေသည်။ တမာပွင့်ကလေးများ ဖွဲ့ဖွဲ့စွေစွေ ကျလာသည်ကို မြင်ရသည်။

လဝန်းသည် ပေပင်ထိပ်ဖျားမှ ချိတ်တွယ်နေသည်။ လအရောင် သည် မြေပြင်ပေါ်မှာ ပြောက်တိပြောက်ကျား ကျဆင်းနေသည်။

ထနောင်းလက်၊ ထနောင်းရွက်နှင့် ထနောင်းပင်၏ အကိုင်း အလက်များမှာ ပင့်ကူတို့အိမ်ရက်ရှယ်ထားသည်။ ပင့်ကူချည်မျှင်အတန်း တို့က လဝန်းကိုပင် သိုင်းယှက်ထားသည်သို့ ဖြစ်သည်။ ထန်းဒလက်ဖျားမှာ ရှိသော စာဝတီးသိုက်သည် လေတိုက်ရာသို့ လှုပ်ယမ်းနေသည်။

ခင်စောမူသည် အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးဖြင့် ထိုင်နေသည်။ ပေပင်စွန်းမှ လဝန်းကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ တမာနဲ့သင်းသော လေကိုလည်း အားပါးတရ ရှိုက်သွားနေမိသည်။

နေ့လယ်က သွားဟယ် လာဟယ်နှင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သမျှမှာ ယခုအခါ လွင့်ပျောက်လျက် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိလာသည်ဟု စိတ်က ထင်သည်။ ပူလောင်ပြင်းပြသော နေရောင်အောက်မှာ လှုပ်ရှားသွားလာခဲ့ရ သဖြင့် မျက်နှာမှာ စပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ်နေသည်။ ထိုနေရာကို လေအေးအေး ပွတ်တိုက်ကျီစယ်ခြင်းခံရသောအခါ အရသာတစ်မျိုးရှိသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဤသည်မှာ အညာ၏ အရသာဟူ၍လည်း စိတ်က အမှတ်ထားမိသည်။

ကောင်းကင်ပြင်မှာ တိမ်မှေးကင်းစင်နေသည်ဖြစ်၍ လအရောင်သည် ကြည်ကြည်လင်လင် ထွန်းပနေသည်။

ဘုရား၊ ပုထိုး၊ ဂူ၊ ကျောင်းတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော ပုဂံမြို့ဟောင်းသည် အိပ်မောကျသည့်အသွင်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ငြိမ်သက်နေသည်။ လေအရေဝယ် ညိုညိုညည်ညည် မြည်လာသော ဆည်းလည်းသံက ချမ်းမြေ့စဖွယ် ကောင်းပါတိ။

ခင်စောမူသည် မျက်စိအစုံကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဆည်းလည်းသံသာသည် ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည်လား စိတ်မှာထင်မိသည်။ ပိုမို၍ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ကောင်းလာသည်ဟု တွေးမိသည်။

မိမိအနီးအပါးမှ အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် ခင်စောမူသည် မျက်စိကိုဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်စောမြင့်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

‘မူ့အတွက် လိမ္မော်ရည် လာပို့တာပါ၊ ရေခဲမပျော်ခင် သောက်လိုက်ဦး’

ဒေါ်စောမြင့်က ဆိုသည်။ လိမ္မော်ရည်ခွက်ကို ကြိမ်ဖြင့်ရက်လုပ်ထားသော စားပွဲပေါ်သို့တင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဒေါ်စောမြင့်က လှည့်ထွက်သွားရာ ခင်စောမူက တားဆီးမိသည်။

‘ဒေါ်ဒေါ်မြင့်...ခဏ’

ဒေါ်စောမြင့်က ခင်စောမူကို လှည့်ကြည့်သည်။

‘နေပါဦး...ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊ မူ့မှာ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်ကို မေးစရာတွေ တစ်ပုံကြီးရှိသေးတယ်’

ဒေါ်စောမြင့်က လရောင်ဖြင့် မြင်သာနေသော ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို ပိုမို စူးစိုက်စွာကြည့်လျက် ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

‘ဘာလဲ မူ၊ မူ့မှာ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်ကို မေးစရာရှိတယ်ဆိုတာက မောင်မောင်ကြီးအကြောင်းနဲ့ ဒေါ်စောလတ်အကြောင်းတွေပဲ မဟုတ်လား’

ခင်စောမူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်...ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊ မူ အဲဒါတွေကို သေသေချာချာ သိချင်
တယ်။ ကျကျနန ကြားချင်တယ်။ မူ့ကို ပြောပြမယ် မဟုတ်လားဟင်’
ဒေါ်စောမြင့်က ခင်စောမူ့ကို ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ဒေါ်စောမြင့်သည် ခင်စောမူ၏ အနီးအပါးမှာရှိသော
ကုလားထိုင်လွတ်တစ်လုံးပေါ်သို့ ဝင်ထိုင်သည်။ ခင်စောမူ လိမ္မော်ရည်ခွက်
ကို ကောက်ယူသည်။ သောက်ကား မသောက်သေး။ ဖန်ခွက်ကိုကိုင်ထား
ရင်း ဒေါ်စောမြင့် ပြောလာမယ့်စကားကို စိတ်စောစွာ နားစွင့်နေမိသည်။

‘မူ စပေးတာနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်လည်း ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြီးတွေး
လာမိတယ်။ ဒေါ်စောလတ်နဲ့ မောင်မောင်ကြီးအကြောင်းကို ပြန်ပြီး အမှတ်ရ
ချင်စရာ ဖြစ်လာရတာပေါ့။ ဟိုတုန်းက မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်ခဲ့ရသမျှ
အကြောင်းတွေဟာ အခု ဦးနှောက်မှာ အစီအရီ ပေါ်လာတယ်’

ဒေါ်စောမြင့်က နိဒါန်းပျိုးသည်။

ကိုမောင်မောင်ကြီး ဒေါ်စောလတ်တို့ စတင်တွေ့ဆုံကြသည်မှာ
အာနန္ဒာဘုရားပွဲ၊ သို့မဟုတ် ကြေကွဲဆွတ်ကျင်ဖွယ် အဖြစ်အပျက်ကို အာနန္ဒာ
ဘုရားပွဲမှာ အစပျိုးခဲ့သည် ဆိုရပေလိမ့်မည်ဟု ဒေါ်စောမြင့်ကို ပြောပါသည်။

* * *

စေတီနှင့် တန်ဆောင်း
ဆည်ချောင်းနှင့် စပါးနှံ
ရွှေပါက္ကံ ပြည်တစ်ကြောမှာ
ပေါချင်တိုင်း ပေါတဲ့ပြင်
ဝပြောတဲ့ သာသနာ
ခေါင်းလောင်းသံညံ့မစဲရယ်နဲ့
ပုဂံပွဲသာလွန်းလို့
လာသူလာ သွားသူသွား
လယ်တွင်းသား ပြည်တော်သား
အသည်သား မင်းမှုထမ်း
တစ်စိတ်ဝမ်း တစ်လက်ညီ

ပြည်ရေးကို ပြိုင်တူချီကြတော့
 ပြည်တော်မြတ် ပဲ့တင်သံ
 ဘဝဂံက ပြန်ပါရော။
 (ဇော်ဂျီ)

အာနန္ဒာဘုရားပွဲကား ရှေးခေတ် ပုဂံပြည်ကောင်းစားစဉ်ကကဲ့သို့ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသည်တော့ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ထိုနှစ်က သည်တစ်ဝိုက်တွင် ကျင်းပသော ဘုရားပွဲများအနက် ပြောစမှတ် တွင်လောက်အောင် စည်ကားခဲ့သည်ကား အမှန်ပင်။

ပွဲဈေးတန်းမှာ အာနန္ဒာဘုရား ပရဂုဏ်မှ အစပြု၍ သရပါတံခါး တစ်ခုနှင့် မဟာဗောဓိတစ်လျှောက်အထိ သွယ်တန်းနေပေသည်။ ဈေးဆိုင် တန်းတွင် ပစ္စည်းပစ္စယ စုံလင်သည်။ ပဲ၊ ပြောင်း၊ နှမ်း၊ ဝါ စသည်တို့ ပေါ်ဦးစကာလ၌လည်း လူတိုင်းတွင်ပင် ငွေရွှင်နေပုံရသည်။ ဈေးနာဝယ်ခြမ်း ခြင်း၊ အစားအသောက် စားသောက်သူ စသဖြင့် လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုး နေသည်။ ပြည့်သိပ်ကျပ်ညပ်နေသည်။ လူပေါင်းစုံ။ အတန်းအစားပေါင်းစုံ ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ယင်းပွဲတော်ဝယ် မောင်မောင်ကြီးနှင့် မစောလတ်တို့ တွေ့ရှိကြ သည်။

ထိုနှစ်က အာနန္ဒာဘုရားပွဲတော်အတွက် မန္တလေးမြို့မှ နာမည်ကြီး အငြိမ့်ကို ငှားရမ်းခဲ့သည်။ ယင်းအငြိမ့်ပွဲဝယ် ၎င်းတို့ တွေ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပွဲကြည့်ကြစဉ်တွင် မစောလတ်နဲ့ မောင်မောင်ကြီးတို့၏ နေရာများမှာ နီးကပ် သည်။ ဖျာတစ်စပ်တည်းဖြစ်နေသည်။

စတင်တွေ့ရှိစဉ်က မောင်မောင်ကြီးသည် လည်းကောင်း၊ မစော လတ်သည် လည်းကောင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသိကြ။

စင်စစ်တွင်လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိကျွမ်းရင်းနှီးရန် အကြောင်းမရှိပါချေ။ မောင်မောင်ကြီးသည် မန္တလေးသားဖြစ်သည်။ မင်းဆွေမင်းမျိုးထဲက ဖြစ်သည်။ မစောလတ်က ပုဂံသူ။

မောင်မောင်ကြီးက ပုဂံသို့ ဘုရားဖူးရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
အဖော်အပေါင်းတွေနှင့် ဖြစ်သည်။ အဖော်ကောင်း၍ ပွဲကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။
မစောလတ်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖျာတစ်စပ်တည်းကျကာ တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ယင်းပွဲမှာ မျက်စိချင်း ဆိုင်မိကြသည်။ အပြုံးချင်းဖလှယ်မိကြ
သည်။

သို့ဖြင့် နောက်နေ့များတွင် မောင်မောင်ကြီးသည် မစောလတ်ကို
ပုဂံအနံ့ ရှာသည်။ သို့ရာတွင် မစောလတ်ကား အလွယ်နှင့် မတွေ့ခဲ့။
လက်မှိုင်းချရမတတ်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း အလွယ်တကူပင် ဖြစ်ပါသည်။
ညောင်ဦးဈေးမှာ ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများ အကူအညီဖြင့် မစော
လတ်နှင့် သိကျွမ်းအောင် ကြိုးစားသည်။ မစောလတ် မိဘများနှင့် ရင်းနှီး
အောင် စွမ်းဆောင်သည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ မျိုးရိုးဂုဏ်၊ လူကိုယ်တိုင်၏
လိမ္မာယဉ်ကျေးခြင်း စသည်တို့ကြောင့် မစောလတ်၏ မိဘများက အစပိုင်း
တွင် များစွာနှစ်ခြိုက်ခဲ့သည်။ အိမ်ကို အဝင်အထွက်ပြုရာ၌ လက်ခံသည်။
မစောလတ်နှင့် သဘောတူမျှ ချစ်နေကြသည်ကိုလည်း ရိပ်စားမိဟန်တူ
သည်။ သို့ရာတွင် အကန့်အကွက် အတားအဆီးမရှိ။

ယင်းအချိန်အထိ မောင်မောင်ကြီးနှင့် မစောလတ်တို့ အကြားမှာ
ပြဿနာမဝင်ခဲ့။

မောင်မောင်ကြီးသည် မစောလတ်ကို လက်ထပ်လိုကြောင်း
အကြည်အသာ ခွင့်တောင်းသည်။ လူကြီးစုံရာနှင့် ကြောင်းလှမ်းလိုကြောင်း
ပြောသည်။ မစောလတ် မိဘများ၏ အခွင့်ပြုမှုကိုရသည်။

သို့နှင့် မောင်မောင်ကြီးသည် မန္တလေးမြို့သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ၎င်း၏ မိဘများကို မိမိလက်ထပ်လိုကြောင်း၊
မိမိအား မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ခွင့်ပြုစေလိုကြောင်း အခွင့်တောင်း

ရပြန်သည်။ မိဘတို့က မောင်မောင်ကြီး လက်ထပ်မည့်သူ၏ အမျိုးအနွယ် အကျင့်စာရိတ္တ စသည်တို့ကို စုံစမ်းရာ၌ ပုဂံဆက်များဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ သည်။

သည်တွင်...

‘တို့များရဲ့သားကို ဘုရားကျွန်တွေနဲ့ ဘယ်တော့မှ မပေးစားနိုင်ဘူး’ ဆိုခဲ့သည်။

ဤသည်မှာ အခက်အခဲ၏ အစပင် ဖြစ်သည်။ ပြဿနာ၏ အဓိကပင် ဖြစ်သည်။ ပုဂံမျိုးရိုး၊ ပုဂံ မြို့သူမြို့သားဆိုလျှင် လူတကာကပင် ဘုရားကျွန်ဟု သမုတ်လေ့ရှိသည်မှာ မဆန်းလှတော့ပြီ။ အရိုးစွဲနေသော အစွဲအလမ်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ မိဘများကဲ့သို့သော မြင့်မြတ်သည့်မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသည်ဟု အယူရှိသူများအဖို့ ယင်း စကားကို ဆိုခဲ့သည်မှာ ထူးလှသည်တော့ မဟုတ်။

သို့ရာတွင် ယင်းစကားတစ်လုံးကား မောင်မောင်ကြီးနှင့် မစောလတ် တို့အဖို့ မိုးကြိုးတမျှ ပြင်းထန်မြည်ဟိန်းခဲ့လေသည်။

မောင်မောင်ကြီးအနေနှင့် မိဘများထံ ခွင့်ပန်၍ မရသောအခါ ပုဂံသို့ တစ်ကိုယ်တည်း ပြန်လာခဲ့သည်။ မန္တလေးရှိ မိဘများထံ အပြန်၌ မောင်မောင်ကြီးသည် မစောလတ်၏ ဦးလေးတော်တစ်ယောက်အား ဘုရားဖူး ခေါ်သွားမိသည်။ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ရှေ့မှာပင် ၎င်း၏မိဘများက နင့်သီးသော စကားကို ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ယင်းစကားသည် မစောလတ်၏ မိဘများနားသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

မစောလတ်၏ မိဘများအနေနှင့်လည်း ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်ခဲ့သည်။ နာကြည်းခဲ့ကြသည်။

ပုဂံသို့ မောင်မောင်ကြီး ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် မစောလတ်ကို ကြုံဆုံရန် အခွင့်မရ။ သူမ၏ မိဘများကလည်း မောင်မောင်ကြီးကို အိမ်သို့ အလာမခံ။ မစောလတ်ကိုလည်း ဆက်ဆံခြင်းမပြုရန် တားဆီးခဲ့လေသည်။ တင်းကျပ်စွာ ချုပ်ချယ်ခဲ့ပေသည်။

မောင်မောင်ကြီးအနေနှင့် မစောလတ်အား တွေ့ခွင့်ရရန် နည်း

အမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးစားခဲ့လေသည်။ အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံအပေါ်တွင် ကောက်ချက်ချမှားစေရန် ရှင်းလင်းတင်ပြနိုင်ခွင့် အကြိမ်ကြိမ် အတန်တန် တောင်းဆိုခဲ့သည်။

‘တို့များ ဘုရားကျွန်တွေရဲ့ သမီးနဲ့ မတူမတန်ဘူးဆိုရင် တို့သမီးနဲ့ အဆက်အဆံမပြုဘဲ နေပေတော့ဟု မစောလတ်၏ ဖခင်က ဆိုခဲ့သည်။

မောင်မောင်ကြီး၏ မိဘများက ၎င်းတို့၏သားကို မန္တလေးသို့ ပြန်၍ခေါ်သည်။ အမျိုးအနွယ်ထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ် ပေးရန် ကြိုးစားသည်။ သို့ငြားလည်း မောင်မောင်ကြီးသည် မိဘစကားကို ပယ်ရှား၍ ပုဂံသို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ယင်းအခေါက်မှစ၍ မောင်မောင်ကြီး ပုဂံကို မခွာတော့။ ၎င်း၏မိဘများက သားမိုက်ကို အမွေဖြစ်လိုက်ကြသည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ပုဂံတွင် ဖြစ်သလို နေထိုင်သည်။ ထိုစဉ်က ပုဂံယဉ်ကျေးမှု ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ရန်အတွက် ကျောက်စာကူးအဖွဲ့များ၊ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု ထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့များ ထားရှိလာသည်။ ကျောက် စာကူးအဖွဲ့၌ မောင်မောင်ကြီး အမှုထမ်းသည်။ သူသည် ကယ်ပါတစ်ဦးနှင့် အတူနေသည်။ ထိုအတွက် ပြောစမှတ်တွင်စရာ ဖြစ်နေပေသည်။

ယင်းသို့နေထိုင်ရင်းမှ မစောလတ်နှင့် နီးကပ်အောင် ကြိုးစား သည်။ နှစ်အတန်ကြာအောင် အခွင့်မသာခဲ့။ တစ်ကြိမ်တွင်ကား အခွင့်သာ ခဲ့ပေသည်။ သူသည် မစောလတ်အား ချိန်းဆိုတွေ့ဆုံလျက် ပုဂံမှ ထွက် ပြေးနိုင်ခွင့် ကြံခဲ့သည်။ ရေနံချောင်းရှိ မိတ်ဆွေတစ်ဦးအိမ်မှာ ရက်အတန် ကြာ အတူနေခွင့်ရခဲ့သည်။ သို့သော် မစောလတ်၏မိဘများက ဥပါယ်တံမျဉ် ဖြင့် ၎င်းတို့၏ သမီးဖြစ်သူအား ပြန်လည် သိမ်းဆည်းသွားသည်။

ယင်းနောက်ပိုင်းတွင်ကား မောင်မောင်ကြီးမှာ အပျက်စီးကြီး ပျက်စီး ခဲ့လေသည်။ အရက်သေစာ သောက်စားသည်။ မူးယစ်ရမ်းကားသည်။ လူတွင်လည်း ဝေဒနာမျိုးစုံ စွဲကပ်လာသည်။ မျက်စိနှစ်ကွင်းပင် ကွယ် တော့မတတ် ရှိလာသည်။

သူ့တွင် အပေါင်းအသင်းမရှိ။ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ

ဖြစ်သည်။ ၎င်းအား သစ္စာရှိရှိနှင့် ပြုစုဖေးကူခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ထိုလူမှာ ကယ်ပါတစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုစာအို ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် မောင်မောင်ကြီးသည် ဝေဒနာကျွမ်းကျင်သော သေအံ့မခန်း ရှိလာသည်။ ထိုစဉ်ကြိုက်၌ မစောလတ်နှင့် ရွှေစည်းခုံဘုရားမှာ ဆုံလျက် သည်ဘဝတွင် မပေါင်းရသော်လည်း နောင်ဘဝမှာ ပေါင်းရစေသားဟု ဆုပန်ကြသည်။ ညောင်ရေအိုးရေ သောက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မစောလတ်သည် နတ်သမီးကမ်းပါးမှ လျှော၍ ၎င်း၏ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်သွားခဲ့သည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် မောင်မောင်ကြီးက စိန်နှင့်သံပရာစား၍ ဘဝကို အဆုံးသတ်သွားခဲ့လေသည်။

* * *

‘အဲဒီလိုနည်းနဲ့ သူတို့ရဲ့ဇာတ်လမ်းဟာ ပြီးသွားခဲ့ရတာပဲမူ’ဟု ဒေါ်ဒေါ်မြင့်က နိဂုံးစကားကို ဆိုသည်။

လရောင်သည် ပိုမိုရွန်းလက်လာသည်။ လေသည်လည်း ပိုမို တိုက်ခတ်လာသည်။ ဆည်းလည်းသံသာက ပိုမို ညံ့စီလာသည်။ ညသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ရုံသာမက အပူချိန်ကလည်း သိသိသာသာ လျော့နည်းသွားလေသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းနှင့်စာသော် အလွန်အမင်း သာတောင့်သာယာ ရှိလာသည်ဟု ထင်မှတ်စရာ ဖြစ်သည်။

သို့ငြားလည်း ခင်စောမူသည် သာယာချမ်းမြေ့မှုကို ခံစားနိုင်ခြင်း မရှိ၊ ကြေကွဲနေသည်။ လှိုက်လှဲနေသည်။ ဆိုနှင့်နေသည်။ ယင်းအရာများက သာလျှင် စိတ်အသိတစ်ရပ်လုံးကို ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးလျက် ရှိသည်။ ရင်တစ်ခုလုံးတွင် ယင်းအရာများကသာ နေရာယူထားသည်။

အခါတိုင်းကလိုပင် သည်အကြောင်းအရာကို အစပျိုးခဲ့မိသည့် အတွက် နောင်တရနေမိပြန်သည်။

ဒေါ်စောမြင့်က စကားကို အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီးနောက် ခင်စောမူသည် မလှုပ်မယှက်ရှိကာ ငြိမ်သက်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မောင်မောင်ကြီး

နှင့် ဒေါ်စောလတ်တို့၏ ဇာတ်ကြောင်းက သူမစိတ်အစဉ်ကို ကြီးစိုးထားသည်ဖြစ်၍ လှုပ်ရှားရန်၊ စကားပြောရန်ပင် သတိမရတော့ပြီ။ ဇာတ်လမ်းသည် မိမိအထက်ကာလ အစုအစဉ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ ယခုအခါ တစ်ချိန်က မိမိကိုယ်တိုင် ပါဝင်ကပြခဲ့ရသည့်အလား ဖြစ်လာသည်။ ထိုစဉ်က ကြေကွဲနာကျင်ဖွယ်တို့ကို မိမိကိုယ်တိုင် ထိတွေ့ခဲ့ရသည့်နယ်၊ ထိုစဉ်က လွမ်းမောတသဖွယ်တို့ကို မိမိကိုယ်တိုင် ခံစားရသည့်နယ် ဖြစ်လာသည်။

‘အဲဒီဇာတ်လမ်းကို ကြားရစက၊ သိရစက ဒေါ်ဒေါ်မြင့်တို့ကိုယ်တိုင် မျက်ရည်ကျရတယ်။ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရတယ်။ ဒီအတိုင်း တခြားသူတွေလည်း ခံစားရတာချည်းပဲ။ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်တို့နဲ့ သက်တူရွယ်မျှတွေဆိုရင် ဒီအကြောင်း အရာတွေကို အခုထိ ပြန်ပြီး ပြောနိုင်ကြဦးမယ်ထင်တယ်။ ဟိုစဉ်အခါတုန်းက အင်မတန် ရေပန်းစားခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ရပ်ပဲပေါ့’

ဒေါ်စောမြင့်က စကားဆက်သည့်တိုင် ခင်စောမူသည် မကြားနိုင်တော့သလို ရှိသည်။

ခင်စောမူ၏ စိတ်အစဉ်သည် တိမ်တိုက်များနှင့်ပင် လွင့်ပျံ့နေသည်။ တားဆီးထိန်းချုပ်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာတော့သလို ရှိသည်။

ခင်စောမူ၏ စိတ်ဝိညာဉ်သည် အာနန္ဒာဘုရားပွဲမှာ ရစ်ဝဲနေသည် ပွဲဈေးတန်းမှာ အကျပ်အညပ် အတိုးအဝှေ့ ခံရသည်တို့ဖြစ်သည်။ ထိုမှ တစ်ဖန် အငြိမ့်ပွဲခင်းအလယ်တွင် ရောက်နေပြန်တော့သည်။ မိမိအပါးမှ မောင်မောင်ကြီး ရှိနေသယောင်။ အကြည့်ချင်းဆုံလျက်၊ အပြုံးချင်းဖလှယ် မိသည့်အသွင်။ ရင်မှာလည်း ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ရှိမိသည့်ပုံမျိုး။

သည်တော့လည်း မောင်မောင်ကြီးနှင့် သဗ္ဗညုတွင် ဆုံကြစဉ်က ကြားရသည့်စကားတို့ကို အမှတ်ရသည်။ စေ့စေ့တွေးလျှင် ရေးရေးပေါ်ကောင်းပါရဲ့ဟု သူကဆိုခဲ့သည်။ ယခုအခါ မိမိ၏ဘဝဟောင်းမှ အဖြစ်သနစ်များ တရေးရေးပေါ်လာခြင်းပေပဲလားဟု ခင်စောမူ စဉ်းစားမိသည်။ လူဝင်စားတို့ ဓမ္မတာအရ သိမြင်ခံစားလာခြင်းပေပဲလားဟု ခင်စောမူ တွေးမိသည်။

ထိုအခါ မိမိသည်ပင် ယခင်ဘဝက မစောလတ် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန်နေချေပြီလားဟု ချောက်ချားစွာ ထင်လာမိပါသည်။

သည်အတွေးအထင်တို့ တုံ့ရပ်သွားရသည်မှာ ဖခင်ဖြစ်သူ စကားသံကို ကြားလိုက်ရချိန် ဖြစ်သည်။

ဖေဖေသည် မည်သည့်အချိန်က နောက်ဘက်နားတွင် ရောက်နေသည်မသိရ၊ အသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါကျမှပင် ဖေဖေအနီးအပါးတွင် ရှိနေကြောင်း သိရတော့သည်။

‘အတော်ကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပဲ မစောမြင့်’

ဖေဖေအသံကြောင့် ခင်စောမူရော ဒေါ်ဒေါ်မြင့်ပါ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိကြသည်။ အလန့်လန့်အဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်ရှိသွားမိကြသည်။

ဖေဖေသည် တမာပင်ရိပ်မှ ထွက်လာကာ ခင်စောမူ၏ ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

‘ဘုန်းကြီးရူးနဲ့ လှေလူးတွေ့တယ်ဆိုတာမျိုးလို ဒီတူဝရီးနှစ်ယောက် ကတော့ အတော့်ကို လိုက်ဖက်ပေတာပဲ’

ဖေဖေ၏အသံမှာ လှောင်သံပါနေသည်။

ဒေါ်စောမြင့်က နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ခင်စောမူသည်လည်း ရောယောင်ပြီး ထ၍ ရပ်လိုက်မိသည်။ ဖေဖေက ခင်စောမူအား လှမ်း၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ညဉ့်နက်လာပြီ သမီး၊ အိမ်ထဲဝင်တော့”

ဖေဖေ၏အသံမှာ မာနေသည်။ အမိန့်ပေးသံမျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ခင်စောမူသည် ဆင်ခြေမလဲနိုင်တော့ဘဲ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရသည်။

‘ဘာလဲ ကိုဘမူ၊ ကျွန်မပြောတာတွေကို ရှင် မယုံလို့လား’

နှစ်ယောက်တည်းအကျန်တွင် ဒေါ်စောမြင့်က မေးသည်။

‘ကျွန်တော် ယုံတာ မယုံတာ အသာထားပါ မစောမြင့်၊ ဒီစကား တွေကို သမီးမယုံဖို့သာ အရေးကြီးတာပါ’

‘ဒါဟာ တစ်ချိန်က တကယ့်အဖြစ်အပျက်ပါ ကိုဘမူ’

ဒေါ်စောမြင့်၏ အသံမှာလည်း မာကျောလာသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ မစောမြင့်၊ ပစ္စက္ခအခြေအနေတွေအရ သမီး
 ရှေ့မှာ ဒီမစောလတ်တို့ ဘာတို့ အကြောင်းတွေကို မပြောစေချင်ဘူး။ သမီး
 ဟာ ငယ်ရွယ်သူ၊ ဘော်ဒါနေတဲ့ မိန်းကလေး။ ဒီတော့ ဒီအကြောင်းအရာ
 အသစ်၊ အတွေ့အမြင်သစ်တွေအပေါ်မှာ စွဲလမ်းလွယ်တယ်။ ကျွန်တော်
 တွေ့ရသလောက် အခုရက်ပိုင်းမှာ သူ့အဖို့ အသစ်အဆန်းဖြစ်နေတဲ့ ဒေါ်
 စောလတ်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်။ ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
 သိချင်ကြားချင်နေတယ်။ သူ့ရှေ့မှာ ဒါတွေပြောနေခြင်းအားဖြင့် လူဝင်စား
 ဆိုတဲ့ ပြဿနာအပေါ်မှာ သူ့စိတ်ညွတ်လာနိုင်တယ်။ လူဝင်စားဆိုတာ
 တကယ်ရှိပါလားလို့ သူ တွေးထင်လာမှာ စိုးရတယ်’

ဦးဘမူ၏ စကားမဆုံးမီ ဒေါ်စောမြင့်က ဖြတ်ပြောသည်။

‘လူဝင်စားဆိုတာ တကယ်ကော မရှိနိုင်ဘူးလား’

‘အဲဒါ ခက်တာပေါ့ မစောမြင့်၊ ခေတ်ပြောင်းနေပေမယ့် ခင်ဗျား
 တို့ရဲ့ အတွေးအခေါ်ဟောင်းတွေက မပြောင်းဘူး။ လူဝင်စားဆိုတာ အယူသီး
 တာသာ ဖြစ်တယ်။ တကယ် မရှိနိုင်ဘူး။ တကယ်လည်း မရှိခဲ့ဘူး။
 ကျွန်တော့် တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မတွေ့မမြင်
 ဖူးဘူး’

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတော့ လူဝင်စားဆိုတာ တကယ်ရှိနိုင်တယ်လို့
 ယုံကြည်တယ်။ မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မမြင်ဖူးပေမယ့် ပြောသံကြားခဲ့ရတာက
 နားနဲ့တောင် မဆံ့တော့ဘူး။ ပြီးတော့လည်း မူ့ကိုဆိုရင် ကျွန်မတို့က
 ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက ဒေါ်စောလတ်ဝင်စားတာလို့ ထင်ထားကြတာ’

ဦးဘမူသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

‘တယ်ခက်ပါလား မစောမြင့်ရယ်၊ အာရုံသစ်ကို ခင်တွယ်လွယ်တဲ့
 ကလေးတွေရှေ့မှာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က အယူသီးပြရာ ရောက်နေပါပကော
 လား။ ဘာပဲပြောပြော သမီးရှေ့မှာ ဒီလူဝင်စားပြဿနာတို့ ဘာတို့ကို အစ
 ဖော်မပေးပါနဲ့လို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ အဲဒီလို အစဖော်မပေး
 ပါဘူးလို့ ကျွန်တော့်ကို ကတိပေးပါ မစောမြင့်’

ခင်စောမူသည် တံခါးအကွယ်မှ ကိုယ်ကိုခွာလိုက်သည်။

ဖေဖေက အိမ်အတွင်းဝင်ရန် အမိန့်ပေး၍ အိမ်အတွင်းဝင်လာပြီး နောက် သူမသည် တံခါးပေါက် နောက်ကွယ်မှနေ၍ ဖေဖေနှင့် ဒေါ်စောမြင့် ကို ချောင်းကြည့်နေခဲ့သည်။ စကားသံများကို နားထောင်နေခဲ့သည်။

ဖေဖေသည် ဒေါ်စောမြင့်အား ယခုလို တစ်ခါကမှ မဆက်ဆံစဖူး ဖြစ်ချေသည်။ သည်သို့ မာကျောစွာ မပြောစဖူး ဖြစ်လေသည်။ သည်တစ် ကြိမ်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မောက်မောက်မာမာ ဆက်ဆံခြင်း ဖြစ်သည်။

မိမိနှင့် များစွာ ပတ်သက်ခြင်းရှိသည်ဟု တွေးတောမိသောအခါ ခင်စောမူ စိတ်မကောင်း။

ထိုကြောင့်ပင် ဖေဖေနှင့် ဒေါ်စောမြင့်တို့၏ ပြောစကားကို ဆက်လက် မကြားလိုတော့ဘဲ ရှိသည်။ ပုန်းကွယ်နေရာမှ ထွက်ခဲ့လျက် သူမအတွက် တသီးတသန့် ရရှိထားသော အိပ်ရာဆီသို့ လာခဲ့သည်။

ခုတင်ပေါ်သို့ တင်ပါးလွှဲထိုင်ချလိုက်မိသည်။

လရောင်သည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျဆင်း နေသည်။ ကြမ်းပြင်မှာ ငွေရည်ဆမ်းထားသည်သို့ ဖြစ်သည်။ လရောင်၏ ဖြားယောင်းမှုကြောင့် ပြတင်းပေါက်သို့ လျှောက်လာမိသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လေသော် လအရောင်အောက်မှာ အိပ်မော ကျနေသည့် အသွင်ရှိသည့် ပုဂံကို မြင်ရသည်။ လမင်းသည် အာနန္ဒာ စေတီ၏ ချရားသီးမှ တစ်ပိတစ်ပိုင်းထိ ပေါ်ထွက်နေသည်။

အကယ်၍များ မိမိသည် တစ်ဘဝ၌ မစောလတ်သာ ဖြစ်ခဲ့ပါက သည်သို့သော လရောင်ကိုကြည့်ကာ လွမ်းမောတသနေရပေလိမ့်မည် ဟူသော အတွေးဝင်လာသည်။ ထိုအခါ စောစောက မဆုံးသေးသော အတွေး အထင်တို့က ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်လာပြန်သည်။ ဆိုးနှင့်ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ် သနစ်များကို မြင်ယောင်လာမိပြန်သည်။

သည်သို့ဖြင့် ခင်စောမူသည် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ရှိရသည်။

အိပ်မပျော်သူတို့အဖို့ ညတာဆိုသည်မှာ ရှည်ကြာလှပါဘိ။

ညတာရှည်သည်နှင့်အမျှ အတွေးမှာ ပြန့်ကျယ်သည်။ ဝင်္ကပါ
တစ်ခုနယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းဝင်္ကပါသည်ကား လူဝင်စား၊ မောင်မောင်ကြီး၊
ဒေါ်စောလတ်တို့၏ ဝင်္ကပါပင် ဖြစ်ပါသည်။

□

[၆]

သည်ကနေ့ ဖေဖေနှင့် ကိုကိုလွင်တို့ ပုပ္ဖားသို့တက်ရန် သွားကြသည်။ အခါတိုင်း ပုဂံသို့လာလျှင်လည်း ပုပ္ဖားကို တက်ကြမြဲ ဖြစ်သည်။ ခင်စောမူသည် ပထမတစ်ကြိမ် တက်ပြီးကတည်းက ပုပ္ဖားဆိုလျှင် လိုက်ရန် ငြင်းပယ်လေ့ရှိသည်။

ဖေဖေတို့ ကိုကိုလွင်တို့ တက်ကြသည်မှာ တောင်ကလပ်မဟုတ်၊ တောင်မကြီး ဖြစ်လေသည်။ ပေလေးထောင်ကျော် ငါးထောင်နီးပါးရှိသည်။ သာမန်လူတစ်ယောက်အဖို့ သို့မဟုတ် အလေ့အကျင့်မရှိသူတစ်ယောက်အဖို့ မလွယ်လှ။ ခင်စောမူဆိုလျှင် ပထမတစ်ချိ တက်ရစဉ်ကပင် ငိုခဲ့ရသည်။ အလွန်ပင်ပန်းခဲ့သည်။

အပေါ်ရောက်တော့လည်း မည်မည်ရရ ဘာမှမရှိ။ ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးနု တရားအားထုတ်ရာ ဇရပ်နှစ်လုံး၊ စေတီငယ်သုံးလေးဆူမျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတွင် လေတွင်းဟုခေါ်သော တံတောင်ဆစ်ချိုးသဏ္ဍာန် တောင်စောင်းမှာမူ ထူးခြားသလိုရှိသည်။ တစ်ခါက လေယာဉ်တစ်စင်း ပျက်ကျခဲ့ဖူးသောနေရာ ဖြစ်သည်။

တစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်မှကြည့်လျှင် ဧရာဝတီမြစ်ကို လက်သန်းခန့် ဖဲပြားကလေးသဖွယ် မြင်ရခြင်း၊ မြင်းခြံဘက်မှ သဲကန္တာရဆန်သော မြေအပြင်ကို တွေ့ရခြင်း၊ လွင်ပြင်တစ်လျှောက်မှ ထန်းပင်များမှာ တွယ်အပ်ကလေးများ

စိုက်ထားသည့်သဖွယ် မြင်ရခြင်းတို့သည်ကား နှစ်သက်ကြည်နူးဖွယ် ဖြစ်သည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ လေသိုက်ကို လက်ဖက်ခြောက်လုပ်၍ အဖန် ရည်သောက်ရခြင်းမှာလည်း ခံတွင်းတွေ့စရာတော့ ကောင်းပါသည်။

သို့ရာတွင် သည်အတွေ့အကြုံဖြင့် အပင်ပန်းခံရန် ခင်စောမူ ဝန်လေးမိသည်။

ဖေဖေနှင့် ကိုကိုလွင်တို့ အဖို့မှာကား တောင်တက်ရခြင်းသည်ပင် လျှင် နှစ်သက်စရာ ဖြစ်ရ၏။

ဖေဖေနှင့် ကိုကိုလွင်က သည်တစ်ခေါက်တွင် တောင်မကြီးသို့ မတက်လိုလျှင်ရှိစေ။ ၎င်းတို့အား တောင်ကလပ်မှ စောင့်ရင်း ဘုရားဖူးဖြစ်ဖြစ် လိုက်ပါရန် ခေါ်သေးသည်။

ခင်စောမူ ငြင်းပယ်ခဲ့မိသည်။

ဤသည်မှာ ပင်ပန်းမှာ စိုးရိမ်ခြင်း တစ်ခုတည်းအတွက်တော့ မဟုတ်ပါချေ။ ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးနှင့် တွေ့ချင်ပါသည်။ ကြုံချင် ပါသည်။ ဆုံချင်ပါသည်။

စင်စစ် သည်သို့သော အခွင့်အရေးကို ရရှိဖို့ဆိုသည်မှာလည်း အခဲယဉ်းသားကလား။

သို့နှင့် ဖေဖေနှင့်ကိုကိုလွင်တို့ ပုပ္ပားတောင်တက်ရန် နံနက်စောစော ထွက်သွားကြသည်။ နံနက် ရှစ်နာရီသာသာခန့်တွင် ခင်စောမူသည် သဗ္ဗညုသို့ လာခဲ့ပါသည်။

အခါတိုင်းလိုပင် သဗ္ဗညုမှာ လူသူကင်းရှင်းနေသည်။ မိမိတစ် ယောက်တည်းလိုပင် ဖြစ်သည်။ ခင်စောမူသည် အလယ်ပစ္စယာသို့ တက်ခဲ့ ပါသည်။ ရုပ်ပွားတော်များကို ဦးခိုက်ပြီးနောက် အလယ်ပစ္စယာမှာ တစ်ပတ် လှည့်လာခဲ့သည်။ သည်တစ်ခါတွင် ပုဂံရှုခင်းကိုပင် မကြည့်ဖြစ်တော့။ ပစ္စယာတစ်လျှောက်မှာ မောင်မောင်ကြီးကို ရှာသည်။

တစ်ပတ်ပြည့်သည့်တိုင် မောင်မောင်ကြီး၏ အစအနကိုသော်မျှ

မမြင်ရ။ အရိပ်အယောင်ကိုသော်မျှ မတွေ့ရ။ သည်တော့လည်း ရင်မှာ ဟာသလို၊ နုံးသလိုနှင့်။

ယခင်တစ်ပတ် လာစဉ်က မိမိရောက်ရှိပြီး အတော်ကြီးကြာမှ မောင်မောင်ကြီးရောက်ရှိလာသည်ကို အမှတ်ရသည်။ ခင်စောမူသည် ထာဝစဉ် ထိုင်နေကျဖြစ်သော ပစ္စယာ၏ အနောက်ဘက်ခြမ်းသို့ လာခဲ့သည်။ တန့်ကြည့်တောင်နှင့် ဧရာဝတီမြစ်ကို ငေးမိပြန်သည်။

ချောက်သို့သွားသော ကားလမ်းသည် မလှမ်းမကမ်းတွင် စင်းဖြောင့်စွာ တည်ရှိသည်။ လမ်းမပေါ်မှာ မောင်းနှင်သွားသော မော်တော်ကားသံများကို ကြားနေရသည်။ ကားလမ်းဟိုမှာဘက်ရှိ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းမှာ ဗိုလ်တဲရှိသည်။

ဤသည်ကို မြင်ရလေတော့မှပင် ခင်စောမူသည် အတွေးတစ်ရပ်ကို တွေးမိလာသည်။ မောင်မောင်ကြီးတစ်ယောက် အဘယ်မှာနေပါလိမ့်။ ပုဂံတွင် အိမ်ခြေယာခြေ ရှိလေသလော။ သို့မဟုတ် ဗိုလ်တဲတွင်ပင် တည်းခိုလေသလောဟူသော အတွေးဖြစ်သည်။

အမှန်မှာ မိမိအနေနှင့် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ သိစရာတွေ အများကြီး ရှိပါသေးကလား၊ နားလည်ထားစရာတွေ အပုံကြီးကျန်ပါသေးကလားဟု ခင်စောမူ စဉ်းစားမိသည်။

သည်လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားမိသည်နှင့်အမျှ သူနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကိုလည်း နားလည်ထားရန် အရေးကြီးကြောင်း ခင်စောမူ တွေးမိလာပါသည်။

ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီးနှင့် တွေ့ရှိရန်အတွက် ပိုမိုစိတ်စောလာမိသည်။

စိတ်စောလေသောအခါကျမှပင် မောင်မောင်ကြီးက လာခဲ့လှသည်။ နေပင် အတန်မြင့်ခဲ့ပြီ။ နေရောင်ခြည်သည် တောက်ပပူနွေးလာသည်။ ခင်စောမူ ရပ်တည်နေရာ ပစ္စယာမှ အင်္ဂတေပြားတို့သည်ပင် ပူစပြုလာပြီ။

သည်တော့လည်း မောင်မောင်ကြီး လာမှလာပါတော့မည်လားဟု သံသယဖြစ်မိသည်။

သဗ္ဗညုတွင် ကြံဆံ့ခဲ့ကြပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့တွင် မောင်မောင်ကြီးသည် သဗ္ဗညုမှ မိမိအား စောင့်လင့်မည်အမှန်ပင်။ မိမိက ပျက်ကွက်သည်များကြောင့် သူ့အား လျော့သွားလေသလား မပြောတတ်ပါချေ။

ခင်စောမူသည် စိတ်စောရာမှ စိတ်မောလာသည်။

အချိန်က တစ်စထက်တစ်စ ကုန်ဆုံးလာလျက်ရှိသည်။

အဆုံးတွင်မူ ခင်စောမူသည် မည်သို့မျှ သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှထလိုက်ပါသည်။ ဆင်းတော့အံ့ဟု ဥမင်လမ်းသို့ လာခဲ့သည်။ သည်တွင် ဥမင်လမ်းအတိုင်း တက်လာသော မောင်မောင်ကြီးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရလေမလား စဉ်းစားမိသေးသည်။ သဗ္ဗညုပရဝဏ်မှ ထွက်သည် အထိ မောင်မောင်ကြီးကို မမြင်ရ။ သည်တော့လည်း မောင်မောင်ကြီးနှင့် တွေ့ရှိရန် အခွင့်အရေးကို လက်လျှော့လိုက်မိတော့သည်။

ခင်စောမူသည် အစပိုင်းက အိမ်သို့ပြန်ရန် ခြေလှမ်းပြင်မိသည်။ အိမ်သို့ပြန်လာပါကလည်း ပျင်းရိခြောက်သွေ့နေမည်သာဟု တွေးမိသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းကိုတုံ့ကာ အာနန္ဒာဘုရားဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ အာနန္ဒာဘုရားကို ဝင်ဖူးမည်။ ပြီးလျှင် ပြတိုက်သို့ဝင်မည်။ ခင်စောမူသည် ယင်းကဲ့သို့ တွေးထားသည်။

ထီးလှိုင်ရှင် ကျန်စစ်သားမင်းကြီး၏ ကောင်းမှုတော်ဖြစ်သော အာနန္ဒာဘုရားသည် ပုဂံရှိ ဘုရားပုထိုးအနက် ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမှု အလုပ်ဆုံး ဘုရား။ ဤသည်မှာ အာနန္ဒာဘုရားသည် ပုဂံရှိ ဘုရားပုထိုးတို့အနက် အပျက်အစီး အယိုအယွင်းအနည်းပါးဆုံး သော်လည်းကောင်း၊ အချိုးစားပုံစံ အရ အလှပဆုံး သို့မဟုတ် အသပ္ပာယ်ဆုံးဖြစ်၍ သော်လည်းကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ပုဂံသို့ရောက်လျှင် အာနန္ဒာဘုရားကို မဖူးမြင်ရပါက ပုဂံသို့ရောက်သည်ဟု ဆိုနိုင်အံ့မထင်ပါ။

အကြောင်းမူ အာနန္ဒာဘုရားသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့အတွက် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ သပ္ပာယ်လှသောကြောင့်သာမက ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုကို

လေ့လာဆည်းပူးလိုသူတို့အတွက် ယဉ်ကျေးမှုသိုက်မြုံ့ပမာလည်း ဖြစ်နေ
သောကြောင့်တည်း။

အာနန္ဒာဘုရားကို ဖူးမြင်ရပါက...

ဉာဏ်မြင်ကြီးထွား၊ ပုဂံသားတို့
ဘုရားပုထိုး၊ လိုဏ်ဂူမိုးလျက်
တတ်မျိုးစုံစွာ၊ ထုပိကာဖြင့်
လက်ရာဆန်းကြယ် ဆောက်ကြ၏။

ဟူသော ကြည်အောင်၏ ကဗျာကိုလည်းကောင်း

သည်နေရာဝယ်
ညီညာကြိုးစား၊ ပုဂံသားတို့
အများကျိုးပြု၊ ယဉ်ကျေးမှုကို
အထုခိုင်မာ တည်ခဲ့၏။

ဟူသော မင်းယုဝေ၏ ကဗျာကိုလည်းကောင်း အမှတ်ရစရာ ကောင်းပါ
သည်။

အာနန္ဒာဘုရားသို့ရောက်လျှင် ခင်စောမူသည် ဦးစွာ တံတိုင်းမုခ်
ပြာသာဒ်မှနေ၍ စေတီတော်ကို မော်၍ဖူးမိသည်။ ရွှေတစ်ပိုင်းချထားသော
စေတီတော်မှ ဆည်းလည်းလှုပ်ခတ်သံကို နားစွင့်မိသည်။ ထီးတော်မှာ မြေမှ
တစ်ရာခြောက်ဆယ့် ရှစ်ပေသာ မြင့်သည်ဟု ခင်စောမူ သိထားရသည်။
သို့ရာတွင် အာနန္ဒာဘုရားမှာ ပုဂံမြို့၏ မည်သည့်နေရာမှပင်ကြည့်ကြည့်
ဝါဂွမ်းထု ဝါဂွမ်းဆိုင်ကြီးအလား ဖွေးဖွေးဆွတ်ဆွတ် မြင်ရသည်သာ
ဖြစ်သည်။ အနီးမှကပ်၍ ဖူးမြော်လျှင် ပုအိုင့်အိုင့်ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။
သို့သော် နောက်သို့ဆုတ်လေလေ အကဲအမိုးတို့က မြင့်လာလေလေပင်။
ပုဂံခေတ် ဗိသုကာပညာရှင်တို့၏ အစွမ်းအစပင် ဖြစ်မည်ထင်ရပါသည်။

အာနန္ဒာဘုရားကို အေဒီ ၁၀၁၉ ခုနှစ်အတွင်းက ကျန်စစ်သား
မင်းကြီး တည်ထားကိုးကွယ်သည်။ ရှေးလူကြီးသူမတို့၏ ပြောစကားအရ
ယင်းဘုရားကို တည်ဆောက်စဉ်က အိန္ဒိယမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းတော်ကြီး

များ၏ အစီအမံ အကွပ်အကဲ အကြီးအကြပ်ပါသည်ဟု သိရသည်။ ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းရှိ နန္ဒမူလိုဏ်ဂူသဏ္ဍာန်အတိုင်း တည်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စင်စစ် အာနန္ဒာဘုရား၏ ဘွဲ့မည်တော်သည်ပင် 'အနန္တပညာ' ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာ ဘုရားသခင်၏ ဉာဏ်တော်အနန္တကို စွဲမှတ်၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာ တွင် ကာလရွေ့လျောလာသောအခါတွင်ကား ဗုဒ္ဓ၏ ညီတော် အာနန္ဒာကို စွဲမှတ်လျက် 'အာနန္ဒာ' ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနည်းတူ သဗ္ဗညု ဘုရား၏ ဘွဲ့မည်တော်မှာလည်း 'သတ္တာဂတ' ကို စွဲမှတ်ခေါ်ဝေါ်ရာမှ 'သဗ္ဗညု' ဖြစ်လာရလေသည်။

အာနန္ဒာဘုရား၏ ပန္နက်ကွက်မှာ ဂရိလူမျိုးတို့၏ ကြက်ခြေခတ် သဏ္ဍာန်ရှိသည်။ စတုရန်းပေ ၂၀၀ နီးပါးကျယ်ဝန်းသော ပန္နက်ကွက်၏ လေးမျက်နှာမှာ တံတိုင်းရံ၍ တံတိုင်းလေးမျက်နှာတွင် မုဒ်ပြာသာဒ် တစ် ဆောင်စီ ဆောက်လုပ်ထားသည်။ တံတိုင်းအတွင်း၌ ဂူပမာပြုလျက် တန် ဆောင်းမကြီးဟူ၍ ရှိသည်။ တန်ဆောင်းလေးမျက်နှာတွင် အာရုံခံမုခ်ထွက် လေးခုရှိသည်။ တန်ဆောင်းမအထက်မှာ ပစ္စယာ အဆင့်ဆင့်တင်၍ စေတီ ပေါက်ထားသည်။ ပစ္စယာတိုင်းတွင် လေးထောင့်လုံး၌ ခြင်္သေ့ရုပ်များ အဆင့် အရင့်ထားရှိသည်။ တန်ဆောင်းမကြီး အတွင်းဝယ် အလယ်အူ၊ သို့မဟုတ် ခေါင်တိုင်ရှိသည်။ ၃၅ ပေမြင့်သော နှစ်ရွက်ဖွင့် ကျွန်းသားတံခါးကြီးများ ဖြင့် တန်ဆောင်းမကြီးကို အပိတ်အဖွင့် လုပ်ခဲ့ဟန်တူသည်။ ခေါင်တိုင်တွင် မတ်ရပ်ဘုရား ဆင်းတုတော်လေးဆူ ရှိသည်။ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးဖြစ်သော ဘုရား ရုပ်ပွားတော်လေးဆူပင် ဖြစ်သည်။ မြောက်ဘက်မှာ ကောဏ္ဍသံဂုံ၊ အရှေ့ ဘက်မှာ ကောဏာဂုံ၊ တောင်ဘက်မှာ ကဿပနှင့် အနောက်ဘက်မှာ ဂေါတမ ရုပ်ပွားတော်များ ဖြစ်ကြသည်။ ရုပ်ပွားတော်များမှာ ၈ ပေမြင့်သော ပလ္လင် အထက်တွင်ရှိသည်။ ဉာဏ်တော်အမြင့် ၃၁ ပေ ရှိသည်။

ရုပ်ပွားတော်လေးဆူအနက် အရှေ့ဘက်အဆူသည် ရှေးက မာလာယုကျွန်း ပသျှူးပြည်မှရသည့် စန္ဒကူးနှစ်ကို ထုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ နောင်အခါ မီးသင့်သဖြင့် မင်းတုန်းမင်းကြီးက စံကားသားရုပ်တူ

အသစ်ကို ပူဇော်သည်ဟု သိရသည်။ မြောက်ဘက်မှ ရုပ်ပွားတော်သည် လည်း ဟံသာဝတီ ပဲခူးမှရသော စံကားသားကိုပင် ပြုလုပ်ထားသည်။

တောင်ဘက်မှ ရုပ်ပွားတော်မှာ ဟိမဝန္တာမှရသော ထင်းရှူးသားကို ပြုလုပ်ထားသည်။ အနောက်ဘက်တွင် ယခင်က ပဉ္စလောဟာဖြင့် သွန်းလုပ်ထားသော ရုပ်တုတော် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ယခုမူ ကျွန်းသားရုပ်တုတော်ကိုသာ ဖူးတွေ့နိုင်တော့သည်။ ရုပ်ပွားတော်များအနက် မြောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက်မှ ရုပ်ပွားတော်နှစ်ဆူမှာသာ မူရင်းရုပ်ပွားတော်များ ဖြစ်ကြသည်။ ကျန်နှစ်ဆူကား နောက်မှ ထုလုပ်ကိုးကွယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အာနန္ဒာဂူကို တည်ဆောက်ထားပုံမှာ အတော်ပင် ဆန်းကြယ်ပါသည်။ ပုဂံခေတ်မိသကားတို့၏ လက်ရာမှာ အံ့ဩချီးမွမ်းထိုက်ပါပေသည်။ ဂူဘုရားအတွင်းမှ ရုပ်ပွားတော်တို့၏ မျက်နှာတော် အဝင်းအလဲကို သဒ္ဒါရိုကျိုးစွာ ဖူးမြင်နိုင်ရန်အတွက် အကြံအစည်ပြုထားပုံမှာ လေးစားရမည့် အစီအမံ ဖြစ်ပါသည်။ ရုပ်ပွားတော်တို့၏ မျက်နှာတော်သို့ မျက်နှာကြက်မှ အလင်းရောင် တိုက်ရိုက်ကျရောက်စေရန်အတွက် အာရုံခံမုခ်ထွက်၏ မျက်နှာကြက်ကို အပြန်မပြုဘဲ ဥကင်သဖွယ် အပေါက်အဝန်းပြုကာ နိမ့်လျှောထားသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မျက်နှာကြက် ခေါင်ကြားမှ အလင်းရောင်သည် ရုပ်ပွားတော်၏ မျက်နှာတော်သို့ တိုက်ရိုက်ကျကာ မီးမောင်းထိုးပြထားဘိသည်သို့ ရှိသည်။ အကြင်ဘုရားဖူးသည် ရုပ်ပွားတော်၏ မျက်နှာအဝင်းအလဲကို လွယ်လင့်တကူ ဖူးမြင်နိုင်သည်ဖြစ်၍ သဒ္ဒါယိုဖိတ်လာနိုင်စွမ်းရှိစေရန် ကြံဆစီမံထားသည်။ အလွန်ပါးနပ်ကျမ်းကျင်သော ထုပ်က အတတ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

သဗ္ဗညုဘုရားကား အာနန္ဒာဘုရား တည်ဆောက်ပုံနှင့် မဆင်ပေ။ သို့ရာတွင် မြေးတော် အလောင်းစည်သူမင်းသည် ဘိုးတော်ကျန်စစ်သားမင်းကြီး၏ အာနန္ဒာဘုရားတည်ပုံကို အားကျရာမှ သဗ္ဗညုကိုတည်သည်ဟု မှတ်တမ်းအချို့က ဆိုပါသည်။

သဗ္ဗညုကို ပစ္စယာတစ်ဆင့်ခံပြီးမှ ယင်းအဆင့်ပေါ်တွင် ဂူသဏ္ဍာန်ပြုကာ ထိုင်လျက်အနေအထားရှိသော ရုပ်ပွားတော်ကို ပူဇော်ထားသည်။

မြေမှ သည်အလယ်ပစ္စယာသို့ ဥမင်လှေကားအတိုင်း တက်ရသည်။ ဗွိစာလုံး ပုံသဏ္ဍာန်ဆစ်ချိုးကို ကွေ့၍တက်ခဲ့သောအခါ အလယ်ပစ္စယာသို့ရောက် သည်။ ထိုအခါတွင် တန်ဆောင်းမသို့ရောက်လျက် ရုပ်ပွားတော်ကို ကြည့်ညို့ နိုင်သည်။ ဗိသုကာတို့၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတို့မှာ ကွဲပြားခြားနားလှသည်။

မည်သို့ဆိုစေ အာနန္ဒာစေတီမှာ ပိုမိုနှစ်လိုဖွယ် ကောင်းသည်ကား အမှန်ပင်။

ခင်စောမူသည် အနောက်ဘက်တန်ဆောင်းမှဝင်ခဲ့ပြီး လက်ယာ ရစ် ရစ်၍ လာခဲ့သည်။

အာနန္ဒာလိုဏ်ဂူအတွင်းမှာ လင်းနို့ချေးနံ့ သင်းလှသည်။ လင်းနို့ များ ဟိုမှသည်မှ ကူးလူးပျံသန်းနေသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ အတွင်း၌ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တို့ကို ဝန်းရံလျက် စင်္ကြံနှစ်ထပ်ရှိသည်။ အပြင်စင်္ကြံနံရံတွင် လိုဏ်ပေါက်ကလေးများထွင်းပြီး ဗုဒ္ဓဝင်ကျောက်ရုပ်များ ထွင်းထုထားသည်။ အတွင်းစင်္ကြံနံရံ လိုဏ်ပေါက်ကလေးများတွင်ကား ရုပ်ပွားတော်များ ထားရှိသည်။ လင်းနို့များသည် ယင်းလိုဏ်ပေါက်ကလေးများ၌ အသိုက်ဖွဲ့ တည်၍ နေထိုင်ကြလေသည်။

ရှေးယခင်က အတွင်းစင်္ကြံသို့ ဘုရင်သာလျှင် ဝင်ခွင့်ရသည်။ များကြီး မတ်ရာတို့က အပြင်စင်္ကြံကိုသာ အသုံးပြုရသည်ဟု သိရ၏။ ယခုမူ သည်သို့ မဟုတ်ပါချေပြီ။

ခင်စောမူသည် အခါခါ မြင်ဖူးပြီးသားဖြစ်လျက်နှင့် ဗုဒ္ဓဝင် ပန်းတမော့လက်ရာကို ကြည့်မိသည်။ ကျန်စစ်သား ကျောက်ရုပ်နှင့် ရှင်အရဟံပုံတော်ကိုလည်း အလွတ်မပေးချေ။ ဗုဒ္ဓဝင်ပုံများမှ မယ်တော် မာယာ သားဖွားခန်းသည် စွဲငြိဖွယ်ဖြစ်သည်။ မယ်တော်မာယာ၏ ပန်းလျ နွမ်းနယ်နေဟန်သည် အသက်ပါလှသည်။ အင်ကြင်းခက်ကို လက်ဖြင့်ကိုင် ကာ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ နွဲ့နွဲ့လျလျရှိနေပုံ၊ မိထွေးတော်ဂေါတမီ၏ ဖေးကူနေပုံ တို့မှာ အခါခါကြည့်လျက် မရိုးနိုင်အောင် ရှိရသည်။ ပြီး ကျန်စစ်သား မင်းကြီး၏ တည်ကြည်ရင့်ကျက်သော မျက်နှာအနေအထား၊ သဒ္ဓါရိုကျိုး စွာ ရှိခိုးနေဟန်ရှိသော ရှင်အရဟံ ရုပ်တို့သည်လည်း ထိုခေတ် ထိုအခါက

ခေတ်ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦး၏ အဇ္ဈတ္တသဏ္ဌာန်ကို ဖော်ကျူးနိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု အထင်ရောက်မိသည်။

အာနန္ဒာဘုရားမှာ ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာတို့၏ အနှစ်သာရဖြင့် ပြည့်နေသည်။ အတွင်းပန်းတမော့ လက်ရာများကသာ အနုပညာသမိုင်းကို ပြောနေသည် မဟုတ်သေး။ အပြင်အပမှ အုတ်ခုံတွင်လည်း စဉ်ကွင်းများ ရှိသေးသည်။ စဉ်ကွင်းဆိုသည်မှာ စဉ်သရိုးကိုင်ထားသော ဖောင်းကြွရုပ်လုံးများ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့၏ အောက်ခြေ၌ မွန်ဘာသာဖြင့် ရေးထိုးထားသော သက်ဆိုင်ရာ စာတန်းများရှိသည်။ ‘မာရဗလ’ဟု ရေးသားထားသော မာန်စစ်သည်တို့၏ပုံမှာ ပျော်စရာ၊ ရွှင်ပျစရာကောင်းသည်။ လူ့ကိုယ်နှင့် ငါးခေါင်း၊ ငါးကိုယ်နှင့် လူခေါင်း စသော ရယ်စရာ ကောင်းသည့်ပုံများ ပါဝင်သည်။

သို့ဖြင့် ခင်စောမူသည် အာနန္ဒာဘုရားတွင် အချိန်အတော်ကြာအောင် ဖြုန်းပြီးနောက် ကြည့်စရာ၊ ရှုစရာတို့ ကုန်သလောက်ရှိသောအခါ အာနန္ဒာဘုရားနှင့် ကပ်လျက်တည်ရှိသော ပြတိုက်သို့လာခဲ့ပါသည်။

ပြတိုက်မှာ မကြီးမားလှ၊ ပြင်ပတွင် ကျောက်စာ ကျောက်တုံးများ အစီအရိရှိသည်။ စာပေ၏အစ၊ ယဉ်ကျေးမှု၏အစနှင့် တစ်ခေတ်တစ်ခါက လူတို့၏ နေမှုထိုင်မှု၊ သွားမှုလာမှု၊ အလှူအတန်းပြုမှုတို့ကို ပြောပြနေသော အမွေရတနာများ ဖြစ်ကြသည်။

ပြတိုက်သို့ လာခဲ့သောအခါ ဖေဖေကို သတိရမိသည်။ ဖေဖေသာ ပါရှိပါက ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် စကားတို့ကို ကြားရလေဦးမည်အမှန်ပင်။ ခင်စောမူသည် ဖေဖေမပါဘဲ သည်နေရာသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် လာမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြတိုက်အဝမှ သီဝရုပ်တုကို လှမ်း၍ကြည့်ပြီးလျှင် ခင်စောမူသည် ပြတိုက်အတွင်း လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

သည်တွင် ပြတိုက်အတွင်းမှ ရုတ်တရက် တိုးထွက်လာသော သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကိုယ်ကိုယ့်လျက် ရှောင်မည်ပြုလိုက်သေးသည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ ရှောင်လွှဲချိန်မရလိုက်ဘဲ ယင်းသဏ္ဌာန်

ပိုင်ရှင်နှင့် ဝင်၍တိုးမိသည်။ ရင်ချင်းအပ်မိသည်အထိ တိုက်မိသည်။ ခင်စောမူသည် ယိုင်သွားသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဒေါသ ထောင်းခနဲ ထလာသည်။ ရန်တွေ့အံ့ဟု မော့ကြည့်လိုက်သည်တွင် 'ဟင်...မစောလတ်'ဟူသော အသံကို ကြားရသည်။

ခင်စောမူ၏ အသံမှာ လည်ချောင်းထဲတွင်ပင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မျက်နှာပေါ်မှ တင်းမာခက်ထန်မှုများလည်း လွင့်စင်သွားရသည်။

စောင့်စဉ်ကမလာ၊ ရှာစဉ်ကမတွေ့။ တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း ဘယ်လိုမျှ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ဖြစ်သည်။ မိုးပေါ်ကကျလာသလို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူကို ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။ အခါတိုင်း ကလိုပင် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့အနေနှင့် လည်း ခင်စောမူကို ဘယ်လိုမျှ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရှိရဟန် တူပါသည်။ ယင်းသို့ တွေ့လိုက်ရသည်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိလေသောဟန် မှာ မျက်နှာတွင် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။

ခင်စောမူသည် ပြတိုက်အတွင်း မဝင်တော့ပေ။ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ် လျက် ရပ်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ကြီးသည်လည်း အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။

'မစောလတ်က ပြတိုက်တွေ ဘာတွေကို လာလိုပါလား။ ဆိုပါဦး မစောလတ်၊ ဟိုရက်တွေက မစောလတ် ဘယ်ပျောက်နေသလဲဟင်'

ခင်စောမူက မောင်မောင်ကြီးကို ပြုံး၍ ဖြေသည်။

'ဘယ်မှာပျောက်နေတယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီရက်တွေ တုန်းက ပုဂံအနံ့ ဘုရားလိုက်ဖူးနေတာပေါ့'

'ဒါဖြင့် ကုသိုလ်တွေ အတော်ရနေပြီပေါ့ ဟုတ်လား။ ပုဂံက ဘုရား ပေါတော့ ကုသိုလ်တွေ တစ်ထမ်းကြီးရနေရောပေါ့'

မောင်မောင်ကြီးက ရယ်လျက်မေးရာ ခင်စောမူကပါ ရောနှော ရယ်မိသည်။

ခင်စောမူအနေနှင့် မည်သို့မျှမပြောမီ မောင်မောင်ကြီးက စကား ဆက်ပါသည်။

‘ကျွန်တော် သဗ္ဗညုကနေ မစောလတ်အလာကို စောင့်ပါသေး တယ်။ မျှော်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစောလတ် ပေါ်မလာခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ လည်း ပုဂံက ပြန်သွားပလားလို့ အားလျော့သွားမိတယ်။ ဒီနေ့တော့ ကူးစရာ ကလေးတွေရှိတာနဲ့ ကျွန်တော် သဗ္ဗညုကို မသွားတော့ဘဲ ပြတိုက်ကို လာခဲ့ တာပါ’

မောင်မောင်ကြီးပြောမှပင် ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ လက်မှာပွေ့ပိုက်ထားသော စာရွက်အချို့ကို မြင်ရသည်။

‘ကိုမောင်မောင်ကြီးက ဒီမှာ ဘာတွေ လာကူးနေတာလဲဟင်’

‘ကျွန်တော် ဒီမှာ ပုဂံခေတ် ပန်းချီပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လေ့လာ နေတာပါ’

‘ကိုမောင်မောင်ကြီးက ပန်းချီဆရာလား’

သည်အမေးကို မောင်မောင်ကြီးက ရုတ်တရက် အဖြေမပေး။ အတော်ကြာအောင် ဆိုင်းထားပြီး နောက်မှ ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို ပိုမို စူးစိုက်စွာကြည့်ရင်း အဖြေပေးသည်။

‘ပန်းချီဆရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပန်းချီဝါသနာပါတဲ့ လူတစ် ယောက်ဆိုပါတော့ မစောလတ်။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်လောက် တုန်းကတော့ ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်နီးနီး ပန်းချီဆွဲတတ်ခဲ့ပါတယ်’

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေရာမှ မျက်လွှာချလိုက်မိသည်။

ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်ခြင်းက ပေါ်လာပြန်ပေပြီ။ သို့ရာတွင် ခင်စောမူ အားတင်းထားမိသည်။

‘အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် မစောလတ်ရဲ့ ပုံတူတစ်ခုကို ရေးဆွဲခဲ့ပါ တယ်။ တကယ်လို့များ မစောလတ်ကသာ စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် အဲဒီပုံကို ပြချင်ပါတယ်။ အချိန်ရမယ်ဆိုရင် အဲဒီပုံကို မစောလတ် လိုက်ကြည့်စေချင် ပါတယ်’

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သည်စကားစုကိုကား ခင်စောမူ စိတ်ဝင်စားသည်။ အကယ်တော့ ယင်းပုံမှာ ဒေါ်စောလတ်၏ ပုံအစစ်သာဆိုပါက စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလေမည် ထင်မိ၏။ ဒေါ်စောမြင့်၏ ပြောစကားအရ မိမိသည် ဒေါ်စောလတ်ဝင်စားခဲ့သူဖြစ်ပြီး ဒေါ်စောလတ်နှင့် ရုပ်ရည်သွင်ပြင် တူညီသည်မှန်ပါက မောင်မောင်ကြီး ပြောသောပုံမှာ မိမိနှင့်တူရလေမည် မလွဲဟု ခင်စောမူ မှတ်ယူမိသည်။

‘အဲဒီပုံ တကယ်ရှိမယ်ဆိုရင် မူ စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ လိုက်ကြည့်ချင်ပါတယ်။ ဘယ်အထိ လိုက်ခဲ့ရမှာလဲ ကိုမောင်မောင်ကြီး’

‘ပုဂံရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းတင်ဆိုပါတော့ မစောလတ်၊ မြစ်ခြေမှာပါ’
‘မြစ်ခြေအထိ သွားရမှာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ မော်တော်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီဘက်ကမ်းကနေ နေ့တိုင်းလာခဲ့ရသူပါ မစောလတ်၊ မစောလတ်ကို တွေ့ရလိမ့်နိုးနဲ့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဒီဘက်ကမ်းကို ကူးလာခဲ့ရသူပါ’

မည်သို့ပင်ဆိုစေ သည်မျှ ဝေးလံသော နေရာအထိသို့မူ ခင်စောမူ မလိုက်ဝံ့။ သည်အထိ မစွန့်စားရဲရိုးအမှန်။

သည်တွင် ခင်စောမူ၏ စိတ်အသိသို့ အတွေးတစ်ရပ် ဝင်လာသည်။ ယင်းအတွေးမှာ မောင်မောင်ကြီးအား ဒေါ်စောမြင့်နှင့် ဆုံပေးရန် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်စောမြင့်အနေနှင့် မောင်မောင်ကြီးအား အကဲခတ်နိုင်ရန် ဝေဖန်နိုင်ရန် အိမ်သို့ခေါ်သွားရလျှင် ကောင်းလေမည်လားဟူသော အတွေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်စောမြင့်သည် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဒေါ်စောလတ်တို့၏ အတိတ်မှ အကြောင်းအရာတို့ကို သိရှိထားသူဖြစ်သည်။ ဒေါ်စောလတ်နှင့် မောင်မောင်ကြီးတို့ ခေတ်ကိုသိမိလိုက်သူဟု ပြော၍ရမည်ထင်သည်။ သည်တော့လည်း အစစအရာရာကို ချင့်ချိန်နိုင်စွမ်း စူးစမ်းနိုင်စွမ်း ရှိနိုင်ပေမည်။

မောင်မောင်ကြီးကို အိမ်သို့ခေါ်သွားရန် ခင်စောမူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။

‘ဘယ့်နယ်လဲ မစောလတ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာကို ဘယ်လို သဘောရပါသလဲ။ ကျွန်တော့်ကို စာနာတဲ့အနေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်မကြည့် နိုင်ဘူးလား’

မောင်မောင်ကြီး၏ တိုက်တွန်းစကား ပေါ်လာသည်။

‘အဲဒီအကြောင်းအရာကို နောက်များမှ ထပ်ဆွေးနွေးကြစို့လား ကိုမောင်မောင်ကြီး။ လောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်မနဲ့ ကိုမောင်မောင်ကြီး ဒီမှာ ဘယ်လိုလာပြီး ဆုံမိကြတယ်ဆိုတာ ပြောကြရအောင်။ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ ကျွန်မ ဒီကနေ့ ကိုမောင်မောင်ကြီးကို သဗ္ဗညု မှာများ တွေ့ရမလားဆိုပြီး လာရှာတာပါပဲ’

‘ခင်ဗျာ’

ခင်စောမူ၏ စကားများကို မောင်မောင်ကြီးက မယုံနိုင်သလို ရှိသည်။ အံ့သြသောသွင်ပြင်က သူ၏မျက်နှာပေါ်မှာ ထင်ဟပ်လာသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကျွန်မ ကိုမောင်မောင်ကြီးနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်၊ ကြုံချင်ပါတယ်၊ ဆုံချင်ပါတယ်။ အဲဒီလို တွေ့ဖို့ ကြုံဖို့ ဆုံဖို့အကြောင်းအရာတွေလည်း ရှိနေပါတယ်။ သဗ္ဗညုမှာ ကိုမောင်မောင်ကြီးကို မတွေ့တာနဲ့ အားလျှော့ပြီး အာနန္ဒာဘုရားဘက်ကို လျှောက်ခဲ့မိတယ်။ အဲဒီ ကနေ ဒီကို ရောက်လာရတာပါပဲ’

မောင်မောင်ကြီး မျက်နှာမှာ သွေးရောင်လွမ်းတက်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းက ပြုံးယောင်သမ်းလာသည်။ မျက်ဝန်းများက တောက်ပလာကြ သည်။

‘ဒီကနေ့ မောင်မောင်ကြီးအဖို့ အပျော်ဆုံးနေ့ဖြစ်မှာပါပဲ။ ဟုတ်ပါ တယ် မစောလတ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်သက်တာမှာတော့ ဒီကနေ့ဟာ အပျော်ဆုံးနေ့ပါပဲ။ ဆိုစမ်းပါဦး မစောလတ်ရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ဖို့ ကြုံဖို့ ဆုံဖို့အကြောင်းတွေ ဆိုတာတွေက ဘာတွေလဲဟင်။ မစောလတ်ရဲ့ အတိတ်အကြောင်းတွေကို ပြန်တွေးလို့ ရလာလို့လား၊ တစ်ပိုင်းတစ်စလောက် စိတ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာလို့လား’

ခင်စောမူက သူ့ကို ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

‘အဲဒါနဲ့တော့ ပတ်သက်ချင်မှ ပတ်သက်မှာပါ ကိုမောင်မောင်ကြီး။ အလွယ်ပြောရရင်တော့ ကိုမောင်မောင်ကြီးကို တွေ့ကို တွေ့ချင်တာပဲဆိုပါတော့’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွန်တော့်အဖို့ကတော့ မစောလတ်အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင်ပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ကျေနပ်လှပါပြီ’

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်မိသည်။ သူသည် တကယ်တမ်း ဝမ်းသာပျော်ရွှင်လျက်ရှိကြောင်း ယုံမှားစရာမရှိ။ သင်္ကာမကင်းစရာ မတွေ့ရ။ မောင်မောင်ကြီး၏ စကားနှင့် ပတ်သက်လျက် ခင်စောမူ စိတ်ချလက်ချ ရှိလာမိသည်။

ကိုမောင်မောင်ကြီးကို ဖိတ်ပါရစေ၊ ကျွန်မတို့အိမ်ကို အလည် လိုက်ဖို့ပါပဲ။ ကျွန်မ အခုအချိန်ထိ မနက်စာ မစားရသေးဘူး။ ကိုမောင်မောင် ကြီးလည်း စားရဦးမယ် မထင်ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်မအိမ်မှာပဲ မနက်စာစားပါ’

မောင်မောင်ကြီးက လက်ဝါးကာပြလိုက်သည်။

‘အလည်ဖိတ်ခေါ်တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ မစောလတ်ရယ်၊ ထမင်းကျွေးစရာ မလိုပါဘူး။ ထမင်းစားမဖိတ်ရင်လည်း လိုက်ခဲ့မှာပဲ”

မောင်မောင်ကြီးက ရယ်ကျဲကျဲအမူအရာဖြင့် ဆိုသည်ဖြစ်ရာ ခင်စောမူသည် သူ၏မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။

‘အလည်လည်း ခေါ်ပါတယ်၊ ထမင်းစားလည်း ဖိတ်ပါတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီးရယ်’

[၇]

ပြတိုက်မှသည် တည်းခိုအိမ်ရှိရာသို့ ခင်စောမူနှင့် မောင်မောင်ကြီးတို့ ယှဉ်ပြီးလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် ဘေးတိုက်အနေ အထားအရ မြင်သာနေသော ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် လှမ်းကြည့်သည်။

ခင်စောမူအဖို့တွင်ကား သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲလျှောက်လာခဲ့ရသဖြင့် စိတ်မှာ ကျဉ်းကျပ်သလို ရှိမိသည်။ သူမ၏ ဘဝ၌ ကိုကိုလွင်ကလွဲပြီး သည်တစ်ကြိမ်သာလျှင် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦး နှင့် အတူယှဉ်၍ လျှောက်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုလို အပူရှိန် ပြင်းထန်စ ပြုလာသော နေ့လယ်ချိန်တွင် ပုဂံ မြေမှာ ခြောက်သွေ့သွေ့ကြီး ဖြစ်နေသည်။ အပူရှိန်မှာ မခံသာအောင် ဖြစ်သည်။ အရိပ်အနေ နည်းပါးသည်ဖြစ်၍ အပူရှိန်သည် ခေါင်း တည့်တည့်သို့ တိုက်ရိုက်ကျဆင်းနေသည်။

ခင်စောမူသည် နေအပူရှိန်ကြောင့် ချွေးပြန်လာသည်။ ဆံပင်များမှာ ကျွတ်ရွလာသည်လား ထင်ရသည်။ အဆောင်းအကာကလည်း မပါရှိ။ ဤသည်ကို မောင်မောင်ကြီးက ရိပ်မိဟန်ဖြင့် သူ့တွင်ပါလာသော စက္ကူ လိပ်ကို လှမ်းပေးသည်။

‘အဲဒါကို ခေါင်းမှာ ဆောင်းလိုက်ပါလား’

အစဦးသော် ခင်စောမူသည် ငြင်းပယ်ရန်သတိမရဘဲ စက္ကူလိပ်ကို

လှမ်း၍ယူလိုက်မိသည်။ ခေါင်းတွင် ဆောင်းတော့အံ့ဟု စက္ကူလိပ်ကို ဖြေလိုက်သောအခါ ပန်းချီရေးထားသော စက္ကူလိပ်ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပုံမှာ 'ကျောင်းသွားဟန်'ဟု အမည်ပေးထားသော နံရံပန်းချီပုံကို ပုံကြမ်းရေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းစက္ကူကို ခေါင်းဆောင်းထားရန် ဝန်လေးလာမိသည်ဖြစ်၍ ခင်စောမူသည် စက္ကူလိပ်ကို မောင်မောင်ကြီးအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

'ကိစ္စမရှိပါဘူး မစောလတ်၊ ဆောင်းသာဆောင်းပါ'

သူက တိုက်တွန်းသည်။

ခင်စောမူက 'ရပါတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကျွန်မဟာ အညာသူပါ။ အညာမှာ မွေးခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ဒီနေလောက်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်' ဆိုမိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် 'ဒါထက် ကိုမောင်မောင်ကြီးရဲ့ ပုံက နန္ဒမညဘုရားက နံရံဆေးပန်းချီပုံကို ကူးထားတာ မဟုတ်လား'မေးသည်။

'ဟုတ်ပါတယ် အဲဒီပုံပါပဲ၊ မူရင်းပုံကို မစောလတ် မြင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား'

'မြင်ဖူးပါတယ်။ ပုဂံမှာ မြင်တွေ့ဖူးတဲ့ ပန်းချီတွေအနက် ကျွန်မ အနေနဲ့ကတော့ အဲဒီပုံကို ပိုပြီး မြတ်နိုးမိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ဒီပုံက လူ့စရိုက်ကို ရေးခြယ်ထားလို့ပါပဲ။ အိန္ဒိယလက်ရာနဲ့ ယဉ်ကျေးမှု ဖုံးလွှမ်းနေပေမယ့် ပုဂံခေတ်က သရုပ်သကန်နဲ့ ဝတ်စားတန်ဆာကို အနီးကပ်ဆုံး ဖော်ပြနိုင်တယ်လို့လည်း ထင်မိတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး'

ခင်စောမူထံမှ သည်စကားမျိုးကို ကြားရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားဟန်မတူသော မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူအား အံ့ဩလေးစားဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

'မစောလတ်က အလာကြီးပဲ၊ ဒီအထိ တီးမိခေါက်မိ ရှိမယ်လို့ ကျွန်တော်မထင်မိဘူး'

ခင်စောမူက သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

‘ကျွန်မက ပုဂံမြို့သူပါဆိုတာကို ရှင်မေ့ပစ်ဖို့ မကောင်းပါဘူး ကိုမောင်မောင်ကြီး’

ခင်စောမူ၏ စကားကို ကိုမောင်မောင်ကြီးက သဘောကျသလို ရယ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါကို အလေးအနက် ထားရမှာပေါ့ မစောလတ်။ ဒါပေမဲ့ ပုဂံသူ ပုဂံသားဆိုတိုင်းလည်း အထင်ကြီးဖို့က မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မြင်ပါများတော့ ရိုးတယ်ဆိုတာလိုပဲ ပုဂံသူ ပုဂံသားအဖို့ ပုဂံကဂူတွေ၊ ကျောင်းတွေ၊ ဘုရားတွေဟာ ဘာမှ မဆန်းသလို ရှိနေတတ်ပါတယ်။ ပုဂံ ယဉ်ကျေးမှုအပေါ် ဘယ်လိုမှ သဘောမပေါက်ကြတဲ့လူတွေ တစ်ပုံကြီးပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့လူမျိုးရဲ့ စရိုက်ကိုကလည်း ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုတို့ ဘာတို့ အပေါ် စိတ်မဝင်စားတာ အမှန်ပါပဲ။ နိုင်ငံခြားသားတွေအဖို့ဆိုရင် ပုဂံဟာ မြန်မာတစ်ယောက်ထက်ပိုပြီး အံ့ချီးစရာကောင်းတယ်၊ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်လို့ ထင်နေကြတာ ကျွန်တော် မြင်ဖူးပါတယ်။ သူတို့ဟာ ပုဂံကိုရောက်လာရင် ရှေးပစ္စည်းတွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ယူသွားလေ့ရှိတာ ကျွန်တော် မြင်ဖူးတယ်။ အရင်ခေတ်ကဆိုရင် နံရံက ပန်းချီကို အင်တောပြား အလိုက် ခွာယူကြတယ်လို့ သိရတယ်။ အခုလည်းပဲ ရှေးက အသုံးအဆောင် တွေ၊ မြေဆေးတံတွေကအစ စုကြတယ်၊ ယူကြတယ်။ ယုတ်စွအဆုံး ဘာ ပစ္စည်းမှ မရဘူးဆိုရင် ဘုရားက အုတ်ခဲဖြစ်ဖြစ် အိတ်ထဲကောက်ထည့်သွား ကြတယ်။ တချို့တွေက လယ်ထွန်ရင်း ဘာရင်း ရှေးကသုံးတဲ့အလေးတို့၊ ပန်းကန်ကွဲတို့၊ မြေဆေးတံတို့ ရကြတယ်။ ရရင် ကိုယ်ပိုင်သိမ်းဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပြတိုက်ကို အပ်ဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝန်လေးကြတယ်။ နိုင်ငံခြားသားတွေကို စောင့်ပြီး ရောင်းတဲ့အကျင့်ရှိတယ်။ ဒါဟာ ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုကို ကိုယ်တိုင်ရောင်းစား တာနဲ့ မထူးဘူးပေါ့’

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပန်းကန်ကွဲပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မြေဆေးတံပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဟင်္သာရုပ်အလေးပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ကြာလေလေ ဟောင်းလေလေ ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ အမွေအနှစ်ကို ပြောပြနိုင်လေဖြစ်လို့ သမိုင်းသုတေသီတွေအဖို့ သိပ်ကို အရေးပါအရာရောက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ မစောလတ်။ ဒီတော့ကာ ပုဂံသူ

ပုဂံသားကအစ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေ ယဉ်ကျေးမှုပစ္စည်းကို ထိန်းသိမ်း တတ်အောင် မြတ်နိုးတတ်အောင် နှိုးဆော်ပေးဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်'

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ စကားကို အလေးတယူ နားထောင်မိသည်။ မိမိစိတ်အတွင်းမှာလည်း မောင်မောင်ကြီးနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်သော ဆန္ဒရှိသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

ခင်စောမူသည် တစ်စုံတစ်ခုကိုပြောမည်ဟု ပါးစပ်ပြင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မောင်မောင်ကြီးထံမှ ထွက်လာသောစကားသံကြောင့် မပြောဖြစ်ချေ။

မောင်မောင်ကြီးက ခင်စောမူအား တစ်စုံတစ်ခုကို ညွှန်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ရွှေဂူကြီးဘုရားကို ဖူးတွေ့ရသည်။

'ရွှေဂူကြီးဘုရားကို ကြည့်စမ်းပါ မစောလတ်။ ဒီဘုရားဟာ ဗိသုကာသဘောအရပုံဖြစ်ဖြစ်၊ အနုပညာသဘောအရပုံဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ခဲ့ရင် ဒါမှမဟုတ် ဗိသုကာရှုထောင့်၊ အနုပညာရှုထောင့်တွေက ကြည့်ခဲ့ရင် ပုဂံမှာ အချိုးအစားအကျဆုံးလို့ သိရတယ်။ ဒီဘုရားဒါယကာကတော့ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးပဲ။ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်က ဂန္ဓကုဋီတိုက် ပုံသဏ္ဍာန်တည်ဆောက်ထားတယ်။ အတွင်းဘက်မှာလည်း အပြောက်အမွမ်းတွေ ရေးခြယ်ထုလုပ်ထားတယ်။ အပြင်ကနေ အလင်းရောင်တို့၊ လေတို့ ဝင်သာအောင် ပြတင်းတွေ လုံလုံလောက်လောက် ဖောက်ထားတယ်။ အဲဒီလောက် စနစ်ကျပြီး အချိုးအစားကျတဲ့ ဘုရားကို ဘယ်နှနှစ်လောက် ဆောက်ရမယ်ထင်သလဲ မစောလတ်'

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏အမေးကို ရုတ်တရက် မဖြေတတ်။ မျှော်လင့်မထားမိသော အမေးစကား ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ကြီးက သူ့အမေးကို သူ့ဘာသာပင် ပြန်ဖြေသည်။

'အဲဒီဘုရားကို ပန်းရန်တွေက ခုနစ်လနဲ့ လက်စသတ် တည်ဆောက်ခဲ့ကြတယ်တဲ့'

‘ခုနစ်လနဲ့’

ခင်စောမူက မောင်မောင်ကြီး၏ စကားကို မယုံနိုင်သလို မေးလိုက်မိ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ် မစောလတ်၊ ခုနစ်လနဲ့ အပြီးတည်ခဲ့တာပါ’

ပြော၍သာ ကြားရတော့သည်။ စင်စစ်သော် ရွှေဂူကြီးမှာ ဘုရားသိမ်၊ ဘုရားငယ်မဟုတ်၊ အာနန္ဒာဘုရားထက်ပင် ကြီးလေမည်လား မပြောတတ်ပါ။ အစွန်း၊ အသွန်း၊ အစွင့်၊ အမြင့်တို့နှင့် ခဲရာခဲဆစ် ထုလုပ်ထားရဟန်တူသော အနုပညာလက်ရာတို့နှင့်လည်း မွမ်းမံ၍ ထားလေသေးသည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ စကားသာ အမှန်ဆိုပါက ထိုခေတ်ထိုအခါက ပန်းရန်ပညာရှင်တို့၏ အစွမ်းအစမှာ အကယ်ပင်အံ့ချီးစရာ ကောင်းပေလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ခင်စောမူတို့သည် သရပါတံခါးကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပါသည်။

သရပါတံခါးကို ကြည့်မြင်ရသည်မှာ စင်စစ်သော် ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသည်ဟု ခင်စောမူ ထင်မိသည်။ သရပါတံခါးမှ ဖြတ်သွားရလေတိုင်း သည်ခံစားရချက်ကို ခံစားမိသည်။

သရပါတံခါးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဆရာမင်းသုဝဏ်က...

ထီးသုဉ်း နန်းသုဉ်း
မြို့သုဉ်းသုည၊ သုဉ်းသုံးဝနှင့်
ကြုံရသည်ပြင်၊ သင့်ကိုပင်လျက်
မရွှင်ဂုဏ်ညှိုး၊ အထွတ်ကျိုး၍
မုဆိုးမနှယ်၊ မျက်နှာငယ်လည်း...

ဟု တင်စားရေးသားခဲ့သည်။ ခင်စောမူသည် ‘မုဆိုးမနှယ် မျက်နှာငယ်’ဟူသော စကားလုံးများကို နှစ်ခြိုက်လှသည်။ သရပါတံခါးသည် ပျဉ်ပြားမင်းတည်ဆောက်သော မြို့တော်၏ ပင်မတံခါးကြီး ဖြစ်လေသည်။ ယိုယွင်းပျက်စီးနေသော မြို့ရိုးအပိုင်းအစများမှာ ရေညှိတက်လျက် မွဲညှိညစ်ထေးနေသည်။ မြို့ရိုးရှေ့တံခါး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နတ်မောင်နှမ နတ်ကွန်း

ရှိသည်။ အေဒီ ကိုးရာစုကတည်းက တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ယခု အခါ အနှစ်တစ်ထောင်ထက်မနည်း ရှိချေပြီ။

တစ်စစနှင့် တည်းခိုအိမ်နှင့် နီးကပ်လာသည်။ ခင်စောမူသည် တည်းခိုအိမ်နှင့် နီးကာမှ စိတ်မှာ အတွေးတစ်ရပ် ပေါ်လာသည်။ မောင်မောင်ကြီးအား အိမ်သို့ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းကို ဒေါ်စောမြင့်အနေနှင့် နှစ်ခြိုက်ခြင်းမှ ရှိပါ့မလား၊ မောင်မောင်ကြီးအား ပျူပျူငှာငှာ ဆက်ဆံခြင်းမှ ပြုပါမည်လား စသော အတွေးဖြစ်သည်။ ယင်းအတွေးအတွက် စိတ်မှာ ကြောင့်ကြောင့်ကြကြ ဖြစ်လာမိပါသည်။

အကယ်၍ ဒေါ်စောမြင့်အနေနှင့် မောင်မောင်ကြီးအပေါ် လိုလို ချင်ချင် ဆက်ဆံခြင်းမပြုသည့်တိုင်၊ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် မရှိသည့်တိုင် အလိုက် သင့် အလျားသင့် လက်ခံစကားပြောလျှင် ကျေနပ်ဖွယ် ဖြစ်မည် ထင်သည်။

ဒေါ်စောမြင့်သည် ခင်စောမူကို ခြံစည်းရိုးအပေါက်ဝမှာ လာကြို သည်။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ ယှဉ်ပြီးလျှောက် လာသည်ကို မြင်ရသည့်အတွက် ဒေါ်စောမြင့်အနေနှင့် စိတ်ဝယ် စနိုးစနောင့် ရှိလာမိဟန်တူသည်။

ခြံဝသို့ဝင်ကာနီး၌ မောင်မောင်ကြီးသည် ခြေလှမ်းတုံ့နေလေသည်။ သူက ခင်စောမူ၏ နောက်မှ အနည်းငယ် ချန်၍လိုက်လာသည်။

‘မူ့ကို ဒေါ်ဒေါ်မြင့်စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ၊ ထမင်းစားချိန်ကတည်းက ပေါ့။ မူ ဘယ်တွေများ လျှောက်သွားနေသလဲကွယ်။ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးလို့မှ မလာရင် ပုဂံတစ်မြို့လုံး လိုက်ရှာတော့မလို့’

မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင်မိချင်း ဒေါ်စောမြင့်က အပြစ်တင်စကားကို ဆိုသည်။

‘သိပ်ဝေးဝေးလံလံ သွားတာမဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်မြင့်ရဲ့၊ အာနန္ဒာ တင်ပါ။ ဒါထက် မူ့မှာ ဧည့်သည်ပါလာတယ်’

ဒေါ်စောမြင့်က ခင်စောမူ၏ ပခုံးမှကျော်ကာ မောင်မောင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘တွေ့ပါတယ်၊ သူက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ မှ’
 ဒေါ်စောမြင့်က လေသံမျှဖြစ်သော အသံဖြင့် စပ်စုသည်။
 ‘နောင်တော့ ပြောပြပါ့မယ်၊ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပါဦး။ အိမ်ထဲခေါ်
 ပါဦး’

ထို့နောက် ခင်စောမူသည် နောက်ဘက်သို့လှည့်၍ မောင်မောင်ကြီး
 အား ပြုံးပြလိုက်ပြီး ‘ဒါ ကျွန်မဒေါ်ဒေါ်ပါ၊ ဒေါ်စောမြင့်ပါ။ ဒေါ်ဒေါ် ဒါက
 ကိုမောင်မောင်ကြီး’ စသည်ဖြင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါသည်။

မောင်မောင်ကြီးက ကိုယ်ကို အနည်းငယ်ယို၍ ‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာ
 ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်’ဟု လှမ်းပြောသည်။

ဒေါ်စောမြင့်၏ မျက်နှာဝယ် မောင်မောင်ကြီးဟူသော အမည်ကို
 ကြားလိုက်ရစဉ် တဒင်္ဂါ အပြောင်းအလဲ အနည်းငယ်ဖြစ်သွားသည်။ နဖူး
 ကြော အနည်းငယ် ကျုံ့ကာ ကြည့်နေသောအကြည့်က ရဲရဲစူးစူး ရှိသွားလေ
 သည်။

‘ဒေါ်ဒေါ်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကဲ...အိမ်ထဲကို ဝင်ပါဦးကွယ်’
 ဒေါ်စောမြင့်က အလိုက်သင့် အလျားသင့် ပြန်ပြောသဖြင့် ခင်စောမူ
 ဝမ်းသာသွားမိသည်။

အိမ်အတွင်းသို့ရောက်လျှင် မောင်မောင်ကြီးအား ကုလားထိုင်
 တစ်လုံးတွင် ထိုင်စေသည်။ ထို့နောက် တူဝရီးနှစ်ယောက်မှာ မီးဖိုခန်းတွင်
 တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပြောဆိုမေးမြန်း နေကြလေသည်။

‘မူနဲ့ပါလာတဲ့ သူငယ်က...’
 ဒေါ်စောမြင့်၏ စကားမဆုံးမီ ခင်စောမူက ဖြတ်၍ ရှင်းပြလိုက်
 သည်။

‘မောင်မောင်ကြီးဆိုတာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်။ တစ်လောက မူ ပြော
 ထားတာ ဒေါ်ဒေါ်မြင့် အမှတ်ရသေးသလား။ ဖေဖေသွားကြိုရင်း လမ်းမှာ
 လူတစ်ယောက် မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးလာတာကို တိုက်မိမလိုဖြစ်တယ်
 ဆိုတာလေ။ အဲဒီလူက မူ့ကို တစ်ခါမှမမြင်ဘူး၊ မသိကျွမ်းဘူးဘဲနဲ့ မြင်ရင်
 မြင်ချင်း မစောလတ်လို့ ခေါ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလေ’

ဒေါ်စောမြင့်သည် ခင်စောမူ၏ စကားများကို အမှတ်ရလာမိသလို ဆိုသည်။

‘ဒါ...ဒါဖြင့် အိမ်ရှေ့ကသူငယ်ဟာ မောင်မောင်ကြီး ဝင်စားတဲ့ သူငယ်ဆိုတာပဲပေါ့ ဟုတ်လား မူ’

ခင်စောမူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်စောမြင့်၏ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် တည်ငြိမ်သွားပြီး မျက်လုံးများက အရောင်တောက် လာသည်ဟု ခင်စောမူ ထင်ပါ၏။

‘သူ့ကို မူတို့နဲ့ အသိအကျွမ်းလည်းဖြစ်အောင်၊ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်အနေနဲ့ လည်း အကဲခတ်နိုင်အောင် ထမင်းစားဖိတ်ခွဲတာပါ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်။ ထမင်းမှ လောက်ပါ့မလား မသိဘူး’

‘ထမင်းကတော့ တို့များနှစ်ယောက်စာအတွက်တင် ချက်ထားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မောင်မောင်ကြီးအတွက်ဆိုရင် နောက်ထပ် ထမင်းတစ်အိုး ဘာ ကြောင့် ထပ်မတည်နိုင်ရမှာလဲ’

[၈]

ထမင်းဝိုင်းတွင် ထိုင်မိကြပြီ ဆိုသောအခါ မောင်မောင်ကြီးက အားနာစကားကို စ၍ပြောသည်။ ဒေါ်စောမြင့်သည် မောင်မောင်ကြီး၏ အရိပ်အကဲကို စောင့်ဆိုင်းကြည့်နေသည်ဟု ခင်စောမူ ထင်သည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ စကားအပြတ်တွင် ဒေါ်စောမြင့်က မေးခွန်းတစ်ခုကို ကောက်ကာငင်ကာ မေးသည်။

‘ဒါထက် မောင်ရင်က ပုဂံမှာနေတာလားဟင်’

ဒေါ်စောမြင့်၏အမေးကို မောင်မောင်ကြီးက ခပ်လွယ်လွယ်ပင် အဖြေပေးသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်...ဒေါ်ဒေါ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းမှာပါ၊ မြစ်ခြေမှာပါ’

‘ဒါပေမဲ့ အညာဇာတိတော့ ဟုတ်ပုံမရဘူး’

ဒေါ်စောမြင့်၏မှတ်ချက်ကြောင့် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ ဒေါ်စောမြင့်၏စကားအတွက် စိတ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားရဟန်တူသည်။ ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာအပြောင်းအလဲကြောင့် စိတ်မှာ ထင့်သွားမိသည်။ ဒေါ်စောမြင့်၏ စကားသည် မောင်မောင်ကြီးအား အငိုက်တွင် ဖမ်းမိလိုက်နိုင်ဟန်တူသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို အညာဇာတိမဟုတ်ဘူးလို့ ဒေါ်ဒေါ် ဘယ်လိုပြောနိုင်ပါလိမ့်’

မောင်မောင်ကြီး၏ အမေး။

‘ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်ကွယ်၊ အညာသားပုံစံ အညာသားလေ။ အောက်သားပုံစံ အောက်သားလေဟာ သိပ်ကို ကွာခြားပါတယ်။ သိပ်ကို သိသာလွယ်တယ်။ ဥပမာ- ‘ဟုတ်တယ်’ဆိုတဲ့ စကားကို ပုဂံညောင်ဦး တစ်ဝိုက်က လေနဲ့ပြောမယ်ဆိုရင် ‘ဟုတ်သယ်’သာ ဖြစ်တော့မပေါ့။ မောင့် ရင်မှာ အဲဒီလေသံမျိုး တစ်ခွန်းတလေတောင် မပါဘူး’

မောင်မောင်ကြီးသည် ယခုမှ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ဟာ အညာသားစစ်စစ်ပါ ဒေါ်ဒေါ်။ ကျွန်တော့်ကို ပုဂံ မှာပဲ မွေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အညာမှာက အသက်လေးငါးနှစ်သားလောက် အထိပဲ နေရတယ်။ ကျန်အချိန်တွေမှာဆိုရင် တခြားကို ရောက်နေခဲ့ပါတယ်။ ရန်ကုန်မှာအနေများခဲ့ပါတယ်။ အညာကိုပြန်ရောက်တာ အခုမှ သုံးလေးလပဲ ရှိပါဦးမယ်။ ဒါကြောင့် အညာလေနဲ့ မနီးစပ်တာပေါ့’

ယင်းသို့ဖြင့် မောင်မောင်ကြီးသည် အခက်အခဲတစ်ခုကျော်ကို လွန် သွားနိုင်သည်ဟု ခင်စောမူ ထင်သည်။

‘ဒါတော့ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်ရယ် မူလည်း အညာမှာ မွေးပေမယ့် ရန်ကုန် မှာကြီးတော့ အညာလေ ဘယ်ပါတော့မလဲ။ ကိုမောင်မောင်ကြီးပြောတာ ယုတ္တိရှိပါတယ်’ဟု ခင်စောမူက ဝင်၍ပြောမိသည်။

‘ရယ်စရာ ပြောရဦးမယ်’ဆိုကာ မောင်မောင်ကြီးက စကားပြန်စ သည်။ ‘ကျွန်တော် ပုဂံကို ပြန်ရောက်စက အညာက အသုံးအနှုန်းတွေ အတော်နားမလည်အောင် ဖြစ်ရတယ်။ ဥပမာ-အောက်အရပ်မှာက ပိုက်ဆံ အကြွေလဲတယ်ဆိုတယ်ဆိုရင် အကြွေအမ်းတယ်လို့ဆိုတယ်။ အညာကျတော့ တစ်မျိုး။ တစ်ခါက လူတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ဆီလာပြီး ငွေတစ်ဆယ် ပေးတယ်။ တစ်ဆယ်ဖိုးလောက် ‘ခတ်’စမ်းပါလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က နားမလည်လို့ ‘ဘာခတ်ရမှာလဲ၊ ရေခတ်ရမှာလား’လို့ ပြန်မေးမိတယ်။ ဘေးက လူတစ်ယောက်က အကြွေအမ်းပါလို့ ပြောတာဆိုမှပဲ ရယ်မိတော့တယ်။ နောက်တစ်ခါကျတော့ ကျောက်ပန်းတောင်းကနေ ညောင်ဦးကို ကားစီးတဲ့ နေရာမှာပဲ။ ကျွန်တော့်ခုံတန်းနဲ့ တစ်တန်းတည်းမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်

နံဘေးနား ကပ်ထိုင်နေတော့ ကျွန်တော်လည်း အားနာတာနဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ခပ်ခွာခွာထိုင်မိတယ်။ မော်တော်ကား စပယ်ယာက ဒီမှာနောင်ကြီး၊ ဟိုဘက်ကို 'တိုက်'လိုက်စမ်းပါ'ဆိုပြီး အမျိုးသမီးဘက်ကို ထိုးပြတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က 'ဟာ...မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ သူ့သွားတိုက်ရင် ထရိုက်မှာပေါ့'လို့ ပြန်ပြောမိတယ်။ ဒီတော့ ကားပေါ်က လူတွေက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ နောက်မှ 'ဟိုဘက်ကို တိုက်လိုက်စမ်းပါဆိုတာ ဟိုဘက်ကို တိုးလိုက်စမ်းပါ'လို့ ခိုင်းတာတဲ့'

မောင်မောင်ကြီး၏ စကားကို တူဝရီးနှစ်ယောက်စလုံး ရယ်မိကြသည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ ပြောဟန်ဆိုဟန်မှာ ပွင့်လင်းရင်းနှီး၍ ရယ်စရာကောင်းအောင်လည်း ပြောတတ်သည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ ဇာတိနှင့်ပတ်သက်သော ပြဿနာအကျိတ်အခဲကား သည်နေရာတွင်ပင် ကွယ်ပျောက်ခဲ့လေတော့သည်။

ထမင်းဝိုင်းမှာ စိုစိုပြည်ပြည်နှင့်ပင် ပြီးစီးပြီးသွားသည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် လက်ကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်သုတ်ရင်း ဒေါ်စောမြင့်အား စူးစိုက်ကြည့်နေကြောင်း ခင်စောမူ မြင်ရသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာ တည်ငြိမ်လျက် ဒေါ်စောမြင့်၏ မျက်နှာကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ဖြစ်နေသည်။

ယင်းသို့ အတန်ကြာအောင် ကြည့်ပြီးနောက် သူက ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

'ဒေါ်ဒေါ်နာမည်က ဒေါ်စောမြင့်နော်'

ယင်းအမေးကြောင့် ဒေါ်စောမြင့်က မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော်ကြည့်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်'ဟု နှုတ်မှဖြေသည်။

'ရိုင်းတယ်လို့လည်း မထင်ပါနဲ့။ အခု ဒေါ်ဒေါ်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပါပြီလဲ'

'ငါးဆယ့်ရှစ်နှစ်ပါ'

မောင်မောင်ကြီးက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်သည်။ သူ၏ မျက်နှာတွင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သည့် အသွင်သဏ္ဍာန် ပေါ်ပေါက်သွားသည်။

ယင်းအသွင်သဏ္ဍာန်များကြောင့် ခင်စောမူရော ဒေါ်စောမြင့်ပါ ထူးခြားသလို ဖြစ်သွားကာ မောင်မောင်ကြီးထံမှ ထွက်ပေါ်လာမည့် စကားများကို စိတ်စောစွာ စောင့်နေမိကြသည်။

‘ဒေါ်စောမြင့်ဆိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ မစောလတ်ရဲ့ တူမပဲပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်လောက်ကဆိုရင် ဒေါ်ဒေါ်အသက်ဟာ တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိဦးမှာပဲ’

သူက တစ်ယောက်တည်းပြောသလို ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြောလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူသည် ဒေါ်စောမြင့်၏ မျက်လုံးအိမ်အတွင်း စိုက်ကြည့်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုပြောပြစမ်းပါ ဒေါ်ဒေါ်။ ဒေါ်ဒေါ် အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ်လောက်တုန်းက ဒေါ်ဒေါ်မိဘများ ဒေါ်ဒေါ်ကို နာနာကြည်းကြည်း ရိုက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲသလို ရိုက်တာကလည်း မောင်မောင်ကြီးရေးပေးတဲ့စာကို မစောလတ်အတွက် အိမ်ကိုယူလာလို့ပဲ မဟုတ်လား’

ဒေါ်စောမြင့်သည် မှင်တက်မိသည့်အလား ငြိမ်သက်သွားပါသည်။ တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းများက ဝိုင်းစက်သွားကြသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ခြုံ၍ကြည့်လေသော် အံ့အားသင့်သွားသည့် အသွင်သဏ္ဍာန် ရှိနေသည်။

ခင်စောမူသည် ဒေါ်စောမြင့်၏ မျက်နှာအနေအထားကိုကြည့်ကာ မောင်မောင်ကြီး စကားများ သွေးထွက်မတတ် မှန်ကန်သွား၍ ဒေါ်စောမြင့် အံ့အားသင့်သွားသည်ဟု နားလည်လိုက်ရသည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် ဒီဗွစက္ကူရသူအလား အတိအကျ ပြောနိုင်ခဲ့ဟန် တူပါသည်။

ဒေါ်စောမြင့်က မှန်ကန်ကြောင်း ဝန်ခံစကားကို တိုတိုပြတ်ပြတ်ပင် ပြောသည်။

မောင်မောင်ကြီးက အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်သွားသည်။ ခင်စောမူ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်မည်ပြုသောအခါ ဒေါ်စောမြင့်က လက်ကိုဆွဲလျက် တားဆီးလိုက်သည်။ ထမင်းစားခန်းမှာ ချန်နေစေခဲ့သည်။

မောင်မောင်ကြီး မကြားလောက်ဟု စိတ်ချရသောအခါတွင် ဒေါ်စောမြင့်က ဆိုပါသည်။

‘အခုအချိန်မှာ မူ့အဖေ အိမ်မှာရှိစေချင်လိုက်တာ။ မောင်မောင်ကြီး ပြောတဲ့ စကားကိုကြားစေချင်လိုက်တာ၊ သူက အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် အတပ်ပြောနိုင်ခဲ့တာပဲ မူ့။ ဟုတ်တယ်။ သူပြောတာ အမှန်ပဲ။ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်ရဲ့ နဖူးမှာ လက်သည်းခွံလောက်ရှိတဲ့ အမှတ်ကလေးတွေ့လား မူ့။ အဲဒါဟာ ဖေဖေ ထုံးဘူးနဲ့ ကောက်ပေါက်လို့ ရတဲ့ဒဏ်ရာပေါ့။ ဒီဒဏ်ရာ မပျောက်မချင်း ဒေါ်ဒေါ်မြင့် ဒီအဖြစ်အပျက်ကို မမေ့ဘူး။ တစ်နေ့မှာ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်ဆီကို မောင်မောင်ကြီး ရောက်လာတယ်။ ဒေါ်စောလတ်အတွက် စာတစ်စောင်ပေးတယ်။ အဲဒီစာကို ပေးပေးဖို့ အိမ်ကိုယူအလာမှာ ဖေဖေ မိသွားပြီး ထရိုက်တော့တာပဲ။ ဆယ့်ရှစ်နှစ်သမီး အပျိုကြီးဖားဖားဆိုတော့ အရိုက်ခံရတာကို သေမတတ်ရှက်မိတယ်။ ဖေဖေက ရိုက်ရုံနဲ့အားမရဘဲ ထုံးဘူးနဲ့ ကောက်ပေါက်လို့ နဖူးမှာ အမာရွတ်ရခဲ့တယ်။ အမှန်တော့ ဒေါ်ဒေါ်က ကိုမောင်မောင်ကြီးနဲ့ မစောလတ်အကြားမှာ စာပေးစာယူလုပ်နေကျပါပဲ။ နှစ်ယောက်စလုံးကို သနားလို့ ဆိုပါတော့။ အဲဒီတစ်ကြိမ်ကျမှ မိသွားတာ။ ဖေဖေက သူ့နှမ (မစောလတ်)အပေါ်မှာ မစောလတ်ရဲ့ မိဘတွေ ထားတဲ့သဘောထားအတိုင်း ထားခဲ့တာပဲ မူ့။ ကဲ...ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒေါ်ဒေါ်ကိုယ်တိုင် မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်နေခဲ့တဲ့အကြောင်းကို သူက ပြန်ပြောနိုင်တယ်။ တကယ်အံ့ဩစရာပဲ မူ့’

ခင်စောမူသည် ဒေါ်စောမြင့်၏ စကားများကို နားစိုက်ထောင်ရင်းမှ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလာသည်။ သွေးခုန်နှုန်းက မြန်ဆန်လာသည်။ သူမက မူ့မမှန်သော လေသံဖြင့် မေးပါသည်။

‘ဒါဖြင့် သူဟာ ကိုမောင်မောင်ကြီး ဝင်စားတာ အမှန်ပဲပေါ့နော်၊ ဒါကို ဒေါ်ဒေါ်မြင့်က လက်ခံသလား။ ဒေါ်ဒေါ်မြင့် ဒီအတိုင်းယုံကြည်လိုက်ပလား။ ဒီလိုဆိုရင် သူသာ မောင်မောင်ကြီး ဝင်စားတာဆိုရင် မူ့ဟာလည်း ဒေါ်စောလတ်ဝင်စားတာပဲလို့ ယုံလိုက်ရတော့မှာလား ဒေါ်ဒေါ်မြင့်။ ဟင်... မူ ယုံလိုက်ရတော့မှာလား’

ဒေါ်စောမြင့်သည် ခင်စောမူ၏ အမေးများကို ရုတ်တရက် မဖြေ။
အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ ပြီးမှ...

‘ဒါကိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်မြင့် အတိအကျ မပြောပိုင်ဘူး။ ပြောလည်း
မပြောရဲဘူး။ အံ့ဩစရာ ကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ။ ထူးဆန်းတာလည်း
အမှန်ပဲ။ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်အနေနဲ့ လူဝင်စားရှိတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်တယ်လို့
မူ ယေဘုယျသိထားတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း မျက်စိနဲ့
တပ်အပ်မြင်ရတာ နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့
လူဝင်စား အစစ်အမှန်ဆိုတာ ဘယ်လိုရှိတယ်လို့ အပြောရခက်သားကလား’

ထို့နောက် ခင်စောမူရော ဒေါ်စောမြင့်ပါ ပြောစရာ ကုန်သွားသလို
ရှိသည်။ နှစ်ယောက်သား တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရှိနေ
ကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ခင်စောမူသည် ဧည့်ခန်းသို့ထွက်ရန် သတိရလာမိ
သည်။

ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်တော့အံ့ဟု ခြေလှမ်းလိုက်လျှင် ဒေါ်စောမြင့်ထံမှ
အသံထွက်လာသည်။ ခင်စောမူ ခြေလှမ်းတုံ့ရသည်။

‘သူက သူ့ကိုယ်သူ လူဝင်စားပါလို့ မူ့ကို ပြောခဲ့သလားဟင်။
သူဟာ မောင်မောင်ကြီး ဝင်စားပါတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လား’

‘ဟုတ်တယ်...ဒေါ်ဒေါ်မြင့်’
‘ပြီးတော့ကော ဘာတွေပြောသေးသလဲ မူ’
‘ဒါပါပဲ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်’

‘မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ သူ့ကိုယ်သူ မောင်မောင်ကြီးဝင်စားတာပါ
ဆိုပြီး မူ့ဆီမှာ သူ တောင်တောင်မြောက်မြောက်တွေ ပြောသေးသလား။
အခွင့်အရေးရဖို့ ကြိုးစားသေးသလား’

ခင်စောမူသည်အမေးစကားအတွက် အဖြေမပေးတတ်သေးဘဲ
ဒေါ်စောမြင့်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ ဒေါ်စော
မြင့် မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း၊ သောကမကင်းခြင်း စသော အရိပ်
အယောင်များ ပေါ်လွင်နေသည်။ သည်တော့လည်း ဒေါ်စောမြင့်၌ မိမိ
အတွက် စိတ်မချနိုင်အောင် ဖြစ်ဖွယ်ကိစ္စရပ်များ ရှိနေသည်ကို ခင်စောမူ

အမှတ်ရမိ၏။ ဒေါ်စောမြင့်၏ စကားအပေါ် အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူနိုင်စွမ်း ရှိလာ၏။

‘အခုအချိန်အထိတော့ သူဟာ မှု့ဆီက ဘာအခွင့်အရေးမှ ရအောင် မကြိုးစားသေးပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်မြင့်။ သူ့ကိုယ်သူ ကိုမောင်မောင်ကြီး ဝင်စား တာ၊ မှု့ကို ဒေါ်စောလတ် ဝင်စားတာဆိုတာမျိုးလောက်ပဲ စကားစပ်မိကြပါ တယ်’

ခင်စောမူ၏ စကားကြောင့် ဒေါ်စောမြင့် စိတ်သက်သာသွားဟန် တူသည်။

‘မှု့ကို တစ်ခုတော့ ကြုံပြီး သတိပေးထားချင်တယ်။ အဲဒါကတော့ သူ့ကို လိုတာထက်ပိုပြီး အခွင့်အရေး မပေးမိဖို့ဘဲ။ ဟိုတစ်ဘဝက ဘာကြီးပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့၊ ဟိုတစ်ဘဝက အကြောင်းဟာ ဒီဘဝအထိ လိုက်ပြီးမပတ်သက်ဖို့ အရေးကြီးတယ် မှု့၊ ဒါကို မှု့ သတိထားရမယ်’

သည်စကားစုတွေမှာ ကိုကိုလွင်နှင့် မှု့တို့ အခြေအနေအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ပူသောကြောင့် သတိပေးစကားများပင် ဖြစ်သည်ဟု ခင်စောမူ သဘောပေါက်သည်။ ဒေါ်စောမြင့်၏ စိတ်ဆန္ဒကို ခင်စောမူ နားလည်လာရ သည်။

ခင်စောမူသည် ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းသို့ရောက် လာခဲ့သည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ဧည့်ခန်းမှာ ရှိနေသည်။ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို သောက်နေသည်။ ခင်စောမူက သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလား ထိုင်တွင် ဝင်လိုက်သည်။

‘ကိုမောင်မောင်ကြီးရဲ့ စကားကို ဒေါ်ဒေါ်က အံ့ဩနေလေရဲ့’ဟူ၍ ခင်စောမူသည် စကားမရှိ စကားရှာပြောမိသည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူ၏ စကားကို အမှတ်ထားပုံမရ။

‘မစောလတ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ စပြီးတွေ့ခဲ့တဲ့နေ့က မစောလတ် ဘေးမှာ လူတစ်ယောက်ပါတယ်နော်၊ အဲဒီလူက...’

သူသည် စပ်စုလိုသောသဘောနှင့် မေးသည်။ ကိုကိုလွင်ကို ရည်ညွှန်းကြောင်း ခင်စောမူ သတိထားမိသည်။

‘အဲဒါဟာ ကိုကိုလွင်ပေါ့၊ ခုနက ဒေါ်ဒေါ်မြင့်ရဲ့သားပေါ့’

ခင်စောမူသည် သည်တွင်ပင် စကားဖြတ်ထားလိုက်မည်ပြုသေးသည်။ သို့ရာတွင် ဒေါ်စောမြင့်၏ သတိပေးစကားကို အမှတ်ရသည်။ ယင်းစကားသံများကို နားဝယ် ကြားယောင်သည်။ မောင်မောင်ကြီးအနေနှင့် မိမိအပေါ် တစ်စုံတစ်ရာအတွက် မျှော်လင့်နေခြင်းမျိုး ရှိမနေစေသင့်ဟူသော အသိဝင်လာသည်။ သို့ဖြစ်၍ ခင်စောမူသည် စကားဖြတ်ထားမည် ပြုပြီး ခါမှ ဆက်၍ပြောမိသည်။

‘ကိုကိုလွင်နဲ့ မူဟာဆိုရင် မောင်နှမ နှစ်ဝမ်းကွဲ တော်ပါတယ်။ မူတို့နှစ်ယောက်က စေ့စပ်ထားကြပါတယ်။ ဒီနှစ်ကုန်လောက်မှာ လက်ထပ်ကြမယ်လို့ ရည်ရွယ်တယ်’

ခင်စောမူသည် စကားပြောရင်းမှ မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်မိသည်။ အပြောင်းအလဲ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်သွားလေမလားဟု စောင့်၍ကြည့်မိသည်။

မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာတွင် တကယ်ပင် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။ အစသော် အံ့ဩဟန်ပြသည်။ ပြီးလျှင် သူသည် ရီဝေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ခင်စောမူကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဤသည်ကို မြင်ရပြန်တော့ ခင်စောမူ၏ ရင်မှာ ဝေဒနာတစ်ရပ် ပေါ်လာသလို ရှိသည်။

စင်စစ်တွင် သည်အဖြစ်မျိုးကို ခင်စောမူ ရှောင်ကွင်းလိုသည်။ မိမိစကားအတွက် မောင်မောင်ကြီးမျက်နှာ၌ အပြောင်းအလဲ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပေါ်စေလိုခြင်း မရှိ။ ပကတိ တည်ငြိမ်မှုဖြင့် မိမိစကားကို နားထောင်နေစေချင်သည်။ မိမိကိုယ်၌ကလည်း မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ အပြောင်းအလဲကို စောင့်ဆိုင်း အကဲခတ်နေခဲ့ဖို့ မကောင်း။

အကဲခတ်မိသည်ပင် ရှိစေ။ မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာ၌ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်ပင်ရှိစေ ထိုအတွက် လျစ်လျူရှုနိုင်ခဲ့ဖို့ ကောင်း